

Ooggetuigen
**CARRY
SLEE**

ROMAN

Carry Slee

Ooggetuigen

the house of books

FRANK

'Ik neem 'm wel!'

Ik ren naar de telefoon. In de haast struikel ik bijna over Huibs tas. Wie laat z'n troep nou midden in de gang slingeren? Ik trap 'm weg en gris de hoorn van de haak. Huib kijkt me vol spanning aan.

'Makelaardij Verstraten, met Frank.'

'Meneer Verstraten, u spreekt met Wouter Blok, politiebureau Zandhorst. Ik bel in verband met uw zoon.'
'Ruben?'

inderdaad.'

Ik zie dat Huib weer aan het werk gaat. Nu het niet over het pand aan de Snaarmanlaan blijkt te gaan, is het voor hem oninteressant. Gewoon een telefoontje, meer niet.

Een kwartier later zitten we op het politiebureau, Olga en ik. De enige keer dat ik op het politiebureau kom is om een parkeervergunning op te halen.

Ruben heeft een iPod gestolen. Mijn bloed kookt. Mijn zoon heeft gejat. Moet je zien hoe hij erbij zit. Hij zegt niets en kijkt maar naar de grond.

Ik kan 'm wel voor zijn kop slaan. Hij krijgt alles, meneer hoeft maar te kikken en hij mag het kopen. We geven hem expres ruim zakgeld, zodat hij nooit op de zak van zijn vrienden hoeft te teren. Op zaterdag kan hij zo lang in zijn nest liggen als hij wil, hij hoeft er niet uit voor een baantje. Hij heeft bij ons een leven als God in Frankrijk, hoe haalt hij het in zijn stomme kop om zoiets te flikken?

Huib heeft ook al zo vaak gelazer met zijn zoon. Soms komt Tigo dronken thuis, en laatst had hij ook nog geblowd. Bij ons leek het zo goed te gaan. Moet je hem nou zien zitten. Hij ziet er zo braaf uit, maar de stiekemer heeft ons belazerd: hij is gewoon een ordinaire dief. Jezus, wat hebben we fout gedaan?

Zelf heb ik op die leeftijd ook wel eens gepikt. Een balpen, bij de v&D. Het ding kostte misschien een gulden in die tijd. Maar mijn zoon jat een iPod, in ons dorp. Ik hoor het geroddel al: 'De zoon van makelaar Verstraten heeft een iPod gejat.' Ik weet nu al dat ik dan klanten verlies.

'Het kan niet,' zegt Olga verontwaardigd. 'Onze zoon steelt niet.' Ze pakt Rubens hand.

Ja, hij is zielig, nou goed. Ze kan beter mijn hand pakken. Ik heb het gevoel alsof ik zo kan flauwvallen, kotsmisselijk ben ik.

'De iPod zat in zijn tas,' zegt de agent met een zekerheid alsof hij hem er zelf heeft ingestopt.

'Dat moet een misverstand zijn,' zegt Olga. 'Zoiets doet Ruben niet.'

'Mevrouw, hij heeft het wel gedaan. Uw zoon heeft net bekend.'

'Nee!' roept Olga geschokt.

Hij heeft dus bekend, de hufter! Waarom doe je je smoel niet open! Zeg tenminste nog dat het je spijt, dat je het zelf ook erg vindt. Maar nee hoor, hij geeft geen krimp en blijft maar naar de grond loeren.

Ik ben zo pissig, ik sta niet meer voor mezelf in. Ineens kom ik overeind en loop weg. Wat moet ik anders doen? Ruben een ros voor zijn kop geven? Nog nooit heb ik Ruben met een vinger aangeraakt.

Ik loop het politiebureau uit, ik moet afkoelen. Terwijl ik naar mijn auto loop zeg ik het tegen mezelf: 'Je zoon is een dief.' Ik zeg het wel tien keer achter elkaar, maar ik kan maar niet aan het idee wennen.

OLGA

Het zal toch niet waar zijn, denk ik als Frank niet terugkomt: het is weer het oude liedje. Hij kan het niet aan en dan gaat hij er vandoor. Hoe vaak hebben we hier al geen woorden om gehad?

De agent laat niets merken, maar hij zal ook wel denken: wat is dat voor een vader.

Omdat Ruben nog nooit met de politie in aanraking is geweest, krijgt hij een Halt-afdoening. Waarschijnlijk wordt het een taakstraf, maar daar horen we nog van.

De agent waarschuwt hem. 'Als ik je hier binnen het jaar weer zie dan kom je er niet zo gemakkelijk vanaf, en wijs ik je door naar het OM.'

Ik ben allang blij dat hij gewoon mee naar huis mag. Ik zie hoe Ruben naar buiten loopt, dat kind is kapot. Hij heeft ons nodig, hij heeft ons nu harder nodig dan anders. En Frank laat hem vallen.

We waren een half jaar samen toen zoiets voor het eerst

gebeurde. We zouden prikken halen bij de GGD, omdat we op reis wilden. De wachtkamer zat aardig vol. Frank stoof naar de balie.

'Zijn die mensen allemaal voor ons?'

inderdaad meneer, we zijn wat uitgelopen.'

'Waarvoor maak ik dan een afspraak?' bulderde Frank. 'Als ik niet goed plan, raak ik al mijn klanten kwijt.'

Hij zat maar naast me te zuchten.

'Man, doe eens rustig,' zei ik. 'We gaan op reis.'

Ik trakteerde, want in die tijd had Frank geen cent. Zelf houd ik ook niet van wachten, maar het was net alsof ik daar met een kind zat.

Eindelijk waren we aan de beurt en toen lieten ze iemand voorgaan die na ons was binnengekomen. Frank ontplofte en liep weg. Ik ging hem achterna, zo gek was ik toen nog, maar hij zag me niet eens staan met z'n kwaai kop en reed weg.

Daar stond ik!

Ik was totaal afgeknapt en heb de relatie verbroken.

Een dag later stond hij voor me met twee kaartjes voor een theatervoorstelling en hij keek er zo lief bij. Maar deze keer gaat het niet alleen om mij, maar om onze zoon.

Ik laat Ruben niet merken dat ik kwaad ben. Hij heeft al ellende genoeg. Hij hoeft zich nog niet ook nog eens schuldig te voelen omdat zijn ouders door hem ruzie hebben. Hij zit naast me in de auto. Ik zie dat hij moet huilen, maar hij houdt zich in.

'Sorry mam,' zegt hij schuldig.

Ik kijk naar hem. Als hij niet zo groot was, nam ik hem op schoot. Jochie, wat is er gebeurd? Je moet het me vertellen.' Ruben haalt zijn schouders op. 'Niks. Het was stom van me.' Ik kijk hem aan. Ik geloof hem niet, ik weet gewoon dat er iets anders speelt, zoiets weet een moeder. 'Laten we maar naar huis gaan.' En ik start de auto.

Tijdens het rijden gaat mijn mobiel. Ik zie dat het Frank is en druk hem weg. Ik kijk naast me, naar mijn jongen. We hebben het altijd zo fijn met z'n viertjes, maar nu lijkt het of we in een nachtmerrie zijn beland. Als we thuiskomen, loopt Ruben meteen naar boven.

'Ruben!' roep ik.

Halverwege de trap draait hij zich om.

'Ruben, ik hou van je.'

Hij knikt en loopt door.

Ik krijg een huilbui. Misschien omdat ik voel dat hij iets voor me achterhoudt, misschien omdat hij altijd alles met me heeft gedeeld en dat dat nu voorbij is.

Ik ben al een poosje thuis als ik Anne en Simone boven hoor lachen. Ik wist niet eens dat mijn dochter thuis was, nu pas zie ik aan de kapstok twee gekleurde rugtassen hangen. Ik zit maar in gedachten op de bank. Niets voor mij, ik zit nooit: als ik zit erger ik me toch maar aan de rommel die overal ligt. Ik kijk tegen een stapel wasgoed aan, maar het kan me niet schelen. Ik denk alleen maar aan Ruben.

Als ik voetstappen op de trap hoor, schrik ik op.

'Ha mam, mag Simone blijven eten?' vraagt Anne.

'Nee,' zeg ik beslist, 'dat kan niet vanavond.'

'Ah mam, toe...'

'Hou op!' roep ik. 'Geen gezeur. Het kan niet, je hoort me toch?'

'Nou hoor...' Anne loopt weer naar boven. Ik heb alweer spijt, ik had haar niet mogen afsnauwen. Ik sta op het punt naar haar toe te gaan als mijn mobiel klinkt.

De studio. Ja hoor, ik moet komen werken. Dat kan er ook nog wel bij. Ik doe alles om eronder uit te komen, maar Sjors blijft aandringen.

'Alsjeblieft Olga, om zeven uur beginnen de opnames. Ik kan die mensen toch moeilijk zelf opmaken.'

Wat een timing! Nu moet ik dus weg. Door dat gedoe met Ruben heb ik niet eens boodschappen gedaan. Ik kijk in de vriezer, maar de pizza's die we altijd voor dit soort gelegenheden in huis hebben, zijn op.

Ik loop naar boven. Uit Anne's kamer schalt keiharde muziek. Als ik binnenkom, zet ze het snel zachter.

Jullie hebben geluk. Ik moet onverwacht werken. Halen jullie maar falafel voor jullie vieren. Papa komt om zeven uur thuis.' Ik geef Anne geld. 'Hou een beetje rekening met de burens,' zeg ik nog. De huizen zijn hier hinderlijk gehorig. Ik kan de buurman horen telefoneren, en ik wil er niet aan denken wat ze van ons allemaal meekrijgen. Frank heeft zo'n luide stem, maar ze klagen nooit, zelfs niet over Rubens vioolspel.

Als ik mijn dochter een kus heb gegeven, klop ik bij Ruben aan. Sinds hij in de brugklas zit, kom ik nooit meer zomaar

binnen. Hij zit aan zijn huiswerk. Ik kan niets bijzonders aan hem ontdekken. Waarschijnlijk is hij alweer over de ergste schrik heen.

'Moet je werken?' vraagt hij als hij mijn jas ziet.

'Er is iemand ziek. Anne en Simone halen falafel voor jullie.'

Ik geef hem een kus.

Beneden pak ik mijn mobiel. Zal ik Frank inlichten? Ik kijk op mijn horloge. Als ik zie hoe laat het al is, besluit ik hem vanuit de auto te bellen.

PETER

'Een momentje, jongens,' zeg ik als er een paar brugklassers mijn kantoortje in komen. Ik duw de nieuwe toner in de printer en schuif de la dicht. 'Zo, die doet het weer. Nu kan ik jullie proefwerken uitdraaien. Wat kan ik voor jullie doen?'

'Yvon is haar mobiel kwijt,' zegt Lydia uit klas IA. 'Wanneer heeft ze hem voor het laatst gezien?' 'In de aula.'

'Hebben jullie goed gekeken?'

'Dat is 'm!' roept ze, als Ruben uit 1B met een mobiel aan komt lopen. 'Die is van mij!' 'Ook weer opgelost. Ik wil net gaan printen als rector De Vries binnenkomt. Hij doet de deur dicht.

'Een vraagje, Peter. Die invalkracht voor wiskunde heeft nogal wat problemen met die jongen van Van Putten. Jij ziet hem vaak genoeg. Hoe gedraagt hij zich in de gang en in de aula?' Ik voel me ongemakkelijk. 'Lars bedoel je?'

De rector knikt bevestigend.

'Er is niks met die jongen, maar je moet natuurlijk wel met ze om kunnen gaan.'

'Dank je, ik weet genoeg.'

Ik zucht als de rector wegloopt. Dat heb ik elke keer als ze over Lars beginnen. Ik heb zijn vader beloofd ervoor te zorgen dat Lars geen problemen krijgt met de directie, maar hij maakt het me niet makkelijk. Hij heeft geluk dat De Vries zo'n waarde aan mijn oordeel hecht.

Werk aan de winkel.

In de deuropening staat Bart, een jongen uit klas 2A. 'Wat moet jij, kerel?' vraag ik.

'Mijn band is leeg.'

Ik geef hem een fietspomp. Hij is nog niet weg of de volgende staat alweer voor mijn neus. Het is hier ook net de zoete inval.

'En wat kom jij doen, wijfie? Ah, ik zie het al, je hebt een briefje van je moeder dat je naar de tandarts moet. Prima, ik noteer het.'

Ik houd ervan om met kinderen te werken. Het zat er al heel jong in. Op familiefeestjes bij opa en oma thuis, hield ik altijd de kleintjes bezig. Leraar worden op een basisschool, dat was mijn droom.

Twee jaar heb ik op de Pabo gezeten, maar al die tentamens gaven veel te veel stress. Ik werd er ziek van en moest afhaken. Toen had ik al een tijdje verkering met Ria. Even was ik bang dat Ria het uit zou maken, want al haar vrienden studeerden. Maar Ria had er geen probleem mee dat ik geen

leraar kon worden.

Ik heb een tijd in de naschoolse opvang gewerkt en toen kwam deze baan vrij. Het werk bevalt me hier prima. De kinderen zijn leuk, het moest alleen wat meer verdienen. Sinds we Berend hebben, werkt Ria drie dagen. Daarom sta ik in het weekend achter de bar in de disco van Lars' vader. Als ik dat niet zou doen, moesten we ons huis te koop zetten. En dat is het laatste wat we willen.

Ik heb het hele huis opgeknapt, van onder tot boven. En we hebben geweldige burens.

'Waar gaan jullie heen?' vraag ik aan een groepje leerlingen.

'Naar de aula, we hebben redactievergadering.'

'Dat kan niet, jongens. Ik zal wel een ander lokaal voor jullie zoeken. Vanavond is er movie club. De aula moet worden omgetoverd tot een filmzaal.'

'Wij helpen u wel even met de stoelen,' bieden ze spontaan aan.

'Super!' Ik loop trots met hen mee.

Je moet met ze kunnen omgaan, ik zei het net nog tegen de rector.

FRANK

Ik sta geergerd met mijn BMW voor het stoplicht. Ik heb niet voor niets een vermogen voor die bak neergelegd, dan wil ik wel kunnen rijden. Ik geef net gas als mijn mobiel gaat. Ik dacht dat het Olga was, maar het is Huib. 'We hebben een bod!' 'Op dat pand aan de Snaarmanlaan?'

Ja.'

'En dat zeg je zo rustig? Hoeveel?'

Dat is het enige wat me interesseert. We hebben al vaker een bod op dat pand gehad, en altijd veel te laag.

'1,2 miljoen,' zegt Huib droog.

Jezus, Huib! Dat is een megabod. Dat moeten de verkopers pakken. Ik ga er meteen langs.' En ik sorteer al links voor.

Volgens Huib kan ik de verkopers pas vanavond bereiken.

'1,2 miljoen, hoe vind je het! Dat is 15.000 euro voor ons.

Maar ze kunnen er natuurlijk nog wel vanaf.'

Door mijn eigen woorden schiet ik onmiddellijk in de stress. 15.000 euries.

'Waar was je eigenlijk?' vraagt Huib. 'Je mobiel stond uit, dan moet er wel iets heel belangrijks aan de hand zijn geweest.'

'Ik was even bij de hoeren langs, nou goed,' zeg ik als ik door het centrum rijd. 'Tot zo.'

Wat een dag. 15.000 euro verdiend en mijn zoon jat een iPod. Ik kom langs de winkel waar hij is gepakt. De sufferd. Ik zie voor me hoe hij bij de deur is betrapt: 'Jongeman, mogen we even in je tas kijken?' Wat een uilskuiken. Hij heeft het ding nog uitgebreid in zijn tas gedaan ook. Het verbaast me dat hij 'm niet heeft laten inpakken.

Ik heb die pen toen in mijn zak gestopt, geen hond die het zag. Nee, hij doet 'm in zijn rugtas. Met trillende vingers en een knalrode kop natuurlijk. En maar loeren of ze hem niet zien. Nee, dat valt helemaal niet op. Kampioen stuntel. Voor het eerst kan ik er om lachen. Natuurlijk is hij geen dief. Hij

heeft iets willen bewijzen. Die gasten bedenken tegenwoordig van alles, het kan wel een weddenschap zijn geweest. Wie durft er een iPod te jatten? Nou, Ruben wel.

Ik hoor het toch ook van Huib. Die jongens naaien elkaar voortdurend op. Zijn zoon heeft ook niet zomaar uit zichzelf geblowd, Tigo wilde erbij horen. Misschien wilde Ruben indruk maken op een of andere meid.

Dat bedenk ik allemaal terwijl ik het parkeerterrein van mijn kantoor oprijd. Ik bel Olga op.

'Ha schat, we hebben een bod op de Snaarmanlaan. i,z miljoen. Als ze het pakken, zijn we uit de zorgen. Ik zei toch dat we het zouden redden?'

'Reken je nog maar niet rijk, Frank, het is nog niet verkocht. Ik zit in de auto, ik ben onderweg naar de studio. Sjors heeft me gebeld. Het komt nu wel heel beroerd uit met Ruben, maar ze hebben me nodig.'

'O, je bent er vanavond niet. Maakt niks uit, ik vang de boel wel op.'

'Als je maar wel rustig blijft, niemand zit erop te wachten dat jij als een briesende leeuw door het huis loopt.'

'Ik ben over de ergste schrik heen. Weet je schat, geen paniek. Hij heeft zich willen uitsloven. Onze boy studeert voor macho. Nou, als hij dit soort fratsen gaat uithalen zijn we klaar. We hebben het er nog wel over.'

'Waar ben je nu?'

'Ik sta voor de zaak, maar nu ik weet dat jij gaat werken, rijd ik wel naar huis. Geen zorgen, het komt helemaal goed.'

Tien minuten later parkeer ik mijn auto voor de deur van ons huis. Elke dag denk ik hetzelfde: als die hangjongeren uit de buurt er maar met hun tergels van afblijven. Het liefst had ik een garage, maar zo riant is deze stek niet. Een middenwoning uit de jaren dertig.

Ik kon het huis goedkoop krijgen. De eigenaar ging naar een verzorgingsflat, de familie was bang dat het gekraakt zou worden en wilde er snel vanaf. Er moest nogal wat aan gebeuren, maar daar was de prijs dan ook naar. 'Voor de eerste jaren is het prima,' zei Olga toen ze het voor het eerst zag. Maar we wonen er nu alweer twaalf jaar.

Een echt authentiek huis, het liefst Amsterdamse School, dat is mijn droom. Ik ben opgegroeid in een flat, maar vroeger was ik al helemaal weg van oude huizen. Ik las over architectuur, terwijl ik geen lezer ben, maar over huizen kunnen ze me alles vragen.

Jan Los, een vriend van de middelbare school, woonde in een Jugendstil-huis. Alles authentiek: het trappenhuis, de tegels in de keuken met schitterende afbeeldingen erop, de glas-in-loodramen. Ik genoot ervan om daar te zijn, zo'n huis heeft karakter, dat is heel iets anders dan nieuwbouw.

Het was een van de eerste dingen die ik aan mijn ex vroeg: 'Hou je van oude huizen?' Het komt helemaal goed met ons dacht ik toen ze 'Ja' zei. Niet dus. Na drie jaar waren we totaal op elkaar uitgekeken.

Toen ik Olga tegenkwam, heb ik het maar niet gevraagd. Olga moppert wel eens dat het zo'n oude troep is bij ons en dat het

haar heerlijk lijkt om in een huis te wonen waar alles werkt, maar ze weet echt wel dat ze met mij nooit in een modern pand terechtkomt.

15.000 euro. Het is mega.

Het eerste wat ik doe als ik binnenkom is een biertje inschenken. Mocht de koop echt doorgaan, dan trek ik een fles champagne open.

Ik kijk naar Ruben die de trap afloopt. Die jongen deugt, iedereen die een beetje uit zijn doppen kan kijken ziet dat. Dat had de eigenaar van die winkel ook moeten zien. Meteen de politie inschakelen: heeft hij zelf geen jongens?'

'Je snapt natuurlijk wel dat je hier nog niet klaar mee bent,' zeg ik streng.

'Sorry, pa,' zegt Ruben. 'Ik wou dat ding niet pikken.'

'Het zat anders wel in je tas.'

'Het was een grap, ik wou 'm terugleggen, echt waar.'

'Een grap...! Dat zijn toch ontzettend stomme grappen, jongen. Nu denken ze dat jij een dief bent. Niemand gelooft je hoor, alleen mama en ik, omdat wij je kennen. Verdomme Ruben, je hebt toch hersens in je kop, straks word je nog van school gestuurd.'

Ruben slikt een paar keer.

'Ja, nou moet je janken, maar doe dan ook niet van die maffe dingen.' Ik leg mijn hand op zijn schouder. 'Je bent mijn jongen, dat weet je toch?'

Ruben knikt.

'Zullen we een rondje joggen?'

'Ik moet om acht uur op de movie club zijn.'
'Een klein rondje dan.'
Ik geef hem een aai over zijn bol.

OLGA

Ik sta met mijn auto voor de slagboom en voer mijn pas in. Zodra de slagboom omhoog gaat, rijd ik de parkeergarage in. Ik heb geluk, er is een lege plek. De garage is bomvol, zoals gewoonlijk.

Dat vind ik zo fijn van mijn werk in de studio: wanneer ik ook kom, het leeft altijd. Ik ben blij dat ik ooit naar Parijs ben gegaan, want daar heb ik het vak geleerd. Na de middelbare school wist ik helemaal niet wat ik moest, alleen dat ik niet wilde studeren.

In die tijd was ik ook in de war. Mijn hele middelbareschooltijd had ik verkering met Floris. Ik keek nooit naar andere jongens. Maar het laatste jaar ontdekte Floris dat er nog meer leuke meiden bestonden en toen maakte hij het uit, vlak voor mijn eindexamen.

Mijn ouders hielden hun hart vast, maar van pure ellende stortte ik me op mijn schoolwerk en ik slaagde. Ik wilde weg en ben een jaar naar Parijs gegaan. Daar ging ik helemaal los, elke twee weken had ik een ander.

Marie, bij wie ik als au pair werkte, was visagiste. Ze had een salon aan huis. Voor het eerst was er iets wat me echt aansprak en toen heb ik daar 's avonds een cursus gevolgd.

Ik moet er niet aan denken dat ik geen baan zou hebben, dan

werd ik gek. Frank moppert wel eens dat ik zo vaak weg ben, ook in de weekends. Hij zou het liefst hebben dat ik een eigen salon begon, maar waarvan? Al mijn geld zit in Franks zaak. En zo goed gaat het niet, het is nog altijd een risicofactor. Ik voel er ook niets voor: lekker makkelijk voor hem, en ik thuis zeker alles opvangen. Laat hem ook maar zijn best doen, dat is goed voor hem. Kan hij ook vaderen.

Vanavond zal hij het wel niet makkelijk hebben, maar ik heb geen medelijden met hem. Vanmiddag heeft hij mij er alleen voor laten opdraaien. Toen ik hem net aan de telefoon had was mijn woede alweer over. Frank weet er altijd voor te zorgen dat ik hem vergeef.

Ik toets mijn pincode in en zwaai naar Ronald van de receptie. 'Hebben ze je weer gestrikt?'

Ik knik.

'Ze kunnen niet zonder je, dat moet toch een kick zijn.'

Lachend loop ik door. Beneden wacht Vivian me op. Ik zie het altijd meteen aan haar: ze heeft thuis weer bonje gehad. Ik vraag maar niets, als ze er over wil vertellen hoor ik het wel. Het is al een hele tijd mis met die twee. Ze hebben geen kinderen, nog een geluk bij een ongeluk.

'Hier is het schema.'

Ik zet mijn koffer met spullen op de tafel en lees het door.

'Krijg ik Antonio?'

'Cadeautje van mij, omdat je op je vrije avond moet werken. Lief, he?'

Ik lach. Antonio is een ontzettend stuk. Echt een versierder.

Voor mij is het meer een spel, ik ben toch echt niet van plan op zijn avances in te gaan.

Een sms'je van Frank, ik heb geprekeet, het bleek een grap te zijn. Nu joggen, kus.'

Een grap? Ik zie weer voor me hoe Ruben naast me in de auto zat. Totaal kapot. Alleen om een grap? En waarom komt hij daar nu opeens mee? Ik kan het gewoon niet geloven.

'Hi, schoonheid...'

Antonio geeft me een kus op mijn voorhoofd.

'Ben je zo ver?'

Hij kijkt me aan. Zijn ogen! Even pakt hij mijn hand.

'Neem plaats.'

Ik schuif de stoel wat naar achteren. Als hij zit pomp ik 'm omhoog. In de spiegel zie ik hem naar mijn borsten kijken. Normaal heb ik nooit zo'n laag shirtje aan, dat komt door al dat gedoe. Ik pak een tube uit mijn koffer en draai 'm open.

'Heb jij wel eens iets gestolen?' vraag ik zo nonchalant mogelijk. 'Toen je jong was, bedoel ik.'

Antonio lacht. 'Ja, een cd'tje, samen met mijn vrienden.

Hoezo?'

'Ruben,' zeg ik.

'Je zoon? Heeft hij iets gejat?'

'Een iPod. Frank en ik moesten vanmiddag op het politiebureau komen.' 'Ach, wat zielig. Is hij gesnapt?' 'Het was een grap, beweert hij.'

'Hen grap?' Antonio begint hard te lachen. 'Zoiets kan alleen een zoon van jou verzinnen. Wat een humor.'

Hij hoopt zeker dat ik rood word, maar ik bloos niet zo snel. Ik kijk hem aan in de spiegel. 'Eerst maar een beetje creme?' 'Hmm,' zegt Antonio en sluit zijn ogen.

PETER

Ik zie het zodra ik aan kom rijden, ons gras ziet er perfect uit. Dat is zo tof van John, als hij maait neemt hij ons gazon ook altijd meteen even mee. Ik wil mijn fiets in de schuur zetten, maar dan bedenk ik dat ik vanavond nog weg moet. Door het raam zie ik Ria in de keuken staan. Ze zwaait naar me. Wat heeft ze toch een leuke lach.

Daar ben ik ook op gevallen, op haar lach en die prachtige blauwe ogen. Ze mag dan door anderen te dik gevonden worden, ik houd er wel van. Zodra ik de deur opendoe hoor ik Berend huilen.

'Dag schat.' Terwijl ik Ria een kus geef zie ik Berends fles in de opwarmer staan, ik haal 'm wel uit bed.'

'Graag, dan maak ik het eten af.'

Ik hoor de tuindeur, het is John. Hij legt de krant voor me neer.

'Je moet toch weg vanavond? Dan kan je 'm nog even lezen.'

'Merci,' zeg ik, 'en nog bedankt voor het gras.'

'Geen moeite.' En John is alweer weg. 'Zo, het staat in de oven,' zegt Ria als ik met Berend op de bank zit. 'Over een half uur kunnen we eten.' En ze komt bij me zitten.

'Niet te gulzig mannetje.' Ik leg Berend even op mijn schouder voor een boertje.

'Hoe was je dag?' vraag ik zoals gewoonlijk.

'We hebben vandaag gepolst bij de kinderen naar welke school ze willen, los van de Citotoets die ze gemaakt hebben. Ze mochten hun voorkeur uitspreken.'

'En?'

'De meesten willen naar het Rijnland. En weet je wie daar ook heen wil? Natascha.'

'Natascha?' Ik laat de fles zakken. De speen glipt uit Berends mond. 'Ze wilde toch niet bij haar broer op school?' vraag ik zo rustig mogelijk.

'Ze is helemaal om,' zegt Ria.

'En eh... denk je dat ze hoog genoeg scoort?'

Ria knikt. 'Zij is een van de weinigen waar ik zeker van weet dat ze een geweldige Citotoets gaat maken. Ze kan nog steeds goed leren, met haar hoofd is niks aan de hand gelukkig.'

In mijn gedachten zie ik Natascha in haar rolstoel door de school rijden.

'He. Let je wel op,' zegt Ria.

Nu pas hoor ik Berend huilen en ik houd snel de fles voor zijn mond.

Ik sta bij de deur van de aula. Die is zo goed als vol. Had ik het niet voorspeld? Een jaar geleden heb ik het idee geopperd: waarom starten we hier geen movie club? Dan kan je die kinderen eens een goede film voorschotelen in plaats van al die pulp waar ze op de tv naar kijken. En de school verdient er nog aan ook. Ze zouden het in de vergadering bespreken, maar ik hoorde er nooit meer iets over en ging er

al van uit dat het niet door zou gaan, tot twee maanden geleden het plan ineens werd doorgevoerd. En niet zonder succes. Zestig leerlingen hebben zich voor de movie club opgegeven.

De rector kijkt me vragend aan. Ik gebaar dat ik nog even check of iedereen binnen is.

Als ik de trap afloop, rennen een paar kinderen de school in. 'Opschieten jongens!' Ik loop het plein op. Een eindje verderop zie ik een jongen aan komen rijden. Achter hem fietst een groepje: Lars en zijn vrienden.

Ik loop terug naar de deur en wacht, maar er komt niemand. Wel klinkt er gegil en gelach vanuit de fietsenstalling. Wat zijn ze daar allemaal aan het doen? Ik wil poolshoogte nemen, maar er komt een telefoontje tussendoor. Een leerling belt af.

Als ik ophang, zijn de jongens er nog steeds niet.

Net als ik er heen wil gaan, komen ze aangeslenterd.

'Schiet op mannen, iedereen wacht op jullie,' zeg ik.

Ik laat ze de aula in en geef het teken dat we kunnen beginnen. Pas als ik naar de film kijk, dringt het tot me door. Het groepje dat ik net binnenliet was met z'n drieën. Ze waren toch met z'n vieren?

Ik probeer het terug te halen, en dan weet ik het zeker. Er reed een jongen voor hen. Het zit me niet lekker, vooral omdat het om het groepje van Lars gaat. Ik weet wat voor etters het zijn.

Ik sta op en loop in het donker de aula uit. In de fietsenstalling knip ik het licht aan. Uit het hok achter in de

kelder klinkt zacht gehuil.

'Rustig maar, ik kom er al aan.'

Ik doe de schuif eraf. Met een wit, angstig koppie kijkt Ruben Verstraten me aan. Het jong beeft als een riet.

'Hoe kom jij nou in die kast?' vraag ik, hoewel ik het antwoord al weet.

Ruben haalt snikkend zijn schouders op.

Ik vraag niet verder. Lars en z'n vrienden hebben hem opgesloten. Durven ze wel, tegen een brugklassertje.

'Gaat het?' vraag ik bezorgd.

Ruben veegt zijn tranen af.

'Kom maar gauw mee kerel, je hebt alleen het begin van de film gemist.'

'Ik ga naar huis,' zegt Ruben met gesmoorde stem.

Ik kijk de jongen na als hij met zijn fiets aan de hand de kelder uitloopt en ga terug naar de aula.

Op de gang kom ik de rector tegen. Hij kijkt me onderzoekend aan.

'Alles in orde?'

Jazeker.'

OLGA

Je bent nog wakker,' zeg ik als ik de slaapkamerdeur opendoe.

Ja,' zegt Frank gapend, 'ik heb wel een uur in bad gelegen. Ik stond stijf van de adrenaline.' 'Vanwege Ruben?' vraag ik bezorgd. 'Nee.' Frank stapt in bed. 'Welnee, dat is klaar. Het is echt wel tot hem door gedrongen. Ik heb vanavond het bod overgebracht.' 'En?' 'We hebben een tegenbod. Een pak van mijn hart. Er zit nog een ton tussen, maar daar moeten we uit kunnen komen.' 'Mooi,' zeg ik gedachteloos. 'Dan kan je rustig gaan slapen.'

'Schat, het gaat wel om 15.000 euro. Mag ik even stressen?' 'Natuurlijk mag jij dat.' Ik geef Frank een kus en ga op de rand van het bed zitten.

Frank pakt mijn hand. 'Ik zie dat je je zorgen maakt, maar dat hoeft niet. Ik heb met Ruben gepraat. Het was een grap. Onnozel, maar het is zo. Hij heeft echt wel begrepen dat het heel misplaatst was.'

Ik voel Franks ogen op me gericht als ik opsta en me uitkleed. 'Je gelooft het toch wel?' vraagt hij als ik ook in bed lig. 'Eerlijk gezegd niet.'

Frank gaat rechtop zitten. 'Denk jij nou echt dat hij dat ding wilde pikken? Olga, onze jongen is geen dief. We kennen hem toch?'

Ja, ik ken hem. Daarom geloof ik hem juist niet.'

Je bent moe en je bent je vanmiddag rot geschrokken.' Frank slaat een arm om me heen. 'Kom hier, dan zal ik je even laten

ontspannen.'

'Nee schat, nu niet.'

'Het is mijn schuld,' zegt Frank terwijl hij mijn hand kust. 'Ik heb me als een lui gedragen door jou alleen achter te laten op het politiebureau. Achteraf baal ik er ook van, maar ik had mezelf weer eens niet in de hand.'

'Nee, dat was wel duidelijk.' Nu hij erover begint word ik toch weer geïrriteerd.

'Het is heel lang niet voorgekomen, toch?' Frank zegt het alsof ik er blij mee moet zijn. 'Toen bij mijn ouders was de laatste keer, dat is drie jaar geleden.'

Dat was ook wel een heel erg geval. Ik zie mezelf nog zitten. Franks vader was het er niet mee eens dat Frank voor zichzelf begon. Ze kregen ruzie en Frank liep kwaad weg. Toen zat ik daar, in m'n eentje bij mijn schoonouders.

'Frank, wanneer word jij nou eens volwassen?'

'Het spijt me, laat me het dan goedmaken.'

Als ik zucht, zegt hij: 'Slapen dan maar?'

Ik hoor Franks adem. Hij slaapt, maar ik lig te woelen. Als ik de klok een uur hoor slaan, stap ik uit bed. Een tijdje blijf ik op de gang staan en kijk naar boven. Ik moet me beheersen om niet naar Ruben toe te gaan, even de deur van zijn kamer open te maken en te kijken of hij slaapt, net zoals ik dat vroeger deed. Dan gaf ik hem een kus op zijn bol en sliep hij gewoon door. Ik zie steeds voor me hoe kwetsbaar hij er vanmiddag uitzag.

Het maalt maar door mijn hoofd. Wat is er toch aan de

hand? Is dat wat ze bedoelen met loslaten, dat je niet meer weet wat er in je kind omgaat?

In de keuken schenk ik een glas water in. Dan loop ik de huiskamer in en ga op de bank zitten. Misschien helpt het als ik wat lees. Terwijl ik een tijdschrift doorblader, hoor ik Antonio in mijn hoofd lachend zeggen: 'Echt een zoon van jou, wat een humor.'

Als je zoiets hoort, stel je je een heel andere jongen voor. Veel zorgelozer. Ruben is nooit zorgeloos geweest, hij denkt altijd overal over na, hij is een piekeraar en heel gevoelig, net als ik. Anne is anders, die lijkt meer op Frank.

Anne heeft altijd hordes vriendinnen gehad. Er is geen partijtje waar ze niet voor wordt uitgenodigd. Ruben is het tegenovergestelde: op de basisschool nam hij wel eens vrienden mee naar huis, maar nu niet meer. Frank heeft daar soms moeite mee, maar dat vind ik onzin. Ruben is graag alleen, hij houdt van lezen.

Ik zeg het zo vaak tegen Frank: 'Jij kan nou wel denken dat alle jongens van voetballen moeten houden, maar Ruben is anders.' Hij speelt ook viool, daar heeft hij zelf voor gekozen. Ineens snap ik niet meer waar ik nou zo over in zit.

'Zo te horen heeft onze zoon weer praatjes genoeg,' zegt Frank terwijl hij zijn jas aantrekt.

'Hallo, mag het wat zachter!' schreeuw ik naar boven. Ik heb er al zo'n hekel aan als de kinderen ruzie maken, maar 's ochtends vroeg kan ik er helemaal niet tegen. En vooral vandaag niet. Vanochtend heb ik het nog vier uur horen slaan.

'Succes!' zeg ik als Frank de deur uitgaat.

'Zet de champagne maar vast koud,' roept hij vrolijk.

Ik kijk uit het raam. Hij loopt geen rondje om zijn auto heen en dat wil wat zeggen, want elke morgen inspecteert hij zijn auto op krassen. Maar nu wordt hij helemaal opgeslokt door de verkoop van het huis aan de Snaarmanlaan.

Frank is zijn bedrijf drie jaar geleden begonnen. Eerst werkte hij op een makelaarskantoor, maar dat ging failliet. Een paar dagen later kwam hij thuis met het bericht dat hij voor zichzelf ging beginnen, met Huib. Dat is echt typisch Frank: niks geen gezeur en zielig doen.

'Hoe vind je dat nou?' vroeg iedereen aan me. Alsof ik er iets over te zeggen had. Frank doet toch wel wat hij zelf wil. Daar val ik juist op, op zijn lef. Dat hij mij heeft kunnen versieren, die krielkip, alleen dat al. Ik had meestal mannen die wat gezetter waren. Ik houd er wel van als er wat vlees op de botten zit.

Ik was ook niet onmiddellijk verliefd toen we in de studio met elkaar in gesprek raakten. Ik vertelde hem dat ik net terug was van het Oerol-festival. Hij bleek er ook te zijn geweest. We hadden dezelfde interesses: theater, muziek.

Frank vroeg me mee naar een voorstelling en daarna gingen we naar mijn huis. Frank kwam veel te snel klaar, hij was zo gestrest. Daarna ging het wat beter, maar de kracht van onze relatie zit niet in de seks. Ik heb voor Frank echt wel eens lekkerder gevreeen.

Maar Frank is zo kleurrijk, de zwakke kant van de driftbuien is

ook zijn sterke kant. Met Frank is het leven nooit saai en hij is heel trouw.

'Geef hier!' Anne rent krijsend achter Ruben aan de trap af. Nee he, denk ik als ik zie dat Ruben haar vriendenboekje in zijn hand heeft.

Ruben rent ermee door de kamer. 'Ik ga er iets moois in schrijven!'

Je blijft ervan af! schreeuwt Anne.

Jongens! roep ik. 'Hou op!'

Maar Ruben blijft plagen. 'Ze moeten toch weten hoe oud je broer is en wat zijn hobby's zijn...'

Anne grijpt Ruben vast. 'Rotjoch.'

'Alsjeblieft!' Ruben gooit het naar haar toe. 'Je kan niet eens tegen een grapje.'

'Ja ja, ik ken jouw grapjes. Gisteren had je ook al zo'n leuke grap.'

Ruben wordt spierwit. Hij geeft Anne een klap. 'Vuile bitch!' En hij rent naar boven.

'Dat is niet aardig,' zeg ik tegen Anne. 'Ruben vindt het erg genoeg wat er gisteren is gebeurd. Daar mag je hem niet mee plagen.' Maar ik schrik zelf ook van zijn reactie. Waarom reageert hij zo heftig? Hij heeft Anne nog nooit geslagen.

'Stom joch.' Anne verdwijnt achter de computer.

'Anne, je kent de regels. Voor schooltijd wordt er niet gemst.'d.'

'Ik wil alleen even weten of Simone online is,' zegt ze slim.

'Achter die computer vandaan.' Ik wacht demonstratief tot ze

opstaat. Dat hebben we met de andere ouders afgesproken. Alleen op door ons bepaalde tijden mogen ze erachter.

'Goed hoor,' zegt Anne. 'Dan sms ik haar wel.'

'Als je tegood op is heb je pech gehad. Je krijgt volgende maand pas een nieuwe.'

'Nee hoor,' zegt Anne uitdagend. 'Dan krijg ik er gewoon een van papa. Vorige maand kreeg ik van hem ook een nieuwe kaart.'

Vlak voor hij naar school moet, komt Ruben naar beneden.

'Vergeet je onze afspraak niet?' vraag ik terloops.

'Afspraak?' Ruben kijkt me verbaasd aan.

'We zouden vanmiddag een jas voor je kopen, weet je nog?

Ik haal je wel op. Om drie uur sta ik voor je school.'

'Dat wil ik niet, niemand wordt meer van school gehaald.'

'Dan fiets ik je wel tegemoet.'

'Alsjeblieft niet,' zegt Ruben alsof ik iets heel belachelijks voorstel, ik wil niet gelijk door, na school. Ik kom eerst naar huis. Tot straks.'

En weg is hij. Dat is natuurlijk een smoes, dat hij eerst naar huis wil. Hij schaamt zich voor me, hij wil niet dat zijn vrienden ons samen zien. Ineens voel ik me eenzaam. Ruben wil zich losmaken, dat is de normaalste zaak van de wereld, maar toch doet het pijn. Het lijkt nog maar zo kort geleden dat ik hem wel eens verraste door onverwacht voor zijn school te staan. Ik herinner me zijn stralende gezicht als hij dan buiten kwam en me zag staan.

Voor het eerst sinds tijden heb ik zin in een sigaret.

VICTOR

Vanuit mijn Jaguar kijk ik naar 'Meerhoeve'. Niet te geloven dat dit perceel nu van mij is. Ja, Van Putten, je hebt jezelf weer eens overtroffen. Bruinsma weigerde zijn boerderij te verkopen. Er viel echt niet over te praten, dat wist iedereen. Niet geschoten is altijd mis, dacht ik en ik heb een afspraak met Bruinsma gemaakt.

Alsof ik het heb voorvoeld: hij had de boerderij net aangemeld bij Monumentenzorg. Binnenkort wordt erover vergaderd of het daadwerkelijk in aanmerking komt. Dat moet ik voor zijn, dacht ik, en ik heb Bruinsma verteld hoe mooi Meerhoeve kon worden, ik had zelfs een maquette bij me. Hij kreeg tranen in zijn ogen. Die gaat voor de bijl, wist ik. Ineens stond hij op en schudde me de hand.

'U bent de eerste waar ik vertrouwen in heb. U hebt niet alleen oog voor de schoonheid van het pand, u hebt ook de middelen om het te renoveren en in de oude staat terug te brengen.'

Of hij nog een keer mocht komen kijken als het klaar was? 'Meneer Bruinsma, u bent van harte welkom, dat verzeker ik u.' Geen woord van gelogen.

Lachend rijd ik weg.

Een eindje verderop zie ik Karei Verweij zijn gras maaien. Ik ken hem van de tennisclub. Buurman, je zult verrast zijn. Jullie zullen allemaal opkijken in deze wijk.

Van Putten houdt van verrassen, zullen we maar zeggen.

Als ik langs het Rijnland Lyceum rijd, zie ik mijn zoon buiten roken. Hij heeft amper zijn ontbijt achter zijn kiezen en pompt zich nu al vol met nicotine. Dat hoort er nou eenmaal bij. Lars is tenminste niet zo'n doetje als ik vroeger was, maar daar hebben we dan ook wel voor gezorgd.

Ik toeter en steek mijn duim naar hem op. Ja jongen, later word jij de baas van Meerhoeve. Meneer heeft pit genoeg, dat is zeker.

Het plan is alleen nog niet helemaal waterdicht. Het knaagt maar in mijn hoofd. Wie wordt daar gastvrouw? Dat zal nog niet meevallen. Mooie dames genoeg die bij mij madame willen worden, maar ik ken de vrouwen: vroeg of laat gaan ze babbelen.

Ik werp nog een blik op Lars. Peter, de conciërge, spreekt hem aan. Voed jij hem maar op mannetje, daar heb ik geen verstand van. Daar is school toch ook voor.

Ineens weet ik het: good old Peter, jou zet ik op die plek. Je bent er geknipt voor. Drankjes verzorgen, bedden opmaken, alles schoonhouden. Jij wordt de madame van Meerhoeve. Een geniale ingeving op de vroege ochtend.

En deze madame zal nooit zijn mond opendoen, daar hoeft ik niet bang voor te zijn.

FRANK

Terwijl ik voor het stoplicht sta, steek ik een sigaret op. In de auto roken, dat is het lekkerste wat er is. Toen Olga me leerde kennen, begon ze daar elke keer over. Hoe vaak heb ik haar

niet gezegd: 'Dan kunnen we maar beter meteen uit elkaar gaan, want daar zal ik nooit mee stoppen. Ik blijf nog liever vrijgezel.'

Ik draai het raampje open en neem een hijs. Mijn mobiel gaat. 'Ha, Huib!' roep ik. 'Heb je al champagne in huis?' 'Ik heb geen goed bericht,' zegt Huib. 'Hoezo? Gaan de kopers niet op het tegenbod in?' 'Ze hebben afgehaakt, Frank.' 'Geintje, ja, dat zou een goeie zijn.' 'Hij belde net en ze hebben echt afgehaakt.' Ik voel dat het menens is. 'En dat heb jij laten gebeuren? Je hebt die kopers laten gaan? Je gaat me toch niet vertellen dat je 15.000 euro hebt laten lopen?' Voordat ik een blik scheldwoorden opentrek, druk ik de telefoon uit. Trillend van woede geef ik gas en spuit naar kantoor. De lui, dat geloof je toch niet? Ik had Huib nooit in de zaak moeten halen. Vijf minuten later storm ik het kantoor in.

'Zijn ze nog te bereiken?'

'De kopers?' vraagt Huib doodleuk.

'Nee, je opoe. Nou goed.'

'Je kan het proberen.' Huib blijft tergend rustig, zoals altijd.

'Binnen drie minuten heb ik ze overtuigd.'

En ik toets het nummer in.

'Goedemorgen, meneer De Laan. Ik hoor net van mijn compagnon dat u het niet met het tegenbod eens bent. Er valt natuurlijk over te praten, we komen er echt wel uit. Dat verzeker ik u.'

'Ik heb het al tegen uw compagnon gezegd, wij zien van het

pand af.'

Ik bespeur een lichte irritatie in zijn stem.

'Mag ik vragen waarom? Het is een uniek pand, op een toplocatie. Zoiets vindt u niet snel meer.'

'Meneer Verstraten, het spijt me, we hebben iets anders op het oog.'

'Heel spijtig, meneer De Laan. Als wij op een later tijdstip nog iets voor u kunnen betekenen, heel graag.'

Ik trap een stoel om en heb zin om de hele zooi in elkaar te beuken.

'Koffie dan maar?' vraagt Huib.

Wat nou koffie? Alsof hij niet weet hoe we ervoor staan. Dit pand was onze redding!

'Zal ik maar naar die bezichtiging gaan?' vraagt Huib na zijn vijfde kop koffie.

Ik geef niet eens antwoord. Ik ben helemaal stuk, ik kan de tent beter sluiten. Hoe moet dit verder? Mijn krediet heb ikvorige maand al verhoogd. Ik kan het maar beter toegeven: mijn bedrijf is naar de klote. Ik moest zo nodig voor mezelf beginnen, met Olga's spaarcenten: haar hele erfenis heb ik erdoor heen gejaast.

Toen ik Olga leerde kennen, had ik ook al geen cent te makken. Hetty en ik gingen scheiden en we moesten ons huis verkopen. We hadden het gekocht toen de huizenmarkt op z'n top zat. Wisten wij veel dat we er drie jaar later alweer vanaf moesten.

Maar het ging echt niet meer met ons. We waren alleen maar

met onze carrière bezig en daardoor raakten we elkaar kwijt. Daarbij kwam dat Hetty definitief had besloten dat ze geen kinderen wilde. Dat komt wel goed, dacht ik toen ik haar leerde kennen, maar het veranderde niet.

Hetty werkte als omroepster in de studio waar Olga werkt. Als ik op Hetty wachtte, zag ik Olga vaak in de kantine. Ineens haalde ik Hetty steeds vaker af. Ik heb het nog proberen tegen te houden, maar ik was verliefd op Olga. Haar lange bruine haar, zo sexy. Als ze lacht heeft ze kuiltjes in haar wangen, daar viel ik ook op.

En godzijdank is ze niet zo mager als Hetty, die at zowat niets. Superongezellig vond ik dat altijd, ze deed er alles aan om slank te blijven. Olga ziet er juist heerlijk uit. Geen modepop, gewoon een lekker wijf.

Je kunt niet zeggen dat ze me om mijn geld heeft getrouwd. Het eerste jaar moest ik mijn schuld bij de bank aflossen. Olga betaalde al onze etentjes en de vakanties. Ooit maak ik het goed, dacht ik steeds. Ik had er een rotsvast vertrouwen in dat ik het ging maken toen ik voor mezelf begon, anders had ik nooit haar geld durven gebruiken. Ik laat mijn mobiel gaan, maar als ik zie dat het Olga is neem ik op. 'Ze hebben afgehaakt. Ze hebben zich godverdomme teruggetrokken.' 'Pas je wel een beetje op,' zegt Olga. 'Ik merk het al een paar dagen, je maakt je weer veel te druk. Waarom ga je niet even tennissen, dat is goed voor je.'

'Tennissen? Ik loop over van het werk, dat gaat helemaal niet.' 'Denk er toch maar even over na.'

Dit is toch niet te geloven, denk ik als ik de verbinding verbreek. Ik zit midden in de shit en mijn vrouw vindt dat ik een potje moet gaan tennissen. Vrouwen!

Als ik aan kom rijden bij de tennisbaan glanst zijn Jaguar me al tegemoet. Victor van Putten, de enige in de hele omgeving die in zo'n auto rijdt. Die boert pas goed, die vent heeft echt een neus voor succes. Twee discotheken bezit hij, een goudmijn.

Victor steekt zijn hand op als hij me ziet. 'Aan het rentenieren?' vraagt hij met een big smile.

De ploert, hij weet hoe slecht ik er voor sta, maar ik geef geen krimp. 'Is er een baan vrij?'

Jazeker, zullen we een set spelen?'

Mooi zo. Precies de tegenstander op wie ik met plezier al mijn agressie loslaat. Ik sla als nooit tevoren. Als kogels suizen mijn ballen over het net. Hoe kan het dat Olga altijd weet wat ik nodig heb?

Na een half uur veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. 6-o.

Je bent wel op dreef, kerel.' Victor geeft me een hand. 'Eerst maar een biertje? Daarna pak ik je terug.'

We zitten nog niet aan de bar of Victor begint. 'Je kopers hebben afgehaakt, he?'

Hoe weet hij dat? 'Ach ja,' zeg ik zo onverschillig mogelijk.

'Nieuwe ronde nieuwe kansen, toch?' 'Ik ga weg uit De Roerdomp,' zegt Victor.

'Dat meen je niet.'

Jawel, het pand komt te koop.'

Het eerste waar ik aan denk: vijf miljoen euro.

'Wat voor jou?' Victor kijkt me aan.

Je neemt me niet in de zeik?'

'Nee, ik meen het. Als je wilt mag jij het verkopen, maar er zit wel wat aan vast.'

Ik heb het gevoel of ik gek word. De Roerdomp in mijn etalage! Al moet ik een baal stront opvreten, ik doe het!

'En dat is?'

'Het gaat me om Meerhoeve.'

'Die boerderij van Bruinsma? Wil je die hebben? Vergeet het maar. Die ouwe verkoopt pas als hij in zijn kist ligt.'

'Hij is al van mij,' zegt Victor triomfantelijk.

Je hebt 'm gekocht?'

Victor knikt. 'Ik wil 'm platgooien.'

'No option. Ik weet waar ik over praat. Meerhoeve staat op de nominatie voor de monumentenlijst. Toevallig was ik op de vergadering.'

'Luister Frank, dat ding moet plat. Je ziet maar hoe je het regelt, maar dan heb jij De Roerdomp in je portefeuille. Het blijft tussen ons. Deal?'

Ik heb zijn hand al te pakken. Ik zie wel hoe ik dat ding plat krijg, al moet ik 'm persoonlijk in de fik steken.

'Deal.'

'Mooi zo, man. Revanche?' Victor wenkt met zijn hoofd in de richting van de baan.

Ja, natuurlijk.'

Ik zie alleen maar cijfers voor me. Olga moet het hebben

voorvoeld. 'Ga tennissen.' Hoe komt ze erop?
Ik pak de bal en knal 'm keihard over het net.

VICTOR

Dag, Verstraten. Ik zie het aan de manier waarop hij naar de deur loopt. Hij is als een kind zo blij. Ga jij dit maar fijn voor me regelen.

Ik wil net een biertje bestellen als Joyce de kantine binnenloopt. Ik voel dat ik een rode kop krijg en sla mijn ogen neer.

'Hi Victor, wat heb ik jou een tijd niet gezien.' Ze hangt meteen om mijn nek.

'Druk, druk, druk.'

'Dat zal best. Maar niet met mij,' zegt ze quasiveronge- lijkt.

'Geef haar een portje,' zeg ik tegen Rien, die achter de bar staat.

'Drink je niet mee?' vraagt Joyce alsof we een afspraak hebben.

'Ik kan niet schat,' zeg ik spijtig.

Ik denk er niet over, want dan wordt het net zo'n drama als een paar weken geleden. Toen zaten we ook aan de bar, en ik had me helemaal laten vollopen. Dat wijf heeft prachtige tieten, maar uit haar mond komt geen normaal woord. En maar aan me hangen.

Door de drank had ik het allemaal niet meer in de gaten, maar ik weet nog wel dat ze opeens naast me in de auto zat. Voor ik het wist, maakte ze de rits van mijn broek open.

'Business, meisje.' Als ik weg wil lopen houdt ze me tegen.

Die ogen! Dat wijf is echt zo geil als boter.

Je wilt me niet, he?' zegt ze plagerig.

Ik geef haar snel een kus en loop weg.

Nee, zo dom zijn we niet. Je moet je kunnen beheersen. Als ik blind achter mijn impulsen was aangerend had ik nooit zo veel bereikt. Ik ben niet vies van een wip, maar aan Joyce waag ik me niet. Ze is een half jaar geleden gescheiden. Ik ken haar ex, hij wil haar heel graag terug. Hij zit bij de fiscale recherche, dat is mij te link.

In de auto zet ik mijn mobiel aan. Ik heb drie voicemail-berichten. Lachend luister ik ze af. Wat hebben jullie make-laartjes toch een haast. Natuurlijk mogen jullie De Roerdomp verkopen, nog even geduld. Ik bel ze niet terug. Laat ze maar wachten, dat is goed voor ze. Worden ze grote jongens van. Het laatste bericht is van Harold. Met een grafstem vraagt hij of ik hem terugbel. Het is dus niet gelukt. Teleurgesteld toets ik zijn nummer in.

'Wat heb je ervoor over?' roept hij door de telefoon.

Je hebt ze wel! Geweldig! Wat zal die ouwe blij zijn. Harold, je bent een moordgozer.'

Het liefst bel ik meteen mijn vader, maar ik moet ze eerst in mijn handen hebben. Een half uur later toets ik mijn vaders nummer in.

'Van Putten.'

Zijn stem klinkt wat somber. Sinds zijn maat is overleden heeft hij het moeilijk. Jarenlang zijn ze samen grensrechters

geweest van dezelfde voetbalclub. Een club van niks. Als ik ze niet zou sponsoren, bestonden ze allang niet meer.

'Pa, met Victor. Heb jij de 17e iets te doen?'

'Wat is dat voor dag, jongen?'

'Denk maar eens goed na, vadersje.'

'Zondag de 17e, zeg je? Dat is de dag van de Champions League-finale!'

'Heel goed, pa.'

'Nee, dat meen je niet. Je gaat me niet vertellen dat je...'

Jawel, pa.'

'En de ArenA is uitverkocht. Vandaag was het nog op de radio. Ze spraken over een stormloop.'

'In de skybox zijn nog twee plaatsen, pa.'

Lachend rijd ik mijn auto de oprijlaan op. Het idee dat ik dit prachtige bolwerk zou verkopen! Ik heb Roos al ingelicht: mocht je geruchten horen dat we hier weggaan, niet op ingaan. Roos is wel wat gewend intussen.

Tien jaar geleden zijn we hiernaar toe verhuisd. We woonden in Amsterdam. Heel gezellig, maar ik wilde weg uit de stad. Ik houd van ruimte om me heen. Toen dit huis vrijkwam heb ik onmiddellijk toegehaapt. Ik hoor nog de stem van de makelaar: 'Meneer van Putten, we moeten snel een bezichtiging plannen want er zijn veel gegadigden.'

'Het is verkocht,' zei ik.

Het ging mij om de locatie en die kende ik. Het huis ging toch plat. Het hele dorp stond op z'n kop: zo'n fraai onderhouden pand haalde je toch niet zomaar neer? Toen gebeurde dat

nog niet zo veel, maar tegenwoordig komen er hier steeds meer mensen met geld wonen.

Ze keken wel op toen er werd gebouwd. Als ik iets doe, doe ik het ook goed. Eigenlijk is het veel te kolossaal voor ons drieën. De twee bovenste etages, daar komen we nooit, die staan leeg.

Voor mijn ouders was het wel een klap dat we verhuisden. Ze zijn dol op Lars. Het liefst had ik ze hierheen gehaald. Ik heb het steeds gezegd, en nog: 'Ik laat zoiets ook voor jullie bouwen.' Maar mijn pa is Amsterdam niet uit te branden. Dan maar een paar keer per week het gaspedaal indrukken. Lars gaat ook met de trein naar hen toe. Zodra hij mag rijden, krijgt hij een auto van me en dan is het helemaal geen punt meer. Roos heeft hier inmiddels ook haar draai gevonden. Ze geniet van het zwembad en de fitnessruimte. Eerst was ze bang dat ze Amsterdam zou missen, maar tegenwoordig shopt ze door heel Europa. Deze week is ze een paar dagen in Milaan bij een vriendin, die woont daar al een paar jaar.

Ik vind het prima, laat haar maar lekker. Zolang ze zich niet met mijn business bemoeit, vind ik het best. Dat zei ik vroeger al: 'Een vrouw moet niet alleen mooi en slank zijn, ze moet me ook mijn gang laten gaan. Lekker op stap met de creditcard en geen vragen.'

Natuurlijk komt Roos wel eens in de disco's die ik run, maar ze heeft geen idee wat ik verder uitspook. Als er maar genoeg geld binnenkomt, dat is voor haar het belangrijkste.

De zaken gaan goed. Over een dag of tien gaat ze weer

shoppen, in New York, met mijn moeder. Ik heb de dames getraakteerd op een reisje. Een superluxe hotel heb ik voor ze geboekt.

Mijn moeder geniet daar ook zo van. Ze hadden vroeger een levensmiddelenzaak, echt geen vetpot. Ze heeft altijd de eindjes aan elkaar moeten knopen. Gelukkig kunnen die twee het heel goed vinden met elkaar.

'Ah, ik ruik het al,' zeg ik als ik de keukendeur opendoe en onze hulp achter het fornuis zie staan. 'Jij gaat ons verwennen, Babet.'

'Lars komt vanavond niet eten, Victor. Hij is naar Amsterdam met zijn vrienden.'

'Heel goed, daar wordt hij zelfstandig van.'

Ik bekijk de post. Alleen maar belastingaanslagen, die gaan regelrecht naar mijn accountant. Ik schenk net een whisky voor mezelf in als ik een sms'je krijg van Roos.

'Ik heb net een supersexy winterjas gekocht.'

Heel interessant schat, maar ik heb liever dat je me een berichtje stuurt als je weer eens lingerie hebt gekocht.

OLGA

Als ik met Ruben door de stad loop, denk ik aan Frank. Hij wordt gek als hij met Ruben kleren moet kopen. Een keer is hij mee geweest en ze kwamen met ruzie terug - en zonder kleren.

'Ik hou mijn geld liever in mijn zak,' riep Frank. 'Het maakt hem toch allemaal geen flikker uit.'

Uiteindelijk hebben we een jas gevonden. Ik vind 'm wel stoer staan, dat kan hij best hebben.

'Zullen we even gezellig ergens iets gaan drinken?' stel ik voor als we langs een terras komen.

'Ik kan niet,' zegt Ruben. 'Ik heb geen tijd.'

'Je hebt morgen toch een huiswerkvrije dag?'

'Ik moet nog iets instuderen voor vioolles.'

Ik zie dat hij het ter plekke verzint. 'We blijven toch geen uren zitten, alleen een colaatje.'

In mijn gedachten hoor ik Frank: 'Je moet wat meer aandringen, je bent veel te bescheiden.'

'Kom mee, daar is een tafeltje vrij.' Ik loop het terras op en ga zitten, maar Ruben volgt me niet.

'Veel plezier dan, ik ga vast.' En hij loopt door.

Ik weet niet wat me overkomt. Een eindje verderop maakt hij zijn fietsslot open en rijdt doodleuk weg, terwijl ik hier zit.

Ik bel Ida.

'Ik dacht dat jij vanmiddag de stad in was met Ruben,' zegt ze.

'Was ik ook. Ik zit nu op het terras bij Flint, in mijn eentje.'

Gezellig hoor, winkelen met je zoon. Hij is gewoon naar huis gegaan. Wat moet ik hier nou mee, weet jij het?'

'Blijven zitten en twee rode wijn bestellen. Ik ben er in vijf minuten.'

Dat is altijd zo heerlijk als ik met Ida ben, we lachen alles weg.

Al vanaf de middelbare school zijn we bevriend. Toen ik terug uit Parijs kwam, hebben we elkaar gezworen ons niet aan een man te binden. We hadden samen een etage

gevonden en zouden alleen af en toe daten.

Ineens kwam Ida met Frits aanzetten. Ik begreep er echt helemaal niets van, vooral toen ze na twee maanden al bij hem introk. Frits was blond, terwijl Ida altijd op donkere types viel. En hij was kleiner dan zij, iets wat haar altijd afschuwelijk leek.

Toen was het wel even moeilijk tussen ons. Maar een half jaar later kwam ik zelf met Frank aan, alsof hij voldeed aan mijn droombeeld. We moeten er nog altijd om lachen. Intussen is Ida alweer aan haar tweede huwelijk.

Ik voel de wijntjes als ik naar huis fiets. Onderweg belt Antonio.

'Hoe kom jij aan mijn nummer?' vraag ik gespeeld boos.

'Ik weet meer van jou dan je zelf denkt,' antwoordt hij vrolijk.

'Vanavond heb ik een gastrol, heel onverwacht. Ik ga het maken, Olga.'

'Proficiat.'

'Olga, jij moet de make-up doen.'

'He nee, Antonio, ik ben vrij. Vivian kan het ook doen.'

'Olga, alsjeblieft, jij kan het 't beste. Ik voel me safer als jij de make-up doet, dan gaat het veel beter. Vivian is zo gespannen, dat slaat over op mij en dat kan ik nu niet hebben. Het is belangrijk voor me, Olga, je gunt me die rol toch wel?'

Ik denk aan Franks misser. Wat zal hij chagrijnig zijn. Erg gezellig zal het vanavond niet worden. Ik ken hem. Schelden, stress.

'Ik trakteer je na afloop op een borrel bij Soiree,' zegt An-

tonio op zijn bekende versierderstoontje.

'Ik denk erover na, je hoort zo van me.'

Ik ben ook gek, bedenk ik als ik voor het stoplicht sta. Een beetje mijn vrije avond voor Antonio opofferen. Wat een type is het toch. Hij heeft het toch maar mooi voor elkaar dat ik erover nadenk. Vivian heeft me laatst al gewaarschuwd.

Voor je het weet lig je met Antonio in bed. Nou, echt niet. Ik ga mijn relatie niet op het spel zetten voor een avontuurtje.

Ik ben net thuis als Frank belt.

'Ik heb voor vanavond gereserveerd bij ons favoriete Thaise restaurantje in Amsterdam en daarna gaan we naar een voorstelling, ik zeg niet welke, verrassing.'

'Dus de koop gaat toch door?'

'Nee, maar ik heb een andere megadeal.'

Pas als ik onder de douche sta bedenk ik dat ik Antonio niet heb afgebeeld. Ik droog me snel af en wil mijn mobiel al pakken. Nee, ik doe het niet. Hij merkt wel dat ik niet kom, dat is goed voor hem.

PETER

John loopt net in zijn joggingpak naar buiten als ik aan kom fietsen. Het is iedere keer raar om hem alleen te zien vertrekken. 'Gaan we nog steeds voor het bejaardenparcours?' Ik maak er maar een grap over.

'Wacht jij maar af,' zegt John lachend. 'Over een poosje kom je smeken of je weer met me mee mag rennen.' Als ik binnen ben, haal ik mijn random reader uit de la, duik achter de

computer en tik onze code in. Aha, het staat erop, de belastingdienst heeft het bedrag gestort. Dat ziet er goed uit! Ria is naar de zuigelingenverzorging. Ik sms haar. 'We kunnen de serre bouwen.'

Als ik boven mijn joggingpak aantrek, kijk ik met een tevreden gezicht in de spiegel naar mijn tanige lijf. Mijn beenspieren lijken net kabels, dat komt van het rennen. Helemaal sinds ik in plaats van tien, veertien kilometer loop. Ik buig met mijn hoofd naar de spiegel toe. Ja hoor, mijn eerste grijze haar. Gaat dat nu al gebeuren? Ik ben net vijfendertig. Ik trek 'm eruit. Ik hoop niet dat ik mijn zoon over een paar jaar met een grijze bol naar school moet brengen.

Wat zal John me pesten. Zij hebben al een zoon van twaalf en een dochter van tien. 'Ze waren er ineens,' zegt John altijd. Ria en ik zijn echte planners. We hebben expres wat langer gewacht.

Eerst wilden we ons huis opknappen. Handen met geld heeft dat gekost. Alleen al de badkamer, en dan doe ik alles ook nog zelf. Ria begon deze week over een tweede. Met het salaris dat we nu hebben, zou dat echt niet gaan. Eerst de serre.

Ik trek mijn Nikes aan. Eerst rende ik altijd met John. Ik zucht. Er zijn zoveel dingen die ineens niet meer kunnen. Ik vergeet nooit meer hoe ik er de laatste keer aan toe was. Kotsend stond ik langs de spoorlijn. Ik moet tegenwoordig vier kilometer langer rennen om de spoorwegovergang te

vermijden. Ik heb John maar verteld dat ik mijn conditie verder wil opvijzelen. NICOLE

Ik kreun als ik de wekker uitzet. Als ik drie uur heb geslapen, is het veel. Dat had ik de vorige keer ook toen ik was gestopt, ontwenningverschijnselen, maar dit keer zet ik door. Het is de vierde dag, ik moet volhouden. Beneden hoor ik de kinderen.

Ik trek mijn ochtendjas aan en maak ontbijt voor ze. Mijn hoofd, ik kan bijna niet voorover buigen. Straks, als ze naar school zijn, kruip ik nog wel even in bed.

'Mag die tv wat zachter!' roep ik tegen Roeland.

Natascha zit in haar rolstoel achter de computer. Ik heb zo'n bewondering voor die meid. Het is nog maar een jaar geleden dat ze dat afschuwelijke ongeluk kreeg. Ze was bij haar beste vriendin geweest en reed op de fiets naar huis. Bij de spoorlijn werd ze aangereden.

Het moet ongeveer kwart voor zeven 's avonds zijn gebeurd. Ze moest om acht uur thuis zijn, maar Marjolein had hoofdpijn dus ging ze eerder weg. Daarvoor haalde ik haar altijd, maar al haar vriendinnen mochten alleen.

Sjoerd vond ook dat ik haar wat meer vrijheid moest geven, tenslotte ging ze al naar groep acht. Uiterekend die eerste keer gebeurde het. Om kwart voor acht stond de politie voor de deur. Ik wist dat het mis was. Een kwartier later zat ik in het ziekenhuis.

De automobilist die haar had aangereden, was spoorloos. Hij heeft haar daar zo later liggen. Ze weten nog steeds niet wie

het is geweest. Ze is verlamd geraakt en zal nooit meer kunnen lopen.

Ze sloeg zich er geweldig door heen. Het leek wel of het voor mij nog erger was dan voor haar. Vanaf het begin heeft ze gevochten, ze wilde zoveel mogelijk zelf doen. Soms, als iets niet lukte, werd ze wanhopig, dat was afschuwelijk om te zien. Maar ze knokte door. Dat is ook haar redding geweest. Als ze alleen maar in een hoekje had zitten huilen, waren haar vriendinnen afgehaakt.

Het was niet alleen een emotionele klap, er moesten ook praktische zaken worden geregeld. Haar kamer hebben we verplaatst naar de begane grond, en een aangepaste badkamer ernaast gebouwd. In het begin moest ik haar helpen met douchen en aankleden en nu, na nog geen jaar, doet ze bijna alles zelf.

Ik maak Olafs brood klaar. Voor hem is het ook moeilijk geweest. Niet alleen vanwege het verdriet om zijn zus, maar ook omdat vanaf dat moment alles om Natascha draaide. Het was wel aan zijn schoolprestaties te merken, maar gelukkig hebben de leraren van het Rijnland Lyceum rekening met hem gehouden.

Van juf Merel hoorde ik dat Roeland wekenlang in de pauze 'ziekenautootje' speelde. Dan racete hij met loeiende sirene over het schoolplein.

'Aan tafel jongens,' zeg ik als ik Olafs brood heb gemaakt. 'Jullie moeten ontbijten.' Zelf heb ik geen trek. 'Kom op nou, jullie!'

Ik trek Roeland voor de televisie vandaan. Een beetje te ruw.
'Nou hoor, je doet me pijn! Stommerd!'

'Wat zeg jij tegen je moeder?'

Ik geef Roeland een klap. Hij begint te gillen.

'Ophouden!' roep ik. 'Ik wil rust. Allemaal ophouden nu.'

Je begint zelf,' zegt Olaf.

'Waar bemoei jij je nou weer mee, eikel,' roept Natascha.

Help! Wat een puinhoop. Dit is helemaal niet wat ik wil.

Jankend schenk ik thee voor ze in.

'Huil je mam?' vraagt Roeland.

'Laat mama maar.' Ik strijk hem over zijn bol.

Olaf pakt zijn rugtas en loopt de kamer uit. 'Tot vanmiddag!'

Roeland trekt ook zijn jas aan.

'Is het niet een beetje vroeg voor jou?'

Ik wil nog op het schoolplein spelen.'

Ik houd niet zo van dat gehang bij school, maar vandaag laat ik hem gaan. 'Goed je best doen op school, hoor!' En ik zwaai hem uit.

'Daar zijn Marjolein en Emmy!' Natascha rijdt haar rolstoel naar de deur. Twee minuten later is ook zij vertrokken.

Als ik weer in bed lig, kan ik helemaal niet slapen. Ik ben veel te opgefokt. Zou Marijke al online zijn? Ik stap uit bed, kruip beneden achter de computer en tik Libelle-forum, mijn favoriete site, in. Marijke is nog niet online. Gisteren hebben we zowat de hele dag gechat.

Ik chat al een jaar met haar. Het begon op de lezerssite, we wisselden onze leeservaringen uit. We kwamen erachter dat

we van dezelfde boeken hielden. Later bleek dat we nog veel meer overeenkomsten hadden. Haar man is ook piloot, net als Sjoerd. Ze heeft ook kinderen en ze is net als ik de hele dag thuis. Vooral onze eenzaamheid kunnen we met elkaar delen. Het komt ook door haar dat ik ben gestopt. We doen het samen.

Ik ben zo trillerig dat ik zelfs schrik van de telefoon. Ook dat nog, mijn schoonmoeder.

'Hi ma,' zeg ik gemaakt opgewekt. Als ik hoor dat ze wil langskomen, raak ik in de stress. Ik verzin dat ik moet invallen voor een leesmoeder in Roelands klas, maar ze wil toch komen. Ik heb gewoon niks in te brengen. Als ik heb opgehangen slaat de paniek toe.

Dit kan ik nu echt niet meer aan, de hele ochtend met mijn schoonmoeder. Niet doen, zeg ik tegen mezelf. Het ging zo goed. Maar ik zie geen andere uitweg. Ik pak de fles wodka en schenk een glas in. In een teug klok ik het achterover. Wat lekker! In geen dagen heb ik me zo gevoeld, heerlijk gewoon. Voor de sfeer in huis is het ook beter als ik zo af en toe een glaasje drink. De laatste dagen snauw ik iedereen af, en net gaf ik Roeland een klap. Toch heb ik een rotgevoel over die wodka, ik was er zo trots op dat ik het kon. Ik kan het ook, dat is toch zo? Anders had ik het die vier dagen ook niet volgehouden. Daar gaat het om: als het moet, kan ik er afblijven, dat heb ik bewezen.

Als ik gedoucht heb, ruim ik snel de tafel af. Ik kijk naar het beeldscherm. Er zijn heel wat vrouwen online. Ineens zie ik

Marijke opduiken. Ik heb nog net de tijd om even te chatten. Ik merk het aan haar, ze is opvallend vrolijk. Veel beter dan de dagen ervoor.

Mijn schoonmoeder ziet het meteen als ze binnenkomt. Je bent weer aan het chatten. Dat is helemaal niet goed. Jullie vrouwen juttten elkaar alleen maar op. Waar haal je de tijd vandaan? Er is hier toch genoeg te doen, zou ik zo denken. Vind je dat nou fair tegenover Sjoerd? Die jongen werkt keihard en jij hangt maar achter dat ding.'

'Het is fijn om met iemand te praten die in dezelfde situatie zit.' Dat ik mezelf nog verdedig.

'Iemand die in zulke weelde leeft als jij heeft dat toch niet nodig,' zegt ze zonder veel empathie te tonen. 'Dat je daar behoefte aan had na het ongeluk van Natascha, daar kan ik inkomen, maar dat is nu toch al weer een jaar geleden.'

'Het is heus niet zo makkelijk om alleen te zijn. Daar praten we dan over.'

Jij, alleen? Ik kom hier toch vaak genoeg? En anders kan je me bellen, dat weet je.'

Ik voel dat ik razend word. Dit houd ik niet de hele ochtend vol.

'Koffie Gerda?' vraag ik. Ik loop naar de keuken en zet het koffieapparaat aan. 'Ik heb zelf liever thee.' Ik doe snel wat sherry in de theepot.

'Heb je nog steeds die biologische thee?'

'Heerlijk,' lieg ik.

'O ja, ik heb wat boodschappen voor je gedaan.'

Gerda stalt van alles op het aanrecht uit en ik zie dat ze een kip in de koelkast doet.

'Dit is het recept. Thaise kip. Een verrassing voor Sjoerd als hij morgen thuiskomt. Ik heb het laatst voor hem gemaakt toen hij kwam eten. Hij smulde. Er staat trouwens dat je twee teentjes knoflook erdoorheen moet doen, maar ik doe altijd anderhalf. Als je het niet snapt moet je me maar bellen.'

Houd op, denk ik. Ik ga gillen. Hoezo moet ik Sjoerd verrassen? Hij heeft mij verrast. Ik word weer giftig als ik eraan denk. Ik voelde het al toen hij thuiskwam. Hij floot onder de douche en hij liep vrolijk rond. Toen we vreeën was hij sinds tijden weer hitsig.

Ineens kwam er een mailtje voor hem. Ik open nooit zijn e-mails, maar ik wilde weten van wie het was. 'Ik mis je,' stond er. En daaronder: 'Sonja.'

Hij beweerde dat het niets voorstelde, gewoon een of ander hysterisch type. Een van zijn collega's werd ook door haar gestalkt. Maar daarna zat er opeens wel een wachtwoord op zijn account.

'Je moet wel ruim van tevoren beginnen,' zegt Gerda, 'want het moet een uur pruttelen.' Woedend zet ik de computer uit. Ik ben helemaal klaar met die Marijke. Dat heb je nou met chatten, je ziet elkaar niet. Ze heeft me wel eens een foto van haarzelf gemaild, maar wat zie je daar nou aan? Alleen dat ze niet om aan te zien was, maar dat maakt mij niet uit. Ik chat met haar, ik hoef toch geen verkering met haar?

Ze voelde zich zogenaamd met mij verbonden omdat we

hetzelfde principe aanhangen: je neemt kinderen of je neemt een baan, niet allebei. Ze had haar mond vol over vrouwen die zo nodig carrière moeten maken terwijl ze een gezin hebben. En nou heeft ze opeens een baan.

'Dan neem jij toch ook weer een baan,' zei ze toen ik erover begon. Alsof dat zo gemakkelijk is. Zij heeft een of ander rotbaantje in de bibliotheek. Voor die boeken maakt het niet uit dat er een vogelverschrikker rondloopt.

Ik was stewardess. Ze zien je aankomen met een uitgezakt lichaam. Ik heb drie kinderen op de wereld gezet, en ook al zit ik uren per week in het fitnesscentrum, je ziet het echt wel. Bij de luchtvaartmaatschappij vonden ze het vreselijk toen ik mijn ontslag nam.

Mijn uiterlijk voldeed helemaal aan het plaatje van stewardess. Lang, volslank, dik blond haar, opgestoken. En dan was ik ook nog eens heel geschikt voor mijn werk. De ergste stresskippen bleven bij mij rustig. Maar Sjoerd wilde geen vrouw die werkte, hij wil dat alles voor elkaar is als hij thuiskomt.

Ik ontmoette hem tijdens een vlucht naar Curaçao, en het was meteen raak. Ik durfde het niet echt te geloven, want er waren wel meer stewardessen met wie hij iets had, maar hij was echt verliefd, beweerde hij.

Ik zucht als ik eraan denk. Het leek allemaal zo romantisch: ons mooie huis, de luxe. Het is alweer vijftien jaar geleden dat ik mijn ontslag nam. En dan zeker nu weer beginnen? Net als Olga Verstraten, met van die onregelmatige werktijden?

Ik zag haar laatst lopen. Nou, die wallen onder haar ogen

liegen er niet om. Ze zal wel moeten werken. Frank is makelaar. Tenminste, zo noemt hij zich. Je moet de huizen waar zijn bord in de tuin staat met een lantaarntje zoeken. Hij speelt makelaartje, dat kun je beter zeggen, want die sukkel brengt geen cent binnen. Nee, die gaat nooit vreemd, maar moet je daar blij mee zijn?

Ik loop naar buiten, het pad af, en kijk of Victors auto op zijn oprijlaan staat. Natascha en ik zijn al twee keer voor niets bij hem aan de deur geweest. Ze wil hem bedanken.

Natascha had twee passies, turnen en schilderen. Omdat turnen niet meer gaat, is schilderen nu nog belangrijker voor haar. Het schilderclubje was haar lust en haar leven, ze hield zich er helemaal aan vast. Later wil ze naar de kunstacademie. Vorige maand kregen we een brief dat het werd opgeheven. Ze konden de onkosten niet meer dekken. Natascha's wereld stortte in. Victor wist het, want ik had het er net met hem over gehad. 'Ik zal kijken wat ik voor haar kan doen,' zei hij.

En toen heeft hij een kunstenaar in de arm genomen die haar nu les geeft. En niet zomaar een kunstenaar, maar Henry Tol, die heel bekend is in deze omgeving. Daar legt hij elke maand heel wat voor neer. Ik ben hem zo dankbaar. Natascha is er dolgelukkig mee.

Vroeger heb ik ook veel voor Lars gedaan. Die jongen was altijd alleen thuis en dan nodigde ik hem uit. Als ik met de kinderen naar het zwembad ging, nam ik hem mee. Hij heeft heel wat weekends bij ons doorgebracht, en hij is zelfs een paar keer mee op vakantie geweest naar Gran Canaria.

Toen trok Olaf nog met hem op, maar dat is nu helemaal voorbij. Die twee zijn zo verschillend. Lars komt ook niet meer hier, hij gaat zijn eigen weg. Treurig vind ik het. Soms hoor ik hem 's nachts aan komen rijden met zijn brommer, doordeweeks. En zijn ouders zeggen er niets van. 'We laten hem vrij,' zo heet dat in huize Van Putten. Het is pure verwaarlozing.

Ik heb het nooit met Roos besproken, want we liggen elkaar niet zo. Toch houden we het prettig, omdat we burens zijn. Een maand terug ben ik er wel tegen Victor over begonnen, maar als hij mij ziet praat hij alleen maar over de liefde. Ik vind hem wel sexy, maar ik zal nooit iets met hem beginnen. Veel te ingewikkeld, met je buurman.

Als ik Victors auto niet zie staan, check ik mijn e-mail. Ik heb een mailtje van Olaf. 'Zet je mobiel aan.'

Heel handig van hem. Laatst wilde hij me laten weten dat hij met een vriend meeging en toen kon hij me niet bereiken. Waar ligt dat ding? Misschien zit hij nog in mijn tas. Als ik hem eruit haal, zie ik dat ik een sms'je heb. Het zal wel van Sjoerd zijn. Hij weet dat mijn mobiel meestal uit staat, dus zo belangrijk zal het wel niet zijn, anders had hij wel gebeld. Ik klik het bericht aan.

Het is van Tom. 'Zullen we weer eens daten?'

Hij wil me dus weer zien! Hij heeft het eergisteren al verstuurd. Ik denk terug aan die keer dat we tijdens het driedaagse schoolreisje met elkaar hebben gevreeën. Ik voelde me zo gelukkig. Maar Tom wilde alleen verder als ik

bij Sjoerd weg zou gaan. Hoe ziet hij dat voor zich?
En dan zeker met die drie kinderen in dat kleine huisje van hem. Hij schildert er, het stinkt altijd naar verf. Dat kan ik de kinderen niet aandoen, ze hebben hier alles. Met Nata-scha is het veel te lastig. Trouwens, ik zie mezelf ook niet zo snel bij zo'n ordinaire C1000 boodschappen doen.
Ik blijf bij Sjoerd.
Ik giet een wodka naar binnen.

OLGA

'Dit was het jongens.' Met een verhit hoofd stop ik mijn make-upspullen in mijn koffer. 'Ik merk het wel,' zeg ik lachend, 'als jullie de volgende keer allemaal hebben afgehaakt, vinden jullie het dus niks.'

'Geen sprake van!' roept Nina, de moeder van Simone. 'Ik vind dat je het heel goed doet.'

De andere ouders vallen haar bij. 'Echt hartstikke leuk. Wat we allemaal hebben geleerd, in een keer!'

Ik zucht opgelucht. 'Jullie moesten eens weten hoe doodeng ik het vond.'

Toen Hugo me vroeg of ik een schminkcursus voor de ouders wilde geven, schrok ik me dood. Ik heb nog nooit les gegeven. Maar hij drong maar aan. De school bestaat tien jaar, het leek hem zo'n leuk idee.

Je bent er helemaal geknipt voor,' zegt Susan.

En dat komt uit jouw mond, bedenk ik. Susan heeft in geen jaar tegen me gepraat. Anne was vroeger bevriend met haar dochter Eva, die twee waren echt onafscheidelijk. Of Eva logeerde in het weekend bij ons of Anne bij Eva. Tot Simone op school kwam. Anne liet Eva in de steek en Susan was woedend. Ik vond het ook niet aardig, maar ik kon Anne toch niet verplichten met Eva om te gaan? Achteraf hoorde ik allemaal verhalen op het schoolplein. Dat ik het beter zou vinden dat ze met Simone omging, omdat haar vader advocaat is. Alsof ik daar iets om geef, ik wist het niet eens. Frank was woest. Als ik hem zijn gang had laten gaan, was hij zo op dat

mens afgestapt.

'En jij, Tom? Durf jij de volgende keer nog? Ik was zo verrast toen ik hoorde dat je meedeed. Ik verwachtte alleen maar vrouwen.'

'Voor mij is dit nou ontspanning.' Tom strijkt verlegen door zijn zwarte krullen. 'En ik heb meteen een verrassing voor Floortjes partijtje, dan kan ik alle kinderen schminken. Als gescheiden vader moet je wat extra's te bieden hebben.'

'Deze tijd is oke, he?' vraag ik aan de groep. 'Dus dat houden we zo.'

Hugo steekt zijn hoofd om de deur. 'Een wijntje, jongens?' Met z'n allen lopen we door de gang. Wat is het toch een heerlijk schooltje, zo lekker rommelig. De kinderen krijgen echt alle vrijheid.

Ruben was hier ook happy, hij heeft twee jaar les van Hugo gehad. Hugo was dol op Ruben. 'Een artistieke, gevoelige jongen,' noemde hij Ruben. Nog altijd vraagt hij naar Ruben als ik hem zie.

Als het aan Frank had gelegen, hadden de kinderen op De Rietzanger gezeten. Hij wilde per se dat ze tussen de middag naar huis konden. En dan moest ik ze natuurlijk opvangen. We hebben er fikse ruzies om gehad. Frank had echt traditionele ideeën toen ik hem leerde kennen. Wat ik niet heb moeten bevechten! Achteraf ben ik er blij mee. Hugo heeft de wijn al ingeschonken. Uit andere lokalen komen ook ouders. Er is van alles te doen.

'Het lustrum wordt wel groots gevierd, vind je niet?' Bea komt

bij me staan. Ik heb haar heel lang niet meer gesproken. Ruben zat bij haar zoon in de klas, in de tijd dat ze in scheiding lag. Ik kreeg haar bijna elke dag huilend aan de lijn, uren heb ik naar haar geluisterd. Ze heeft zelfs wel eens met de kinderen bij ons geloged. Toen was het echt crisis. Nu gaat het weer goed met haar, ze woont samen met een vriendin.

'We moeten weer eens iets afspreken,' zegt Bea en ze tikt tegen mijn glas.

Ik ga er niet op in. We hebben al een paar keer iets afgesproken en ze belt altijd op het laatste moment af.

'Nee, ik niet meer.' Als Tom wil inschenken, houd ik mijn hand boven mijn glas. 'Ik moet zo werken.' Ik ken mezelf: voordat ik toch door de knieën ga, verdwijn ik.

Als ik thuiskom, zit Anne achter de computer te msn'en. Ik kijk over haar schouder mee. Simone is ook ingelogd. Als ik zie dat ze met haar vriendinnen chat, vind ik het best. Op school is er een ouderavond aan besteed, hoe we de kinderen met internet moeten laten omgaan. En dat je de computer het beste in de woonkamer kan zetten, dan zie je wat ze doen.

Ruben chat nooit, die is helemaal weg van games. Voor hem ben ik ook niet bang, hij heeft sinds kort een eigen laptop.

Maar Anne moet je echt in de gaten houden, die houdt van spanning. Stel je voor dat ze met een of andere viespeuk gaat chatten...

Ik hoor Ruben thuiskomen. Hij is vandaag voor het eerst met z'n nieuwe jas naar school gegaan. Ik ben benieuwd wat ze

ervan vonden. Loopt hij nou meteen naar boven? Ja hoor, op de trap klinken zijn voetstappen.

'He!' roep ik, 'zeggen we tegenwoordig niet meer gedag als we thuiskomen?'

Als ik op de gang ben, is hij al boven. Op de trap zie ik een spoor van bloed. Ik loop naar boven en doe Rubens kamer open.

Ik schrik me dood als ik hem zie. Zijn hele wang ligt open en zijn lip is stuk. Jongen, wat is er gebeurd?'

'Niks aan de hand, ik ben alleen gevallen.' Hij staat voor de wastafel.

'Dat gaat zo niet, dat moet goed verzorgd worden.' Ik haal de verbanddoos uit de badkamer en probeer de wonden met lauw water te deppen. Het moet pijn doen, maar hij geeft geen kik. Jongen wat zie je eruit! Dat moet een hele smak zijn geweest. Hoe kan dat nou gebeuren?'

'Er zat een gat in de weg,' mompelt Ruben, 'ik sloeg over de kop.'

Anne is Rubens kamer binnengelopen en schrikt ook als ze het ziet. 'Wat erg! Doet het geen pijn?'

'Rot op!' schreeuwt Ruben. 'Mijn kamer uit! Je hoort me toch!' Anne is al weg.

'Nou, nou, Anne bedoelt het alleen maar lief.'

Ruben reageert telkens zo fel op Anne. Volgens Frank ligt dat aan zijn leeftijd, in deze fase kunnen jongens hun jongere zus niet verdragen. 'Het gaat wel weer over,' zei hij.

Ik ben zeker een kwartier met Ruben bezig. Zijn gezicht ziet

er afschuwelijk uit. Ik kijk naar de kapotte lip. Het hoeft volgens mij niet gehecht te worden. 'Heb je ook hoofdpijn?' Als dat zo is moet je het zeggen. Ik wil niet dat je met een hersenschudding doorloopt.'

'Ik heb geen hoofdpijn,' antwoordt Ruben geïrriteerd.

'Waar is Ruben gevallen?' vraagt Anne als ik weer beneden ben.

'Dat heb ik niet gevraagd.' Ik realiseer me dat hij het ook niet heeft verteld. 'Het zal wel op weg van school naar huis zijn gebeurd. O nee, hij kwam helemaal niet van school. Hij was naar vioolles.'

Ik vraag me ineens af of hij wel naar vioolles is geweest. Ik heb geen viool gezien toen hij thuiskwam. Ik kijk bij de kapstok, maar daar ligt hij ook niet. 'Ruben,' vraag ik als ik zijn kamerdeur opendoet, 'heb je je viool wel bij je?'

'Die ben ik vergeten,' zegt hij met zijn ogen op het beeldscherm van zijn laptop gericht. 'Hij ligt nog bij George. Ik was al bijna thuis toen ik het merkte.'

'Je kan je viool daar toch niet laten liggen?'

ik haal 'm van de week wel op.'

'Gaaf het een beetje?'

Als Ruben knikt, geef ik hem een kus en ga naar beneden.

'En jij niet de hele tijd msn'en,' zeg ik tegen Anne. 'Je moet zo stoppen.'

Anne knikt braaf, maar ik weet wel beter. Die meiden kunnen echt uren doorgaan. Ze hebben elkaar de hele dag gezien en ze zijn nog niet thuis of het begint weer.

Ik pak mijn autosleutels en vertrek.

Ik denk er pas aan als ik de brug over ga. In de straat hierachter woont George. Zal ik Rubens viool ophalen? Dan heeft hij hem tenminste weer. Een paar minuten later parkeer ik voor George's huis. Als ik voor de deur sta hoor ik vioolmuziek. Hij heeft dus les. Kan ik hem wel storen? Ik aarzel even, maar bel toch aan.

'Ha, Olga,' zegt George verrast. 'Er is toch niks aan de hand met Ruben?'

'Hij heeft zijn viool bij jou laten liggen.'

'Nee, hoor,' zegt George beslist. 'Hij had 'm bij zich toen hij wegging, ik weet het zeker.'

'Hij kwam anders zonder viool thuis.'

'Ik wil nog wel even voor je kijken.' George loopt naar binnen. Zonder viool komt hij terug. 'Hij heeft 'm echt meegenomen. Wat vervelend nou.'

'Ga jij maar door met lesgeven. Je hoort het nog wel.'

Met een onbehaaglijk gevoel stap ik in de auto. Zou Ruben zijn viool onderweg zijn verloren? Het kan ook dat hij kapotgegaan is bij die val. Dat kan hij dan toch gewoon vertellen? Alsof wij zo streng zijn.

Het zit me helemaal niet lekker. Waarom liegt Ruben tegen mij?

'Schrik jij dan helemaal niet?' vraag ik als ik het 's avonds aan Frank vertel. 'Hij liegt tegen me, Frank, onze zoon liegt.'

'Je neemt het te zwaar op,' antwoordt Frank luchtig. 'Die jongen zit op de middelbare school, hij heeft zijn eigen leven,

zijn eigen geheimen. Misschien heeft hij zijn viool wel uitgeleend aan een meisje, weten wij veel.'

'Dat kan hij dan toch wel zeggen? Dat bedoel ik nou, hij is niet eerlijk.'

'Dacht je dat ik vroeger alles aan mijn moeder vertelde? Nou, er is heel wat voorgevallen dat ze nooit heeft geweten.'

'Misschien heb je wel gelijk,' zeg ik stoer. 'Ik neem het ook te serieus op. Je zal zien dat zijn viool straks ineens weer op zijn kamer ligt.'

PETER

'Fijn dat je zo lekker vroeg bent, mam,' hoor ik Ria zeggen als mijn schoonmoeder 's morgens voor onze neus staat.

'Ga je nu al naar je werk?' Ik kijk Ria verbaasd aan. Meestal ben ik de eerste die weg moet.

Ik heb Hugo beloofd te helpen met de voorbereidingen. Ik zie je vanmiddag. Margje komt ook. Hugo vertelde dat ze je vorige keer heeft gemist. 'Ja, wij kunnen altijd wel gezellig praten,' zeg ik lachend. Ik zwaai Ria uit, die met de auto wegrijdt.

'Jullie blijven maar lekker borrelen,' zegt Laura als ik mijn jas aantrek. 'Het maakt me niks uit. Pa komt hier toch heen. Wij vermaken ons wel met de kleine. Ga maar genieten.'

'Doen we,' antwoord ik schijnheilig. Ik weet nu al dat ik er niet zal zijn. Als ik op de fiets zit voel ik me schuldig. Wat moet ik nu weer verzinnen? De vorige keer was ik echt van plan te gaan. Ik zag er zo tegenop, maar ik vond dat ik het niet kon

maken tegenover Ria. Toen ik aan kwam rijden, zag ik Nicole van Wijnen uit de auto stappen. Ik kan het niet, dacht ik. Ik kan je niet ontmoeten.

Jij hebt vanmiddag een feestje,' zegt De Vries tijdens de koffiepauze.

Ik sta perplex. Van wie weet hij dat nou weer? Nog een geluk dat hij erover begint. Ik wilde tegen Ria zeggen dat ik niet weg kan vanwege een computerstoring, maar dat is me nu te link. Om drie uur loop ik de kamer van De Vries in.

'Ik ga even een luchtje scheppen.'

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Heb je weer migraine?'

'Ik voel dat het op komt zetten. Frisse lucht wil nog wel eens helpen.'

'Ik hoop het voor je, het komt nu net slecht uit.'

Hij weet het dus nog van de borrel.

'Niks aan te doen, als het toch doorzet ga ik naar huis.'

'Sterkte.'

Ik draai me om en loop de school uit. Straks bel ik Ria. Ik vind het zo erg dat ik haar weer moet teleurstellen. Hoe moet dit? Er komt nog veel meer waar ze me bij wil hebben. De afscheidsavond bijvoorbeeld.

Als ik door het park loop, zie ik Lars met Stefan en Roy bij het fietspad staan. Is dat Ruben die ze te pakken hebben? Ze sleuren hem de bosjes in. Stomverbaasd sta ik toe te kijken, ik hoor gekreun uit de bosjes komen. Ik ren erop af en kijk door de struiken. Vol afgrijzen zie ik hoe Lars Ruben met zijn hoofd in de sloot duwt. Hij loopt helemaal blauw aan. En om

het nog erger te maken, speelt Stefan er viool bij.
'He, zijn jullie gek geworden!' roep ik. 'Ophouden!'
Lars kijkt me uitdagend aan, maar er gebeurt niets.
'Ophouden verdomme!' schreeuw ik. 'Zo meteen stikt ie.'
Tergend langzaam trekt hij Ruben omhoog, die hoestend en
kokhalzend bovenkomt.
'Wat moeten jullie met die viool?' vraag ik nijdig. 'Dat ding is
van Ruben, geef terug.'
Ik krijg geen antwoord. Op hun gezichten ligt een grijns.
'Vinden jullie het niet een beetje kinderachtig?'
'Het is wel lachen,' zegt er eentje.
Wat een stelletje. Ik kijk naar Ruben, die hoestend overeind
komt.
'Neem je viool maar gauw mee jongen, en ga naar huis.'
'Ga je ons verraden?' vraagt Stefan als Ruben weg is.
Lars kijkt me uitdagend aan. 'Dat durft hij niet.'
Klootzak, denk ik, maar ik reageer niet. Denk jij maar dat het
me om mijn baantje te doen is.

FRANK

Ik parkeer mijn auto voor het pand in de Rijnstraat. Over een
kwartier heb ik een bezichtiging. Ik kan het huis wel
uittekenen, zo vaak ben ik er geweest. Het staat al bijna een
jaar te koop, het heeft al bij drie andere makelaars gestaan. Ze
hebben het zogenaamd gerenoveerd: 'Alles is opnieuw
opgebouwd, meneer Verstraten.' Ja, maar wel met een
indeling die totaal onlogisch is en met inferieure materialen.

En ze willen er nog anderhalve ton voor hebben ook, geen gek die daar in trapt natuurlijk. Als het nou nog een leuke buurt was, maar je kijkt uit op eengezinswoningen uit de jaren vijftig en er rijdt veel verkeer door de straat.

In zo'n soort buurt woonde Olga toen ik haar leerde kennen, maar ze had van haar huis wel haar eigen paleisje gemaakt. Het stond vol met aparte spullen van de rommelmarkt. Kasten, tafeltjes, spiegels. En ze had het geschilderd in allerlei kleuren. Als je binnen was vergat je de buurt helemaal. We hebben er nog een jaar met z'n tweetjes gewoond, heel romantisch. Als het aan Olga had gelegen, waren we daar niet weg gegaan. Maar ik vond het geen plek voor kinderen. Kinderen moeten buiten kunnen spelen en ik vind het belangrijk dat ze een eigen kamer hebben. Toen dacht ik nog dat we vier koters zouden krijgen, want een groot gezin was altijd mijn wens.

ik wil er nog wel twee,' zei Olga toen Anne was geboren, 'maar dan moet jij huisman worden.'

Ik haal de sleutel uit mijn zak en doe de deur open. Als ik in de deuropening sta, komt er een Opel Kadett aanrijden. Dat moeten de potentiële kopers zijn, ik zie dat ze naar de huisnummers kijken. Als ze uitstappen weet ik het zeker: een vrouw van een jaar of veertig behangen met nepgoud loopt aan de arm van haar man mijn kant op. Hij heeft een grove schakelarmband om zijn pols en aan elke hand een paar ringen. Die gaan hier niet wonen.

Ik leid ze toch maar even rond. Wat ik al dacht, ze willen niet

eens boven kijken. Ze zoeken een huis, geen caravan. Ik opper dat smaken verschillen, en dat het huis al een paar keer bijna is verkocht. Als ze weg zijn, loop ik de woonkamer in. Hier kan ik mooi even bellen. Vanochtend kreeg ik een telefoontje van Victor. Ik heb 'm weggedrukt. Wat moest ik zeggen? Ik schuif het maar voor me uit. Dat uitgerekend ik die prachtige boerderij naar de klote moet helpen. Ik, met mijn passie voor oude huizen. Alles op nul dan maar. Ik weet precies wie ik voor dit soort klussen moet bellen.

'Met Rademakers.'

'Rinus, met Frank Verstraten. Ik heb een klus voor je. Het gaat om de boerderij van Bruinsma. Mijn opdrachtgever wil hem platgooien.'

'Dat monument?'

'Ho ho, nog niet dus. Dat moeten we juist voor zijn. Daar heb ik jou voor nodig. Een kwestie van de ornamenten verwijderen.'

'Daar komt meer bij kijken, Verstraten. Kunststof kozijnen, authentieke voordeur vervangen...'

'Ik hoor het al, ik kan het aan je overlaten.'

'Wie gaat hem platgooien?'

'Geen vragen, kerel. Neem je de klus aan of niet? De tijd dringt. Het pand staat al op de lijst.'

'Eind volgende week, is dat wat?'

'Ik wist wel dat ik op je kon rekenen.' Jezus, wat een mazzel!
Nu kan ik Victor bellen.

'Heb je dat gezien?' vraagt Huib als ik terug ben van de

bezigting. 'Bruinsma is zijn huis uit.'

'O, dat is me nog niet eens opgevallen.'

Ik duik achter mijn laptop om mijn gezicht te verbergen. Het is de eerste keer dat ik niet straight tegen Huib ben. Ik heb hem wel verteld dat we De Roerdomp in de verkoop krijgen. 'Rijd er maar eens langs, dat ding staat leeg. Zou het verkocht zijn?'

'Dat lijkt me toch wel. Bruinsma gaat er niet zomaar uit.'

'Onderhands dan?' oppert Huib. 'Het heeft nooit in het systeem gestaan. Wie zou het hebben gekocht?'

'Is dat belangrijk?'

'Ik ben wel benieuwd. Dat ga ik even uitzoeken.'

'Heb je niks beters te doen? De Rijnstraat bijvoorbeeld, dat ding raken we nooit kwijt. Wat denk je van een advertentie?'

Huib is al in gesprek. Ik baal ervan dat ik me zo ongemakkelijk voel, maar ik heb geen keus. Huib is er ook niet bij gebaat als we op de fles gaan.

'Het is verkocht,' hoor ik Huib even later zeggen, 'aan een of ander bv'tje.'

Dat is handig: zodra het plat mag, koopt Victor het van zichzelf terug. Wat een goochemer is het toch.

'We merken het wel als de kopers er intrekken,' zeg ik quasi-onverschillig.

Ik maak de post open. Alweer een aanmaning. Drie maanden huurachterstand. Ik leg het op de tafel van Huib neer.

'Niet best.' Huib schudt zijn hoofd. 'Ik ben normaal heel optimistisch, maar dit gaat mis. Ze zitten ons op de nek.'

'We hadden die klote Snaarmanlaan moeten verkopen.'
Jij had het laatst over De Roerdomp, is het zeker dat we die in de verkoop krijgen?'

'Honderd procent. Maar voor we geld vangen, zijn we zeker drie maanden verder. Jezus, Huib, hoe moet dit?'

Huib staat op en loopt naar het keukentje. 'Misschien kan ik iets ritselen,' zegt hij als hij met een beker koffie terugkomt. ik kan mijn hypotheek verhogen.'

'Meen je dat?'

ik heb nog 10.000 euro ruimte. Maar ik moet wel zeker weten dat we De Roerdomp binnen krijgen. En zodra het is verkocht moet die poen terug.'

Huib gaat zijn hypotheek verhogen voor mijn toko. Ik ben er stil van.

'Luister Frank, wij zijn niet alleen zakenpartners, maar ook vrienden. Wij kunnen elkaar vertrouwen, dat is me heel wat waard.'

Ik rijd naar Zwart, waar we hebben afgesproken. Voor de zekerheid check ik nog even de aannemer, ze kunnen morgen beginnen. Ik zit er al twintig minuten wanneer Victor eindelijk arriveert.

'Zo, waarom heb je voor mij geen koffie besteld?'

Wat een patser, zelfs geen excuus dat hij veel te laat is.

Ik vertel dat het allemaal gaat lukken, en dat ik zekerheid wil over de verkoop van De Roerdomp.

Die tronie waarmee hij het papier uit zijn zak haalt! Victor weet er altijd voor te zorgen dat ik me een klein kind voel. Ik

lees de overeenkomst door, alles staat zwart op wit. Zodra De Roerdomp wordt verkocht, krijg ik de courtage.

'Je mag het nou wel verkopen,' zegt Victor grijnzend, 'maar kun je het ook? Ik heb net je portefeuille bekeken. Je hebt aardig wat in de verkoop staan. Hoe krijg je het voor elkaar dat alles zo lang te koop staat? Ik dacht toch dat de markt weer was aangetrokken. Dat is niet goed voor je naam, vriend.'

Je bedoelt de Rijnstraat. Dat kreng heeft al bij drie makelaars in de verkoop gestaan. Ken jij de eigenaar? Niet mee te praten. Hij wil geen euro zakken en...'

'Bespaar me je geleuter. De Tolweg dan, waarom is dat pand nog niet weg?'

'Ga maar eens even binnen kijken,' zeg ik geagiteerd. 'Een woning boven een winkel. Mensen willen dat niet meer. Die woning moet helemaal worden opgeknapt. Het pand kunnen ze beter opvreten, want ze komen er nooit vanaf.'

'Splitsen man,' zegt Victor op een toon alsof ik dat allang zelf had kunnen bedenken.

'Wat bedoel je nou eigenlijk? Dat de kopers door de winkel van hun burens naar buiten moeten?'

'Nooit van een ingang buitenom gehoord? Trap dicht, huisje renoveren en in de verkoop. Die winkel alleen ben je zo kwijt. Wedden dat je er fors aan verdient?'

'Een superidee,' zeg ik terwijl ik mijn hand op zijn schouder leg, 'maar die poen heb ik niet.'

Victor bestelt twee bier, ongevraagd.

'He, het wordt tijd dat jij een compagnon krijgt.'

'Heb ik.'

'Een met een flinke buffer, bedoel ik.' Hij neemt een slok van zijn bier. 'Ik wil wel met je dansen.'

'Je bedoelt dat jij het wilt kopen?'

ik geloof er wel in. En dan heb jij dubbele courtage. Niet gek, toch? Als dit soort pandjes een succes wordt, kun je ze altijd naar mij doorspelen. Deal?'

'Top!' zeg ik. 'Doen we.'

We drinken nog drie bier, en dan gaan we. Ik voel het, ik voel het aan alles. Nu worden we pas echte spelers op de markt.

Makelaardij Verstraten wordt groot!

Ik leg de aannemer net neer als ik Huib voor ons kantoor zie parkeren. Zodra hij binnen is, maak ik het gebaar wat we altijd maken als er iets is verkocht. Huib doet hetzelfde: hij steekt beide duimen omhoog.

'Ik heb de Geuzenkade verkocht,' zegt hij. 'Ze zijn superenthousiast. Over een kwartier komen ze het voorlopig koopcontract tekenen.'

'Super!' roep ik. 'Wat een dag! Ik heb de Tolweg verkocht.' ineens?'

'Ja!' 'Dat is niet gek,' zegt Huib tevreden. 'Het zijn kleine bedragen, maar als het zo een tijdje doorgaat, komen we langzaam uit de misere.'

'Aan de Tolweg gaan we nog meer verdienen. Victor van Putten heeft het gekocht. Hij gaat het pand splitsen en dan krijgen we en het huis en het winkelpand in onze portefeuille. De zaken gaan goed, Huib.'

'Dan vangen we dus weer courtage.'

Ja, dubbel dus.'

'Oke.' Huib checkt zijn e-mail, alsof er niets aan de hand is.

Wat een droge is het toch.

'Realiseer je je wel wat er binnenkomt?' vraag ik.

'Ik denk niet dat we het moeten doen, Frank,' zegt Huib voorzichtig. 'Het lijkt mij niet verstandig om ons met Victor in te laten.'

'Hoezo? Omdat het een klootzak is? We hoeven toch niet met hem naar bed?'

'Ik heb geen goed gevoel bij die gast.' Huib loopt het keukentje in. 'Koffie?'

Als ik knik, zegt hij: 'Hij is me veel te glad.'

'Huib, je snapt het niet. Wij lopen geen enkel risico. Het is zijn investering. Reken even na. Hij koopt het voor de vraagprijs. Stel dat we er vijftigduizend euro op doen als het is gesplitst. Kosten eraf. We houden zo een aantal duizendjes over.'

'Het lijkt allemaal heel aantrekkelijk, Frank.' Huib zet koffie neer. 'Maar volgens mij moeten we het niet doen. We zijn niet voor niets voor onszelf begonnen. We wilden onze vrijheid terug, weet je nog? Niet meer afhankelijk zijn van de grillen van een ander, of het nou Victor is of weet ik veel wie. We hebben zijn centen niet nodig. Ik verhoog mijn hypotheek, dan hebben we een langere adem.'

Hij meent het, ik zie dat hij het meent. Het is echt volstrekte waanzin. Ik wil hem niet voor zijn hoofd stoten, maar de toko

is wel van mij. Hij mag er dan voor een derde in zitten, ik ben altijd nog verantwoordelijk.

'Ik vind het een superaanbod, Huib. Ik vind dat we het moeten pakken.'

'Natuurlijk, dat is jouw goed recht,' zegt Huib rustig.

We horen de bel. Huib staat op.

'Daar zijn de kopers van de Geuzenkade.' Hij loopt naar de deur, in het voorbijgaan pakt hij mijn arm. 'Als je het toch wil doen, ga je gang, even goeie vrienden. Alleen sta ik er niet achter.'

NICOLE

Als Sjoerd een of ander saai feest van zijn werk heeft, moet ik altijd mee. 'Je bent mijn vrouw,' zegt hij dan. We zijn nog niet binnen of hij raakt met een of andere bobo in gesprek.

Meestal droom ik dan uit verveling een beetje weg. In gedachten zie ik het voor me: stiekem een visitekaartje toegestopt krijgen van een of ander supersexy ding. Contact opnemen en daten, opgehaald worden door zijn chauffeur, elkaar ontmoeten in de chique lounge van een vijfsterrenhotel. Ons voor laten gaan naar de suite. Een hemelbed, champagne en half beneveld de schade inhalen van onze al jaren uitgebluste seksuele relatie.

En nu lig ik hier, in de armen van Tom. Niks suite: een matras op de grond en goedkope rose van Appie in plaats van champagne. Geen wilde seks maar zacht.

Tom legt zijn hoofd op mijn arm. 'Je hebt me betoverd. Ik

had me nog zo voorgenomen om alleen iets te drinken.' Het is geen smoes, hij meent het. Daarom heeft hij het contact de laatste keer verbroken. Toen ik het sms'je kreeg wist ik al dat ik hem in bed zou krijgen. Zeker alleen iets drinken met zo'n lekker ding, drinken kan ik thuis ook, ik zal daar gek zijn.

Ik speel met zijn borsthaar. Veel moeite heb ik niet hoeven doen. Toen ik binnenkwam met mijn lage truitje zag ik hem smelten. Ik was helemaal in the mood.

Voor ik wegging had ik nog gechat met een of andere Ingrid. Ik vertelde haar over mijn date en toen hebben we trucs uitgewisseld. Zij heeft ook een lover naast haar relatie. Net als ik wil ze niet weg bij haar man. Waarom zou ze? Ze heeft me verteld hoe ze woont, in een soort paleis, met uitzicht op zee. Dat ruil je toch niet in? Na een tijdje kom je toch weer in dezelfde sleur terecht.

Het is zo heerlijk nooit geldproblemen te hebben. Ze hebben ook nog een huis op Mallorca. Ze is schrijfster, een heel goed excuus om zich af en toe even terug te trekken. 'Dag schat, veel inspiratie,' en dan samen met haar lover in hetzelfde vliegtuig. Dat doet ze al twee jaar en haar man heeft niks in de gaten.

Ik kus Toms tepel. Het was heerlijk om met hem te vrijen, maar dit kan ik niet altijd doen. Iet loopt veel te veel in de gaten. En een tweede huis zit er voor mij niet in. Sjoerd ziet me aankomen.

Ik zie dat Tom ligt na te genieten van onze vrijpartij.

'Smaakt het naar meer?' vraag ik ondeugend. Ik strijk met mijn vinger over zijn buik.

'Ik ben dol op je, Nicole, maar je kent mijn voorwaarden. Ik ben niet iemand om erbij te hangen, ik wil dat we echt voor elkaar gaan. Ik wil samen bouwen.'

Ik denk aan Ingrid, die tegen me zei: 'Laat hem maar in de waan. Hij hoeft niet te weten dat je bij Sjoerd blijft. Mannen zijn week. Eerst zorgen dat hij verslaafd aan je raakt, en dan net zo lang masseren tot je hem hebt waar je hem hebben wilt.'

'Geef me de tijd, liefje. Sjoerd en ik zijn al zeventien jaar bij elkaar, dat geef je niet zomaar op.'

'Jullie relatie stelt niks voor.' Tom gaat rechtop zitten. 'Je bent niet gelukkig, Nicole.'

Met jou als lover erbij wel, bedenk ik. Mijn leven zou heel anders worden als we af en toe een weekje samen konden zijn. Ineens denk ik aan Sjoerd. Laatst zei hij het nog toen ik klaagde dat ik zo eenzaam was: 'Waarom doe je geen cursus?' En toen kwam hij weer met een brochure van openbaar kunstbezit aan. Als ik iets haat zijn het musea. Ik vind er niks aan, al die schilderijen op een rij.

Ik richt me op en kus zijn buik. 'Het gaat goed komen tussen ons, je moet geduld hebben.'

OLGA

Ik rijd mijn auto de parkeergarage van de studio uit. Met volle vaart ga ik de hoek om, ik schep bijna een fietser. Ik maak een

verontschuldiging gebaar. Het is niets voor mij, ik ben altijd zo'n rustige bestuurder, vooral vergeleken met Frank. Het is echt niet prettig om naast Frank in de auto te zitten. Hij jakkert altijd alsof de duivel hem op de hielen zit.

Ik neem gas terug. Het is ook zo hectisch in de studio. En met Vivian is het ook niet relaxed, die zit echt in de problemen. Ik vind het zo zielig voor haar. Volgens mij komt het niet meer goed.

Gisteravond belde ze me toen ik al in bed lag, natuurlijk mag dat, maar ik trek het me toch aan. Voordat ik dan weer slaap, ben ik twee uur verder.

Deze week heb ik zowat elke dag dubbel moeten draaien. Een maand geleden was er veel te weinig werk, en nu kunnen we het amper aan. En dan heb ik ook nog de cursus op Anne's school. Eigenlijk kan ik die er nu niet bij hebben. Antonio merkte ook al dat ik geprikkeld was. is er iets, schatje?' vroeg hij.

Normaal moet ik altijd lachen om dat geslijm van hem, maar nu kon ik wel gillen. Vivian zag het ook. Volgens haar was ik helemaal rood toen hij weg was.

Twintig minuten later parkeer ik mijn auto voor de AH. Ik ben niet van plan veel in te slaan, maar we zullen vanavond toch iets moeten eten. Een beetje verdwaasd sta ik op de groenteafdeling. Ik heb geen idee wat ik vanavond moet maken. Ongemerkt gaan mijn ogen naar het schap met kant-en-klaarmaaltijden. Ik heb me voorgenomen vandaag zelf te koken, maar ik moet wel om zeven uur weg.

In mijn gedachten hoor ik de stem van mijn moeder. Ze vertelt altijd vol trots dat ze ons vroeger nooit een avond blikgroente heeft voorgezet, ik heb altijd voor jullie gekookt.' Als ze belt vraagt ze het steevast: 'Wat eten jullie vanavond?' Mam, ik kan je weer geruststellen. Zalm, sperziebonen en aardappels. En ik haal vier maaltijden uit het schap. De kinderen vinden die kant-en-klare happen heerlijk. Laatst had ik een groentetaart gemaakt, ik was er uren mee bezig. Nou, ik had echt eer van mijn werk, wat een gezeur aan tafel. Als ik ze dit voorzet hoor ik niks. Meneer Heijn, ik ben u zeer dankbaar.

Ik wil net met mijn karretje weggrijden als ik Ida voor hetzelfde schap zie staan. Typisch Ida, ze heeft niets in de gaten. 'Mevrouw,' zeg ik, 'u maakt het zichzelf wel erg gemakkelijk, vindt u niet?'

Ida kijkt verontwaardigd op. 'Nee, jij! Gek!' Ze valt me lachend om de hals en kijkt in mijn karretje. 'O, jij hebt zalm ingeslagen, dat hebben wij gisteren gegeten. Ik weet van gekkigheid echt niet wat ik moet kiezen. Deze week hebben we alle combinaties al gehad. Zullen we zo een wijntje aan de overkant drinken?'

'Nee, ik kan niet. Verplichtingen.'

'Dat is waar ook,' zegt Ida. 'Je geeft tegenwoordig een cursus. Weet je wie ook komt? Nicole.'

'Nee. Krijg ik die bitch er ook bij?'

'Ik snap ook niet waarom ze nu opeens mee wil doen.'

Volgens mij heeft ze niks met schminken. Zit Tom toevallig

in je groep?'

Ja, hoezo?'

'Ah, dan is dat het. Haar kans.'

'Dat krijg je ervan als je huisvrouw bent,' lach ik. 'Dan zoek je spanning.'

'Herinner je je dat schoolreisje nog? Tom hing de hele dag om haar heen. Je voelde je gewoon te veel als je bij ze ging zitten.' Ida trekt haar karretje iets naar zich toe zodat ze het pad niet verspert.

'Nee, het ergste was met het toneelstuk in groep een.

Doornroosje, weet je nog? Tom was prins. Jullie zeiden allemaal dat ik Doornroosje moest spelen. Ze wilde me bijna wurgen. Zij was Doornroosje.'

'En maar zieken tegen ons dat we onze kinderen verwaarlozen.'

'Hou op. Ik was echt hartstikke bang voor d'r. Ze woonde vlak bij de naschoolse opvang. Elke keer als ik Ruben ophaalde, kwam zij toevallig ook net langs en dan jankte hij.'

'En weet je nog die keer dat Anne met de avondvierdaagse haar been had gebroken?'

'Dat sloeg echt alles. Ik wist niet hoe snel ik ernaar toe moest komen en toen begon zij ook nog eens. Ik had mee moeten lopen. Dat zei ik toch ook niet toen Natascha dat afschuwelijke ongeluk kreeg? Jij had mee moeten fietsen? Het kwam niet eens bij me op. Ik kan me zo over dat mens opwinden.'

'Laat haar maar lekker, zij zet vanavond geen kant-en-

klaarmaaltijd op tafel,' lacht Ida. 'Ze is aan het koken. Nou, wij niet hoor. Dat heeft meneer Heijn voor ons gedaan. Even in de magnetron en daardoor kunnen wij nu gezellig een wijntje drinken.'

'Nou ja, eentje dan,' zeg ik, 'dat kan wel.'

We rijden onze karretjes naar de kassa.

We hebben natuurlijk toch weer net iets langer geborreld dan we van plan waren, maar het maakt me niets uit. Ik voel me een stuk meer relaxed. Het is zo heerlijk om met Ida te zijn, ik zou niet weten wat ik zonder haar moest. Dat heb ik vanaf het begin tegen Frank gezegd: ik wil ook nog tijd voor mijn vriendinnen hebben.'

Frank zelf heeft alleen maar vrienden in het vak, dat is niets voor mij. Bij hen gaat het altijd alleen maar over huizen.

Ik heb de sleutel nog niet in het slot gedaan of de deur zwaait open. Anne kijkt me stralend aan. 'Mam, ik heb de hoofdrol in onze musical!'

'Kind toch, wat geweldig!'

'Ze moet met Bas zoenen,' lacht Simone. 'Ze zijn verliefd.'

'Weet je, mam,' zegt Anne. 'We hebben allemaal kostuums nodig en die gaan de ouders thuis maken. Wil jij dat ook doen?'

Ik kijk naar Anne. Ik zou het graag doen, maar nu, met die drukte, het gaat me gewoon niet lukken. Ik voel nu al een schuldgevoel opkomen. Om een of andere reden vind ik dat ik alles voor mijn kinderen moet doen. Daar heeft Frank nounooit last van. Als iets niet kan dan houdt het op, daar zit

hij niet mee. Met die instelling kan je ook wel vier kinderen hebben. Ik zou gek worden.

'Doe je het, mam? Simone's moeder doet het ook.'

'Ik zal erover nadenken, goed?'

Aan de kapstok hangt Rubens jas. Ik loop naar boven. Als ik zijn kamer opendoe, is hij bezig muziek te downloaden.

'Hi jochie, ik ben thuis.'

Ruben knikt.

'We eten vroeg, want ik moet naar Anne's school. Maar jij hebt movie club, dus dat komt wel goed uit.'

'Nee, eh... ik ga niet meer.'

'Waarom niet?'

'Gewoon, ik vind er niks aan.'

'We hebben voor het hele jaar betaald, dat is toch zonde? Je bent pas twee keer geweest. Kijk het nog even aan.'

ik wil gewoon niet meer.'

'We hebben dertig euro betaald, Ruben, daar denk je wel makkelijk over. Voor dat geld wordt hard gewerkt.'

'Als je het zo erg vindt, betaal ik het wel terug.'

Ik zie tranen in Rubens ogen.

'Zo bedoel ik het niet, maar het is toch leuk. Je bent al zo veel thuis.' Ik heb meteen spijt. Waar bemoei ik me mee? Ik kijk in zijn kamer rond. Op bed ligt zijn viool. Die heeft hij dus terug.

ik ben bezig, ma,' zegt Ruben zuchtend.

Aan tafel kijk ik maar naar Ruben. Hij eet zo weinig, het valt me de laatste tijd steeds vaker op.

Ik weet van Ida dat Paul ook een tijdje niet at. Hij had liefdesverdriet. Als onze jongen dat ook heeft, zit het hem wel hoog want hij vertelt er niets over. Misschien moet ik er toch maar eens zelf over beginnen. Hij moet zich toch kunnen uiten?

'Ben je nu alweer klaar?' vraag ik als hij zijn mes en vork heeft neergelegd. 'Je hebt haast niks gegeten, dat is toch niet goed, je zit in de groei.'

Frank stoot me onder tafel aan. Hij heeft gelijk, ik moet Ruben zijn gang laten gaan.

'Vind je dat ik een tut ben?' vraag ik hem als we na het eten samen in de keuken staan.

'Ja.' Frank trekt me naar zich toe. 'Maar wel een lekkere tut.' Hij zoent me, langzaam gaan zijn handen naar mijn borsten. Ik ken Frank. Zo meteen gaan we vrijen.

'Niet waar de kinderen bij zijn, Frank.'

'Kinderen?' Frank kijkt gespeeld onderzoekend rond. 'Ik zie niemand.'

ik moet trouwens weg.'

Ik geef hem een kus en vertrek.

Vanmiddag zag ik er nog tegenop om de cursus te geven, maar het is echt heel leuk. Het ontspant me, omdat het totaal iets anders is. Niemand heeft stress voor een optreden, het is alleen fun. Het is jammer dat Ida er niet bij kan zijn, ze zou het heel leuk vinden om iedereen weer te zien. We lachen ook veel over vroeger, toen onze kinderen nog klein waren. Frank en ik zijn een van de weinigen die nog bij elkaar zijn.

Ik voel me ineens zo degelijk, vooral als ik Nicole zie. Ida had het helemaal bij het rechte eind, ze is hier echt voor Tom.

Nou ja, wat maakt het mij uit wat die twee hebben.

'We maken het niet te laat,' zeg ik. 'Jullie hebben heel goed gewerkt.'

'Dus de juf is tevreden?' vraagt Susan.

'Heel tevreden.'

Ik geef iedereen wat creme en een tissue om de schmink eraf te halen.

Nicole doet het bij Tom, dat had ik wel verwacht. Ik heb me voorgenomen vanavond wel na te blijven. Volgende week is het weer aan het eind van de middag en dan moet ik door naar mijn werk.

ik hoor alleen maar positieve geluiden,' zegt Hugo als ik de lerarenkamer binnenloop. Hij schenkt een wijntje voor me in.

'Het verbaast mijzelf ook. Ik had nooit gedacht dat het me zou lukken.' Als hij het glas aanreikt, raken onze vingers elkaar. Ik voel het door mijn hele lichaam.

'Dat jij die cursus geeft,' zegt Nicole als Hugo weg is, 'dat kon ik niet geloven.'

'Waarom niet?'

Je werkt al de hele dag. Wil je dan nooit bij je kinderen zijn?' Vroeger kreeg ik daar altijd een schuldgevoel van. Ik ben wel eens jankend de auto ingestapt en heb echt op het punt gestaan mijn ontslag te nemen. Maar nu voel ik me sterker.

'Voor mij blijft het onbegrijpelijk,' vervolgt ze. 'Het zal wel

ouderwets zijn, maar ik wijd me nou eenmaal helemaal aan mijn gezin.'

Ja, dat hebben we gezien, denk ik, maar ik wil geen ruzie.

'Het gaat prima met mijn kinderen. Ze zijn namelijk heel zelfstandig.' Zo, die kan ze in d'r zak steken.

'Pubers hebben je nodig, Olga. Anne kan zich misschien wel redden, maar Ruben...'

'Over Ruben hoef je je geen zorgen te maken.' Ik draai me om.

'Nou, zulke goeie berichten hoor ik niet over Ruben,' hoor ik haar zeggen.

Ik kijk haar aan. Ineens weet ik wat ze bedoelt. Het gaat over die affaire met die iPod. Olaf zit bij Ruben op school, ze zal het wel van hem hebben gehoord. Alsof mijn kind zou pikken omdat ik werk.

Je moet het zelf weten, maar als het mijn zoon was...'

Dat hooghartige lachje van haar. Het is maar goed dat Frank er niet bij is, want dan kreeg ze de wijn in haar gezicht. Ik wil iets terugzeggen, maar ze loopt al weg.

Ze heeft het toch weer voor elkaar.

Hugo merkt het en komt naast me staan. 'We zijn er heel blij mee dat je dit doet, dat weet je toch? Helaas kunnen we je niet betalen.'

'Dat hoeft niet, Hugo.'

Je bent echt een heel bijzondere vrouw.'

Antonio maakt elke dag complimentjes, maar uit Hugo's mond klinkt het anders.

'Dank je.' Ik bloos en kijk naar zijn overhemd. Het zit net iets te strak, de knoopjes wijken een beetje.

'Hoe is het met Ruben?'

'Hij heeft het niet gemakkelijk. Frank denkt dat hij liefdesverdriet heeft. Niet eten, weet je wel, en hij sluit zich een beetje op. Vanavond heeft hij eigenlijk movie club, maar hij wil er niet heen. Ik kan hem toch niet dwingen?'

'En zijn vrienden gaan wel?'

'Weet je, Hugo, hij gaat met Daan om, maar die hebben we al een tijdje niet gezien.'

'Dat klinkt niet goed. Ruben is een jongen die zich snel terugtrekt, hij is supergevoelig. Hij is niet de popie jopie van de klas, maar een paar vriendjes had hij altijd wel.'

Ik zie de bezorgdheid op Hugo's gezicht.

'Mag ik even storen,' interrumpeert Bea. 'Het was super, Olga. Tot volgende week.'

Tom en Nicole gaan er samen vandoor. Ik zie dat Hugo het ook opmerkt, maar discreet als hij is zegt hij er niets over.

'Wij drinken nog een wijntje,' zegt Hugo vrolijk, 'toch?' Hij schenkt me nog een keer in. 'Ik heb altijd een goed contact met Ruben gehad, zal ik eens met hem praten?'

'Lief van je.' 'Stel het maar aan hem voor.'

'Doe ik.' Ik tik met mijn glas tegen zijn glas. 'Op alle kinderen.'

'En op alle moeders.' Hugo geeft me een knipoog.

PETER

Dit weekend gaan John en ik aan de serre beginnen. Met de

aanhanger van John achter mijn auto rijd ik naar de Praxis. Anderhalf uur later ligt ons terras vol bouwmaterialen. Natuurlijk hadden ze weer een paar dingen niet, dus ik rijd naar het centrum. Als ik mijn auto voor de ijzerwinkel parkeer, zie ik aan de overkant Ruben Verstraten en Daan de muzikwinkel uitkomen. Een pak van mijn hart. Zolang hij nog kan lachen valt het wel mee, maar het gesar moet nu wel afgelopen zijn.

Op de terugweg kom ik langs de discotheek en zie ik Victor's auto staan. Ik was toch al van plan hem aan te spreken over Lars, dus laat ik het nu maar doen, want als ik eenmaal met de serre ben begonnen, komt het er niet meer van.

Victor staat bij de bar.

'Dat is een verrassing,' zegt hij en hij maakt een uitnodigend gebaar.

Ik vertel hem waar ik voor kom en wat ik heb gezien. Victor laat me niet eens uitpraten.

'Zal ik jou eens wat vertellen?' begint hij. 'Vroeger ben ik ook gepest. Ik weet nog precies hoe ze heetten: Gijs van Dijk en Emiel Leegwater. Wat hebben die jongens me getreiterd.' Hij stroopt zijn linkermouw op. 'Brandende sigaretten hebben ze in mijn arm uitgedrukt.' Hij laat drie littekens zien. 'Ja, dat had je niet gedacht, he? Elke nacht lag ik te grienen in mijn bed. Maar achteraf was 't het beste wat me is overkomen. Ik heb van die etters geleerd, Peter, en ik heb mezelf radicaal veranderd. Dat heeft me geen windeieren gelegd, wat jij? Biertje?'

'Nee, dank je. Misschien is het in jouw geval goed gegaan,' zeg ik voorzichtig, 'maar hoeveel kinderen houden er niet wat aan over?'

'Klopt, hier staat er een.' Victor legt zijn hand op mijn schouder. 'Twee goedlopende disco's en een aardige bankrekening, Petertje.'

'Toch wil ik je vragen er met Lars over te praten. Dit gaat mis, Victor. Ik kan dit niet toestaan. De volgende keer moet ik het bij de directie melden.'

'Sinds wanneer ben jij zo principieel?'

Dat sarcastische lachje om zijn mond, het snijdt door mijn ziel. Hij geeft me nog een knipoog ook. Ik sta daar, als een klein kind, schaakmat.

Als ik 's morgens de lijst binnenkrijg, zie ik dat Lars weer eens absent vermeld staat, zonder verder bericht. En dat mag ik oplossen. De halve nacht heb ik liggen draaien in mijn bed. Telkens zag ik dat lachje van Victor voor me. Voorlopig ben ik nog niet van Lars af. Als ik zijn schoolprestaties zo bekijk, blijft hij nog zitten ook.

Vlak voor de zoemer van het tweede uur stapt hij de hal in. Baars, de conrector, komt er meteen aan.

'Waar kom jij vandaan?'

'Van de dokter,' hoor ik Lars zeggen.

'Heb je een briefje?'

'Mijn vader zou bellen.' Hij wijst in mijn richting.

Baars komt naar mij toe gelopen. 'Peter, heb jij iets over Lars van Putten doorgekregen?'

'Sorry, het is me helemaal ontschoten, zijn vader heeft gebeld. Lars moest naar de dokter.'

Lars steekt zijn duim naar me op, waar Baars bij staat! Dat doet dat rotjong expres. Ik kijk naar Baars, maar hij heeft het gelukkig niet gezien.

In de pauze loop ik net een lokaal uit als ik Lars en zijn vrienden de toiletruimte in zie schieten. Die gaan vast stiekem roken, wat zijn het toch een klieren. Laatst heb ik ze daar ook betrapt. Waar zijn ze nou weer op uit? Ik stuif ernaar toe, maar de deur wordt dichtgehouden.

Dat vind ik nou echt hondsbrutaal. Als ik ze er straks met hun haren bijsleep omdat het toilet blauw van de rook staat, weten ze zogenaamd van niets. Ze denken dat ze slim zijn door die deur dicht te houden, maar ik zal ze op heterdaad betrappen. Ik doe de bezemkast open die aan het toilet grenst. Ze zijn zeker vergeten dat daar een raampje zit. Ik blijf doodstil tegen het muurtje staan. Steek maar een sigaret op, jongens, doe maar lekker. Ik schat hoe lang ze nodig hebben en kijk naar binnen. De rillingen schieten door mijn lijf.

Het is niet te geloven, dit is echt niet te geloven. Stefan maakt zijn pik stijf. Ze hebben Ruben op zijn knieën gedwongen. Stefan duwt zijn stijve in Rubens mond. Terwijl ik geschokt voor het raam sta, laat Roy de deur los en springt naar voren om foto's te maken. Lars staat er nog bij te grinniken ook. Nu slaat de paniek toe. Wat sta ik hier nou? Ik moet weg. Ik heb dit niet gezien. Niemand mag weten dat ik het heb gezien. Ik schiet het eerste het beste lokaal in. Lars en zijn vrienden

lopen lachend de wc uit. Daarna gaat de deur weer open. Dat moet Ruben zijn. Ik wend snel mijn gezicht af.

Als ik alleen in mijn kantoortje ben, realiseer ik me pas goed wat er is gebeurd. Ze hebben Ruben gewoon verkracht, hij heeft misschien wel een trauma voor de rest van zijn leven.

Ik had moeten ingrijpen, dat geteisem een trap voor hun sodemieter geven en ze uit moeten leveren aan de rector. Ik kan het nu nog melden, maar ik heb geen keus.

'Peter!' Een groepje jongens en meiden komt mijn kantoor binnengestormd. 'Heb je de schoolkrant gezien?' Ze houden hem voor mijn neus. 'De uitslag van onze enquête staat erin. De drie popies van de school. Weet je wie er bovenaan staat? Jij! De Lange van Duits staat tweede en Margo Klein van gym is derde. We hebben volgende week een klassenfeest en dan nodigen we de drie winnaars uit.'

In andere omstandigheden had ik het geweldig gevonden, meer dan achthonderd leerlingen die mij hebben gekozen! Maar nu kan ik het helemaal niet aan. Weten jullie wel wat een klootzak ik ben? Dat is het enige wat ik denk.

Je komt wel, hoor!

Ik knik en weet met moeite een lach op mijn gezicht te krijgen. 'Naar de les, jongens,' zeg ik als de zoemer gaat. 'Anders komen jullie te laat.'

Ik wil aan het werk gaan als Ruben in de deuropening staat. Wat ziet hij eruit! Ik durf hem niet aan te kijken. 'ik kom me afmelden,' zegt hij met een van pijn vertrokken gezicht. 'Ik heb hoofdpijn.'

Meestal krijgen ze een paracetamolletje van me, maar ik weet donders goed dat een tabletje in dit geval niet helpt. Hoe moet hij dit verwerken in z'n eentje? Met zijn ouders praat hij er vast niet over, anders had ik ze na dat akkefietje bij de movie club wel aan de lijn gehad. En zoiets vertel je ook niet aan je vrienden. Die jongen leeft met een geheim, en ik weet het.

FRANK

Juist nu het knetterdruk is, heb ik mijn agenda thuis laten liggen.

'Wat moet jij nou op La Palma?' vraag ik als ik Olga achter de computer aantref en de site zie.

'Ik heb zin om er een weekje tussenuit te gaan, moet je zien wat goedkoop. Voor met z'n vieren, hoor.'

'Zo te zien valt er ook niet veel te beleven,' zeg ik zuchtend.

'Zeker een hele week op het strand liggen.'

'Het zou wel eens goed voor je zijn.'

Olga meent het echt.

Ik denk aan die keer dat ik met Hetty in Spanje was. De hele dag lag ze te bakken in de zon. Verschrikkelijk, het leek wel de intensive care, al die bedden met slapende lichamen erop. Ik kreeg al meteen de kriebels en na een week hadden we slaande ruzie. Ik ben toen alleen teruggegaan.

'Als ik op vakantie ga, wil ik wel wat zien.' En ik buig me over Olga heen en blader met de muis door de site. 'Moet je dit nou zien, hier kan je twee meter strand huren. En daar rijd je dan helemaal voor naar Spanje, om je daar te laten verbranden.'

'Veel mensen vinden dat heerlijk. Ida houdt er ook van.'

Voor ik het vergeet stop ik mijn agenda in mijn zak. 'Smaken verschillen.'

'Ik hoor het al, ik zet het wel uit mijn hoofd. Ik ben nou eenmaal getrouwd met een workaholic,' zegt Olga cynisch.

'Ja hoor, we zijn er weer. Alsof ik alleen maar werk.' Ik hoor

Anne's stem in de gang en houd mijn mond.

'Het ging goed op school. Vandaag hebben we voor het eerst geoefend voor de musical. Iedereen vindt dat ik het heel goed doe.' Ja, dat geloof ik best. Jij kan wel toneelspelen.'

'O ja,' zegt Olga als Anne naar haar kamer is vertrokken, 'ik heb van de week nog met Hugo over Ruben gepraat.

Tenminste, hij vroeg naar hem. Hugo vindt het geen goed teken dat hij zich zo afsluit. Hij bood aan met hem te praten.

Lief, vind je niet? Ik zal het Ruben voorleggen.'

'Waarom bespreek je dat met Hugo? Als je je ongerust maakt, moet je het met mij bespreken.'

'Hugo had altijd een goeie band met Ruben.'

'Op de basisschool, schat, die jongen is dertien. Hij zit nu op de middelbare school. Wat moet hij met Hugo? Wij zijn toch zijn ouders? Hij kan moeilijk zijn hele verdere leven steun zoeken bij Hugo. Nu heeft hij ons nodig, Olga. Als hij hulp nodig heeft, moeten wij er voor hem zijn.'

'Ik heb al met Ruben proberen te praten, Frank, maar hij zegt niks.'

'Misschien moet ik het dan eens proberen. Het is inderdaad raar dat hij niet meer naar de movie club gaat. Ik praat wel met 'm. Je bent toch niet echt ongerust?'

ik weet niet hoe het komt.' Olga schuift de muis nerveus heen en weer. 'Ik maak me gewoon zorgen. Het klopt niet, Frank, het is niet alleen de puberteit. Er is meer.'

'Het komt goed.'

'Blijf je lunchen?'

'Sorry, ik heb een bezichtiging.'

Een paar minuten later zit ik in de auto. Ik denk aan Ruben. Het is ook een rotleeftijd. Je lijkt zo groot, maar wat ben je nou nog helemaal? Een of andere meid zal hem wel hebben gedumpt.

Als hij op zijn vader lijkt, zal dat nog wel vaker gebeuren. Toen ik zo oud was als hij was ik ook nog niet aan meiden toe. Ik ging wel achter ze aan, maar meer omdat het erbij hoorde. Je moest hebben gezoend, anders was je een watje. Belachelijk, maar het was zo. Ik bakte er niks van.

Marianne Smit, ik herinner me haar nog goed. Ze was op me. We zijn naar de film gegaan. James Bond, mijn favoriet. Naast ons zat Jan Los met Elsbeth te zoenen. Ik zat zo in het verhaal dat ik Marianne helemaal was vergeten. Wat ze aan had, herinner ik me niet meer, maar de scene met die haaien staat nog altijd op mijn netvlies gebrand.

De courtage van de Tolweg staat op onze bedrijfsrekening. Victor heeft 'm gekocht. We kunnen weer even ademhalen. Ik wacht op een telefoontje van Victor. Na een paar kunstgrepen heeft hij de gemeente toestemming gevraagd de boerderij van Bruinsma plat te gooien. Zodra hij uitsluitel heeft, zal hij me bellen.

'En?' vraag ik als Huib binnenkomt. 'De Eikenlaan in de pocket?'

'Geen idee.' Huib loopt door naar het koffiezetapparaat. Die moet van binnen helemaal zwart zijn van de koffie. Hij tankt de hele dag door. 'Ze heeft er nog twee makelaars bij gehaald.'

'Flink hoog ingezet?'

'Daar ging het volgens haar niet om. Ze laat zich door haar gevoel leiden.'

'Nou, dan ben ik blij dat jij gegaan bent. Als ze een beetje gevoelig is voor aura's, ziet ze meteen wat een goedzak je bent.'

Lachend ga ik door met mijn werk, maar dan bedenk ik dat ik nog met Ruben zou praten. Olga zei vanochtend niet voor niets dat Ruben vanmiddag vrij was. We kunnen samen iets gaan doen.

'Ik ben even weg. Vaderlijke plichten.'

Als ik de woonkamer inloop, hangt Ruben voor de televisie.

'Het is prachtig weer,' zeg ik. 'Ik ga even naar de haven. Zin om mee te gaan?'

Ruben aarzelt, maar staat uiteindelijk toch op.

We zitten nog niet in de auto of hij zet een cd op en draait de volumeknop helemaal open. Mijn eerste reactie is de knop omdraaien, maar ik houd me in. Dan is er strijd, en dat is niet goed voor de sfeer.

Ik parkeer bij de haven, we hebben een prachtig uitzicht. Als ik de auto stilzet, gaat de muziek vanzelf uit.

'Weet je dat wij hier vroeger altijd heen gingen? Dat jij kapitein wilde worden?'

Ruben knikt, maar zegt geen woord.

'Weet je eigenlijk al wat je wil worden?'

'Nee.'

Ik dwing mezelf kalm te blijven. 'Dat hoeft ook niet,' zeg ik er

snel achteraan. 'Je hebt nog tijd genoeg, toch?'

Ruben kijkt me alleen aan, hij heeft gelijk, ik draai eromheen, dat voelt hij.

'Top dat we nu samen zijn.' Ik leg een hand op zijn schouder.

'Mama en ik maken ons zorgen om je.'

'Dat hoeft niet,' zegt Ruben fel. Hij schrikt er blijkbaar zelf van want hij maakt meteen zijn excuses. 'Sorry, zo bedoel ik het niet.'

'Gaaf het wel goed met je?'

Ruben draait zijn hoofd opzij. Jezus, was ik vroeger ook zo? Opeens heb ik begrip voor mijn ouders. We kunnen hier toch geen stommetje zitten spelen?

'Als er iets is, moet je het vertellen. Ik ben je vader, misschien kan ik je helpen.'

'Er is niks.'

Dat is het enige wat eruit komt. Ik geloof het niet. Voor het eerst voel ik ook dat het niet klopt. 'Op school gaat het wel goed toch?'

Ruben slaat zijn ogen neer.

Je haalt tenminste mooie cijfers.'

Het liefst zou ik starten en wegrijden, maar ik houd me in.

'Er kan natuurlijk van alles zijn,' zeg ik zo luchtig mogelijk. Ik hoor Ruben zuchten.

Je was altijd zo open, het lijkt wel of je je voor ons verstopt. Misschien heb ik het helemaal verkeerd, maar dat gevoel hebben mama en ik.'

Stilte.

'Doen we iets fout?' probeer ik nog.

Ruben schudt zijn hoofd.

Ik noem maar alles op wat ik ooit in een opvoedkundig blad heb gelezen. 'Misschien houden we je te klein, wil je meer vrijheid? Is dat het?'

'Nee,' zegt Ruben, zonder me aan te kijken. Hij speelt nerveus met de rits van zijn jas.

Doorgaan, zeg ik tegen mezelf. Je ziet dat er iets is, het moet eruit komen.

'Heb je liefdesverdriet? Dat is heel normaal hoor.'

'Ik ben helemaal niet verliefd,' zegt Ruben bijna beledigd.

Nu laat ik me niet meer in de maling nemen, ik moet het weten. Hij vindt me een ouwe lui, dat zie ik.

'Waarom trek je je dan zo terug?' doe ik nog een poging. 'Die movie club, bijvoorbeeld. Zoiets is toch leuk? Je houdt van films.'

'Ik heb hier geen zin in!' valt Ruben uit. 'Je vroeg of ik mee naar de haven ging. Als je alleen maar aan m'n kop wil zeuren, bekijk je het maar.' Hij doet het portier open en stapt uit.

'He, zo bedoel ik het niet! Wacht nou even.'

Maar Ruben is al weg. Er klopt echt geen ruk van. Wat is er met hem aan de hand? Ik zal Olga zeggen dat ik er geen zinnig woord uit kreeg. Misschien moet zij het nog eens proberen. En als dat ook niet lukt, moet die Hugo er maar aan te pas komen.

In de verte zie ik Ruben lopen. Moet je hem nou zien slenteren, die lekkere slungel van me. Ik houd van die knul,

ik houd zo godvergeten veel van hem.

Ik start en ga stapvoets naast hem rijden.

'He, kanjer!' roep ik door het raampje. 'Stap in. We hebben het nergens meer over.'

'Goed dan.'

Nog geen tel later zit hij naast me. Dit keer druk ik zelf de cd-speler in.

Joggen?' vraag ik als ik de auto voor de deur parkeer.

Ruben lacht. Voor het eerst vanmiddag lacht hij tegen me.

'He, je bent mijn vent.'

Ik sla een arm om hem heen en trek hem naar mij toe. Ik voel dat gespannen lijf, hij zit onder de stress, hij trilt. Ik houd mijn mond dicht, maar ik moet bijna janken.

'Je bent mijn kanjer.'

Ik pak zijn hand vast. Hoe lang is het geleden dat we samen zo zaten? En hij laat het toe, hij laat het allemaal toe. Ik lees het in zijn ogen, er is iets. Hij heeft een geheim.

Ik vloek als mijn mobiel gaat, maar misschien is het ook onze redding. We houden van elkaar, maar we kunnen even niets delen.

'He, Victor.'

'Lukt het jou nu naar cafe Zwart te komen?'

Hij vraagt het, maar het is niet de bedoeling dat ik nee zeg, dat hoor ik aan zijn stem.

'Geen probleem, ik kom eraan.'

'Niet joggen dus,' zegt Ruben als ik heb opgehangen.

'Nee, vent, maar dat halen we binnenkort in.'

'Dag, pa.'

Hij stapt uit. Ik kijk hoe hij naar binnen loopt. Zijn schouders hangen.

'Dag, boy van me,' zeg ik hardop.

Ik geef gas en rijd weg.

Onderweg naar cafe Zwart belt Huib.

'Waar zit je?'

'Ik ben op weg naar een bespreking.'

Hij vraagt niet verder. Hij hoeft ook niet te weten dat Victor de bespreking is.

'Is er iets urgents?'

'Weet je waarom ze die boerderij van Bruinsma hebben verkloot?'

'Nee, nog niet over nagedacht.'

'Hij gaat plat, dat hoorde ik net van Blok. Er is een verzoek op het gemeentehuis binnengekomen om hem neer te halen.'

Je meent het.'

'Besef je het wel? Dat ding stond op de nominatie tot monument verklaard te worden. Ze zijn het gewoon voor geweest, heel gewiekst.'

Ja, nogal.'

Huib raakt er maar niet over uitgesproken. Intussen ben ik bij cafe Zwart aangekomen. De Jaguar van Victor staat er al.

'Ik spreek je later,' onderbreek ik Huib. Ik parkeer, stap uit en loop het cafe in.

Victor staat aan de bar. Hij heeft al een biertje voor mij besteld.

'Op onze deal.' Hij tikt tegen mijn glas. 'Volgens mijn jurist moeten ze toestemming geven, ze hebben geen poot om op te staan.' 'Weten ze dat het van jou is?'

'Surprise,' lacht Victor. 'Ik laat ze nog even vissen. Ik ben tevreden over onze samenwerking, Verstraten.'

Ik steek mijn duim op. 'Nu De Roerdomp nog.'

'Hoe gaan de zaken?' Ik hoor aan Victors toon dat er iets achter zit.

'Ach ja, we zijn er nog.'

'Hoe lang staan de meeste huizen nou te koop?'

'Gemiddeld vijf maanden.'

Ik ben benieuwd waar hij heen wil. Victor vraagt nooit iets voor niets.

'Dat lijkt me voor sommige mensen toch een crime. Je zal maar willen scheiden. Nou, dan duurt vijf maanden wel erg lang.'

'Is ook zo, het zijn niet de leukste klanten. Elke maand raken ze meer in de stress. En dan hebben wij het gedaan, dat snap je.'

'Als je bedenkt dat een op de drie huwelijken strandt, moeten er toch aardig wat van die gevallen zijn. Dat is een markt, kerel, je moet het aantrekkelijk voor die mensen maken. Vertel ze dat ze het dezelfde dag nog kunnen verkopen, maar dan voor minder natuurlijk.'

'Hoe wou je dat organiseren? Ik kan zoiets niet aan mijn compagnon verkopen.'

'Daar richten we een speciaal bv'tje voor op. Jij zegt dat ze het

onmiddellijk kunnen verkopen. Voor mijn part krijgen ze hun poen nog dezelfde dag. Ik koop het wel. En dan moet ik het binnen een half jaar kwijt zijn, want dan hoeft ik de fiscus niet te betalen. Lukt dat, dan vang jij dubbele courtage. Maar alleen onder die voorwaarde natuurlijk, anders krijg je niks.' Dit is een megadeal, de bedragen vliegen door mijn hoofd. 'Het blijft onder ons,' vervolgt Victor. 'Reken maar dat we gaan boeren. De een vertelt het tegen de ander.' 'Krijgen we daar geen gelazer mee?'

'Volkomen legaal, ik heb het uitgezocht. Je moet er maar op komen.' Victor trekt zijn ooglid met zijn vinger omlaag.

'Toevallig had ik vanochtend zo'n geval,' herinner ik me opeens. 'Ze wilden er zo snel mogelijk vanaf.'

'Aha, worden wij een koppel of niet?'

Ik denk aan mijn bankrekening, het geld van Olga, het faillissement dat elke dag op de loer ligt.

'Deal.'

'Dit moeten we niet vastleggen, Frank,' zegt Victor, 'dat is te gevaarlijk. Het is iets van goed vertrouwen.'

'No problem, zeg ik en geef hem een joviale klap op zijn schouder. Jij hebt meer ervaring met grote zaken dan ik.'

VICTOR

Als ik na mijn afspraak met Frank weggrijd, luister ik mijn voicemail af. Het gaat niet goed met de hoeksteen van de samenleving: alweer een stel dat geïnteresseerd is in snelle verkoop. Het vijfde geval deze week. En het aantal makelaars

dat akkoord gaat, breidt zich ook met de dag uit. Nu heb ik Verstraten ook in mijn zak. Hoe snel kan een zakenman binnenlopen?

Lachend sla ik rechtsaf.

En allemaal willen ze De Roerdomp verkopen. Best hoor, jongens, maar helaas gaat die niet van de hand. Volgende keer beter, zullen we maar zeggen.

Terwijl ik over de grote weg rijd, toets ik Lisa's nummer in. Ik heb haar twee maanden geleden ontmoet op een tennistoernooi en viel als een blok voor haar. Diezelfde avond lagen we samen bij haar thuis op de bank. Ik kon niet van haar afblijven. In de lift gleden mijn handen al onder haar rok. De vogels floten toen ik thuiskwam.

Dat kon ook alleen maar omdat Roos in Londen zat. Na die keer zien we elkaar regelmatig. Ze zegt steeds dat het de laatste keer is. Ze is gescheiden, ze wil geen getrouwde man. Ze is op zoek naar een serieuze relatie, maar zodra ik haar aanraak, gaat ze voor de bijl.

'Geen vent is te vertrouwen.' Een uitspraak van Roos. 'Als het maar bij een wip blijft.'

Op Lisa hoeft ze niet jaloers te zijn. Behalve dat ze gescheiden is weet ik niets van haar en zij niet van mij.

'Met Lisa,' klinkt het door mijn auto. Alleen haar sexy stem windt me al op.

'Dag schat, met Victor.'

'Waarom heb je zo lang niks laten horen?'

'Geloof me, ik had het zo druk, ik heb amper mijn bed gezien

de laatste week. Heb je mijn sms'jes gekregen?'

Jawel,' klinkt het afstandelijk.

'Kan ik langskomen?' vraag ik poeslief.

'Ik weet het niet, Victor. Misschien is het beter als we er een eind aan maken.'

Daar gaan we weer.

'Dan wil ik wel afscheid van je nemen,' probeer ik nog. 'Als je het goed vindt, kom ik nu naar je toe.'

'Dat moet je zelf weten.'

'In dat geval ben ik zo bij je.'

Ik stop voor een juwelierszaak en kijk in de vitrine.

'Kan ik u helpen?' Een vriendelijke dame van een jaar of zestig komt kordaat op me af gestapt.

'Ik zoek een armband voor mijn vriendin.'

'Kunt u haar een beetje beschrijven? Wat draagt ze zoal?'

Ik denk aan haar heerlijke kont. Als ik bij haar langsga, zitze altijd in haar duster op de bank. Binnen tien seconden is hij dan uit.

'Deze lijkt me wel geschikt.' Ik wijs een witgouden schakelarmband aan. 'Mag ik die van dichtbij bekijken?' Een paar seconden later ligt hij op mijn hand. 'Doet u deze maar.'

FRANK

Dat is nou precies wat ik in mijn leven nodig had, zo iemand als Victor van Putten. Wat een kanjer. Die gast is echt een natuurtalent in het verdienen van geld. In gedachten zie ik ons nieuwe kantoor al voor me. Midden in het centrum, met een

groot bord aan de gevel. Makelaardij Verstraten. Huib weet van niets, good old Huib. Later zal hij me dankbaar zijn.

Terwijl ik door de stad rijd, laat ik mijn oog op mooie, opvallende panden vallen. Misschien krijg ik dan toch nog eens mijn droomhuis, met garage. Dan komt Olga's droom ook uit. Bestel je jacuzzi maar vast, schat.

Allemaal toekomstmuziek. Voor de kids zou het ook geweldig zijn. Die zijn in geen drie jaar op vakantie geweest. Al ons geld zit in de zaak. Niks duizenden kilometers rijden naar een of ander saai oord, we pakken een vliegtuig. Wat denken jullie? Thailand? Vietnam? Zeg het maar, pa betaalt wel.

Ik parkeer mijn grote vriend achter het marktplein. Sinds ik zaken doe met Victor is mijn BMW een soort tweede kantoor geworden. Ik kan toch moeilijk de familie Sweers bellen waar Huib bij is?

Ik haal mijn gsm uit de carkit en toets het nummer in.
'Rob Sweers.'

'Goedemorgen meneer Sweers, met Verstraten. Als het u uitkomt, zou ik graag een afspraak willen maken.'

'Vandaag bedoelt u?'

'Liefst wel. Over een uurtje, zou dat schikken?'

'Dat moet wel lukken. Heeft u Angela ook nodig?'

'Ja, uw ex-vrouw moet er ook bij zijn, dat is het beste.'

'Ik regel het.'

'Mooi, dan ziet u mij, tot straks.'

Een uur later rijd ik de Voorstraat in. Ik merk dat ik gespannen ben als ik uitstap, ik kijk zelfs om me heen. Wat een onzin. Ik gedraag me alsof ik een crimineel ben. Kom op Frank, het is voor het goede doel en uiteindelijk zijn die mensen er ook bij gebaat. Die moeten zo snel mogelijk van elkaar los, dat wil je toch in zo'n situatie? Je gaat niet voor niks scheiden.

Ik sta net voor het hek als mijn gsm gaat. 'Wat is er Huib, heb je me nodig?'

'Kom je nu naar kantoor?'

'Nee, ik loop net bij de tandarts binnen. Als het toch geen haast heeft, bel ik straks wel.'

Ik loop het pad op en bel aan. Rob Sweers doet open. Een fidele vent, ik mag hem wel. Zijn ex is ook aardig.

'Kom binnen,' zegt hij uitnodigend.

Angela komt de keuken uit. 'Koffie?'

'Graag.' Ik ga op de skaileren bank zitten. 'Zijn de kinderen naar school?'

Rob knikt. 'We hopen dat je een goed bericht voor ons hebt.'

'Ik ben bang dat ik jullie moet teleurstellen.' Ik roer in mijn koffie. 'Jullie huis staat nu drie weken te koop en de belangstelling is niet echt om over naar huis te schrijven.

Waar dat aan ligt, weten we niet. Wij doen er alles aan, dus dat kan het niet zijn. Ik heb onderzoek gedaan naar gelijkwaardige panden in deze buurt. De meeste huizen - schrik niet - staan tussen de vier en zes maanden in de verkoop.'

'Dat trek ik niet, Verstraten. Ik zit nu in een huurhuis. Voor een korte periode kan dat wel, maar ik heb de hypotheek en de vaste lasten er ook nog bij.'

'Ik begrijp het,' zeg ik zo rustig mogelijk. 'Maar we kunnen de kopers niet van de straat plukken. Ik vertel dit omdat jullie je er toch op moeten voorbereiden dat het voorlopig niet verkocht wordt. Je weet het natuurlijk nooit. Voor hetzelfde geld loopt er straks iemand bij me binnen die het neemt.' Ik zie wat een impact het bericht heeft. Angela bijt gestrest op haar nagels.

'Misschien moet je dan toch maar bij je moeder gaan wonen,' zegt ze tegen Rob.

'O, en dat maak jij uit. Ik wil hier ook wel bij de kids blijven, hoor, dan mag jij bij je moeder intrekken.'

ik merk dat het jullie echt spanning geeft,' zeg ik droogjes.

'Dat kun je wel stellen,' zegt Rob snuivend.

Stilte. Ik ga zo zitten dat ik ze allebei kan aankijken. 'Misschien dat er nog een andere oplossing is.'

Je wilt zeker dat we zakken? Doe dat dan maar, we staan nu in de verkoop voor 190.000. Maak er 185.000 van.'

'Denk je dat het scheelt?' vraagt Angela.

'Het maakt altijd iets uit. Dus 185 is jullie bodem?'

'We willen er nog wel iets aan overhouden,' zegt Angela.

'Van mij mogen we ook naar 179.000, maar dan houdt het ook echt op,' zegt Rob beslist. 'Luister,' zeg ik, terwijl Angela knikt. 'Jullie zijn bereid iets in te leveren. Ik ken iemand die het vandaag nog van jullie wil kopen. Het klinkt misschien

raar, maar dan zijn jullie er vandaag nog vanaf.'

Ik zie aan hun gezichten dat ze interesse hebben.

'Maar dan moeten jullie nog wat verder zakken. Logisch natuurlijk, want hij neemt het risico.'

'Hoeveel?' vraagt Rob.

Vol spanning kijken ze me aan.

'Hij doet het voor 170.000. Zonder ontbindende voorwaarden.'

'Zo weinig? Dat doen we nooit,' zegt Rob fel.

'Geen sprake van,' zegt ook Angela.

'Denk er maar even over na,' zeg ik rustig. 'Hij legt het bedrag zo neer. Dat is heel wat waard hoor, tegenwoordig, met die drie dagen bedenktijd. Het lijkt weinig, maar als ik er een rekensommetje op loslaat scheelt het niet eens zo veel. Kijk maar eens wat zes maanden hypotheek kost. Ja, dat moet je ervan aftrekken. En je hebt je vrijheid terug, dat is natuurlijk onbetaalbaar. Geen slapeloze nachten meer. Jullie hebben een hypotheek van 150.000, de rest is eigen geld.'

'Maar dan houden we zowat niks over,' zegt Rob.

'Een beetje courtage eraf, dan heb je nog altijd 18.000 euro.

Jullie gaan huren, dat betekent dat je geen geld hoeft te investeren in een nieuw huis. Ja, hooguit een likje verf. Maar zoals ik al zei, denk er rustig over na, maar niet te lang, want dan investeert hij zijn geld in een ander pand. Er is namelijk een stel in dezelfde situatie als jullie en ik vermoed dat die meteen zullen toehappen. Maar ik heb gezegd: "De familie Sweers gaat voor." Ik weet namelijk dat jullie nog moeilijker

zitten.'

'170.000 dus,' zegt Rob zorgelijk. 'Dat scheelt 9.000 euro.'in het gunstigste geval. Laatst had ik ook zo'n gevalletje. Een echtpaar, ze gingen niet lager dan 165.000. Je gelooft het niet, ik heb gepraat als Brugman, maar een bod van 160.000 hebben ze afgewezen. Weet je waar hun huis uiteindelijk voor is gegaan? 156.000. Ze hadden vier meer kunnen vangen. Als je naar IKEA gaat kan je zowat je hele huis voor dat bedrag inrichten. Dat bedoel ik. Neem nou jullie geval. Stel dat er een half jaar voorbij is, want we hebben geen garantie natuurlijk. Na een half jaar komt er iemand. Dan wil je wel hoor, voor 175.000. Terwijl je het nu voor 170.000 kwijt kan. Probleem opgelost, want ik wed dat jij niet lekker slaapt, Rob. Heb ik gelijk of niet? Je nachtrust, dat is heel wat waard. Ik zou het wel weten, maar neem er de tijd voor.'

Ik sta op en loop de kamer uit. In de deuropening draai ik me om. 'Het bod staat twee dagen.'

Ze zijn zo in de war dat ze me vergeten uit te laten. Ik ben al bij de voordeur als Angela komt aangehold.

'Sorry.' Ze doet de deur voor me open.

'Je hoort van ons,' roept Rob vanuit de kamer.

Ik voel dat ik zweet als ik de deur achter me dichttrek.

Ik ben bijna bij kantoor als mijn gsm gaat. Rob.

'We doen het, maar alleen voor 175.000.'

ik doe mijn best voor jullie. Ik bel nu meteen.'

Ga maar tot 175.000 had Victor gezegd.

In de auto regel ik nog een paar bezichtigingen voor een

ander pand. Na twintig minuten bel ik Rob terug. ik heb er wel voor moeten praten, maar hij is bereid iets te zakken. 172.500 is zijn uiterste bod. Niet gek, lijkt mij. Om 2.500 laat je zo'n kans toch niet lopen?'

'Vooruit dan maar.'

'Mooi zo. 172.500 dan. Dat andere stel zal er niet blij mee zijn, maar dat los ik wel weer op. In elk geval, proficiat voor jullie beiden.'

Adviesprijs van Victor: 185.000 euro. Als het inderdaad binnen een half jaar voor die prijs wordt verkocht, vang ik 2300 euro. Voorlopig houd ik het nog even in de stille verkoop.

Op kantoor duik ik achter mijn pc en zoek de gegevens van het pand bij elkaar. Zo te zien zijn er vorige week nog kijkers geweest.

Huib is er niet, dus ik draai het nummer.

'Met Vogel.'

'Meneer Vogel, met Frank Verstraten van makelaardij Verstraten. U hebt vorige week een bezoek gebracht aan de Voorstraat. Ik wilde even zeggen dat de verkopers het pand in prijs hebben verlaagd.'

'We hebben er lang over gepraat, meneer Verstraten, maar we zijn tot de conclusie gekomen dat het niet is wat we zoeken. Er zijn nogal wat bezwaren. De lichtinval bijvoorbeeld is heel belangrijk voor mijn vrouw. Dat noorderlicht maakt donker en ze is nogal somber van aard. En we willen ook niet de hele dag met kunstlicht zitten. Zo

zijn er nog wat puntjes. Om een lang verhaal kort te maken: wij zien ons daar niet wonen.'

'Dan moet u het ook niet doen. Ik zeg altijd: "Je moet verliefd op een huis zijn." We zoeken verder voor u, er komt echt wel wat. Zullen we dat afspreken?'

Ik ga het hele rijtje af. Het zijn er niet veel, maar niemand heeft belangstelling. Rustig blijven, we hebben een half jaar vanaf de dag van de koop, dat moet lukken.

Nog geen drie minuten later gaat de telefoon.

'Met Albertien van Dam. Ik bel over het pand aan de Voorstraat. Is dat nog vrij?'

Zomaar, spontaan, informeert iemand naar de Voorstraat. Wat is het toch een krankzinnig vak.

Ja mevrouw, dat pand is nog vrij, maar dat raken we zeker deze week nog kwijt. Ik heb zo veel bezichtigingen, dat wilt u niet weten. En er ligt al een bod. Weliswaar een beetje aan de krappe kant, maar toch. Zal ik u er toch tussen zetten voor een bezichtiging?'

'Heel graag. We zijn er al een paar keer langsgereden en we zijn echt enthousiast. Denkt u dat we een kans maken?'

'Het is een heel gewild object, mevrouw, dus wilt u kans maken, dan moet u wel hoog in de boom gaan zitten.'

'Als het ons bevalt hebben we er echt wel wat voor over. We zoeken al zo lang. "Dit is het," zei ik tegen mijn man. "Dit is precies wat we zoeken."

'Ik begrijp het. Een comfortabel pand in een veilige buurt, waar vind je dat nog? En dan ook nog eens voor dit bedrag.

Mevrouw Van Dam, we maken een afspraak.'

Nadat ik heb opgelegd, bel ik meteen de notaris. Gelukkig heeft ze nog plek in haar agenda.

Zo Sweers, deze week moeten jullie er nog uit.

'Vertel het goede nieuws maar,' zegt Huib als ik fluitend mijn jas op de haak mik.

'De Voorstraat.'

'Verkocht?' Huib kijkt me peinzend aan. 'Zo, dat is snel. Dat had ik eerlijk gezegd niet verwacht. Voor hoeveel?'

'172.500 euro.' Ik zeg het zo nonchalant mogelijk.

'Krijg nou wat. Het stond toch in de verkoop voor 190.000? Of ben ik nou gek?' Huib kijkt het na.

'Ze moesten ervan af.' Ik wist niet dat ik zo goed kon liegen.

'Hier snap ik niks van,' zegt Huib. 'Ze wilden er 195.000 voor hebben. Ik heb blaren op mijn tong moeten lullen om ze zo ver te krijgen dat ze het voor 190.000 wilden aanbieden. En dan zakken ze nu in een keer 17.500? Je bent toch niet akkoord gegaan, mag ik hopen?' 'Het was al beslist. Ze hadden zelf iemand gevonden. Ik kon geen kant meer op. Het werd als een mededeling gebracht. Ze zaten klem. Hij kon z'n huur niet meer betalen. Angsthazerij. Hij sliep niet meer. Zo gaat dat.'

'Dan ga je het toch niet weggeven? Wie heeft het gekocht? Die persoon lacht in z'n vuistje. Daar had ik het zelf wel voor willen hebben.'

'Z'n naam weet ik niet, een of ander bv'tje.'

'Alweer een bv?' vraagt Huib. 'Bruinsma is ook al door een bv

gekocht. Het is toch niet dezelfde? Een of andere speculant of zo? Weet jij veel, dat soort gasten ziet alleen maar dollartekens, die maken de mensen van alles wijs.

Lijkenpikkers.'

'Ik handel dit wel af,' zeg ik als Huib maar weer eens koffie voor zichzelf inschenkt. 'Dat willen de verkopers graag.'

'Van mij mag je. Stelletje gekken. 172.500. Echt crazy. Maar goed, wij vangen tenminste 2 procent.'

VICTOR

Je bent er weer!' roep ik als ik de voordeur opendoe.

Vanmiddag is Roos teruggekomen uit New York. Mijn moeder heb ik al gesproken. Ze heeft genoten. Roos is zeker boodschappen gaan doen, denk ik, als ik geen reactie krijg.

Maar als ik de kamer binnenga, zit ze op de bank, weggedoken achter een tijdschrift.

'Zo meisje, heb je genoten?' Ik wil haar kussen, maar ze draait haar gezicht weg. 'Dat kan ik beter aan jou vragen.'

Ze haalt een papiertje uit haar zak en houdt het omhoog. Ik zie het in een oogopslag, het is de bon van de juwelierswinkel. Wat een klojo ben ik toch.

Roos leest demonstratief voor wat erop staat. 'Een wit gouden armband, 300 euro. Dat is nog eens charmant,' klinkt het zuur.

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Je bent te nonchalant geworden, Van Putten.

Ik weet nog hoe zorgvuldig ik was toen ik voor het eerst

vreemdging. Bianca heette ze. Ik wiste altijd alle sms'jes en haar mobiele nummer had ik onder de naam Kees opgeslagen.

Daarvoor ben ik Roos jaren trouw geweest, maar onze seksuele relatie stelde steeds minder voor. De eerste keer was een hele stap, en ik voelde me toen nog schuldig, maar dat is nu verleden tijd. Ik vind dat ik er recht op heb.

'En, was ze er blij mee?' Roos kijkt me vernietigend aan. 'Sorry Roos, het stelde niks voor.'

'En daar besteedt jij zo veel geld aan, aan zomaar een wip? Dat maak je mij niet wijs. Donder alsjeblieft op, ga maar naar dat wijf toe.'

Ik ken Roos' driftbuien, die kun je beter voorkomen. ik ben stom geweest, het spijt me. Wat kan ik nog meer zeggen?'

'Wegwezen. Wat denk je nou!' schreeuwt Roos. 'Dat ik hier zomaar overheen stap?'

'Roos, er is niets gebeurd.'

Je gaat haar maar vertellen dat het is afgelopen. Voorlopig slaap je maar in een hotel, meneer Van Putten, ik wil je hier niet hebben.'

Ik plof neer in een van de fauteuils in mijn hotelkamer, pak de afstandsbediening en zap, maar er is niets op de tv. Het Parkhotel, mijn toevluchtsoord in crisissituaties. Het is de tweede dag dat ik hier zit. Wat een bullshit. Ik zet de tv uit en overweeg een bezoekje aan de bar, als de telefoon gaat. Ik krijg de receptie aan de lijn. Er wacht een vrouw op me in de

lounge.

Roos is zo ver, denk ik. Ze wil dat ik thuiskom.

'Laat haar maar naar mijn kamer komen.'

Ren paar minuten later wordt er op mijn deur geklopt. Als ik opendoe zie ik Joyce staan.

'Dag schat, dat had je zeker niet verwacht!'

Ze slaat een arm om me heen en kust me heftig op mijn mond. Ik sta nog met de deurklink in mijn hand als ze me loslaat en regelrecht naar de telefoon loopt.

'Mag ik champagne voor kamer it6?'

Ze legt neer en geeft me een knipoog. Dan kijkt ze om zich heen. 'Niet gek hier.'

'Ik hou van luxe.'

Joyce loopt heupwiegend op haar hoge hakken naar me toe en drukt haar borsten tegen me aan. Ik voel dat ze er zin in heeft. Nu slaat de paniek toe. Hoe kan ik dat mens lozen?

Alsof ik bij haar op visite ben, houdt ze de deur open als er vervolgens wordt aangebeld. Als de kamerjongen weg is, schenkt ze twee glazen in. Hitsig tikt ze tegen mijn glas.

'Op ons feestje.'

Ik zie hoe ze haar glas naar haar mond brengt, met ingestudeerde charme. Alles aan haar is gemaakt: haar blik, haar houding, maar misschien maakt dat haar ook wel zo aantrekkelijk. Ze staat op en doet de deur van de badkamer open.

'Ah, een jacuzzi! Verrukkelijk.'

Ik voel dat ik op moet schieten, anders staat ze over een

minuut naakt voor me. Als ik hier op in ga en die vent van haar komt erachter, dan licht hij nog deze week mijn hele bedrijf door.

Joyce.' Ik probeer zo rustig mogelijk te blijven.

'Yes, darling.'

Ze komt naar me toe, pakt mijn hand en legt hem op haar borst.

'Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar je komt nogal ongelegen. Ik eh... wacht op een vriendin. Ze kan hier ieder moment aankloppen.'

Nu komt Lisa dus toch nog van pas.

'Een wat?' De verleidelijke blik verandert op slag.

'Een vriendin. Ja eh... sorry, anders was het natuurlijk geweldig geweest, maar...'

'Je hebt een vriendin?' Ze ziet eruit als een valse kat die ineens kan gaan krabben. 'Jij denkt dat je mij kan wegsturen?' Ze kijkt me minachtend aan en begint sarcastisch te lachen.

Joyce, sorry, het komt ongelukkig uit.'

Mijn excuus maakt geen enkele indruk.

'En toen, in je auto? Had je toen ook al een vriendin?'

Haar blik, ik heb haar tot op het bot gekrenkt, dat is duidelijk. Ik heb spijt als haren op mijn hoofd dat ik me ooit met haar heb ingelaten.

'We waren dronken, Joyce. Eerlijk gezegd herinner ik me er niet veel meer van.'

'Smeerlap! Dus je herinnert je dat niet meer?'

Ze smijt de champagne in mijn gezicht. Ik lees de haat in haar

ogen. Er verschijnt een vals lachje om haar mond. 'Dit moment zal je je in ieder geval wel altijd blijven herinneren,' zegt ze dreigend, 'daar zal ik persoonlijk voor zorgen.' Ze draait zich om, pakt haar tas en met opgeheven hoofd loopt ze mijn kamer uit.

Ik heb nog steeds niets van Roos gehoord. Na het incident met Joyce heb ik haar nog een sms'je gestuurd. Als ik aan het eind van de dag nog geen bericht heb gehad, ga ik toch maar gewoon naar huis. Als ze me niet wil zien, gaat ze zelf maar ergens anders heen. Het is ook mijn huis.

Ik parkeer mijn auto voor de kantine van de tennisbaan. Een groepje vrouwen en mannen hangt aan de bar.

'Dat had ik nou nooit van Victor gedacht,' hoor ik Constance zeggen als ik de deur openzwaai.

'Zo zie je maar,' zegt Annelou, 'je weet het nooit.'

Als Gerbrand kucht, valt het stil.

'Zo, schoonheid.' Ik sla mijn arm om Constance heen. 'Wat had jij nooit gedacht?'

'Dat ga ik niet zeggen, hoor,' zegt ze grinnikend. 'Vraag dat maar aan Joyce.'

Aha, het komt uit die hoek. Madame heeft revanche genomen en een roddel over mij verspreid.

'Heeft ze soms verteld dat ik haar heb verkracht?'

Nu begint iedereen te lachen.

'Nee, niet bepaald. Want dan zal je toch een stijve moeten meebrengen.'

'Er is een baan vrij!' roept Alex.

De bargasten drinken hun wijntje op en lopen weg. 'Als ik jou was, zou ik maar eens op internet kijken,' zegt Verweij grinnikend. 'Er bestaan tegenwoordig heel goede medicijnen voor.'

Plankgas scheur ik over de snelweg. In mijn hoofd hoor ik ze nog grinniken. Een uur later sta ik voor de deur van mijn ouderlijk huis.

Jongen, kom binnen.'

Mijn moeder ziet het aan me, maar vraagt niets. Ze moet het vroeger ook aan me gezien hebben: we hebben er nooit over gepraat. Ze verzorgde me altijd als ik weer eens met een kapotgeslagen lip thuiskwam. Mijn vader deed ook altijd of hij van niets wist, maar ik hoorde hem wel de rest van de avond vloeken.

Ik ga de kamer in. Vanuit mijn vaders stoel kijk ik naar de binnentuin. Mijn moeder geeft me de krant en verdwijnt naar de keuken. Na een tijdje ruik ik de vertrouwde zoete geur van appeltaart.

Ik krijg een sms'je van Roos. ik wil met je praten.'

Ik weet niet wat ze allemaal in haar hoofd haalt. Ze zal het er wel met haar vriendinnen over hebben gehad. Waarschijnlijk hebben ze haar opgejut. Misschien dreigt ze wel bij me weg te gaan.

De appeltaart heeft zelden zo lekker gesmaakt.

Als ik een uur later aan kom rijden zie ik nog net Lars met zijn vrienden vertrekken. Dat doet hij goed, hij heeft zijn eigen leven. Het zal ook wel moeten, want veel tijd hebben we

niet voor hem. Roos is niet bepaald ruim bedeed met moederhormonen en ik verdrink in het werk.

Mijn ouders hadden altijd tijd voor mij. In de enkele boterben ik gebakken, maar wat heeft het me opgeleverd?

Met Lars gaat het goed, hij geniet. Van zijn grootouders krijgt hij meer dan genoeg aandacht. Wat zijn ze trots op hem.

Vandaag zag ik het weer. Overal door het huis hangen foto's van hun kleinzoon.

Ik doe de voordeur open en haal diep adem. Ik ben benieuwd wat me boven het hoofd hangt. Roos zit op de bank met een glas wijn.

'Je had me een sms gestuurd.'

Ik verwacht dat Roos me de huid vol scheldt, maar haar ogen staan zacht.

'Als je toch niet buiten de deur kan neuken, doe het dan alleen met mij. Dan hoef je ook geen sieraden te kopen om het goed te maken,' zegt ze wrang. Ze schenkt een whisky voor me in.

'Op ons dan maar.'

Ik tik tegen haar glas. Joyce, stuk secreteer, daar ga je.

Ik sla mijn glas in een keer achterover.

OLGA

Op de klok in de stationshal zie ik dat het vier uur is. Dat is toch niet te geloven! Ik heb er ruim een uur over gedaan om van de studio naar huis te komen. Dertig kilometer is het maar, normaal gesproken dertig minuten rijden. Gelukkig is

mijn auto morgen weer uit de garage. Ik miste mijn trein ook nog. Antonio weer, hij hield me maar aan de praat. Volgens Vivian was het opzet. Misschien heeft ze wel gelijk.

'Ik breng je wel even thuis,' zei hij stralend.

No way. Ik zag het al voor me, en dan zeker de hele weg aan me zitten. En ik maar zeggen dat ik daar geen zin in heb.

Als ik het station uit loop, hoor ik getoeter.

'He, Olga!'

Ik bloos als ik Hugo zie.

'Wil je een lift?'

'Graag!' Ik stap naast hem in de auto.

'Moet je naar huis?'

Als ik knik, zie ik dat hij bij de splitsing niet weet welke kant hij op moet. Hugo, die zich altijd zo goed kan oriënteren.

'Je moet me even helpen,' zegt hij met een rood hoofd. 'Links of rechts?'

Het is belachelijk, maar ik weet het ook even niet meer.

'Sorry,' zeg ik als hij links voorsorteert, 'we moeten hier naar rechts.'

'Ach natuurlijk,' zegt Hugo beschaamd.

We moeten alle twee lachen, om alles wat we zeggen moeten we lachen. Als we voor het stoplicht staan, legt Hugo zijn tot arm over de rug van mijn stoel. Zijn hand raakt mijn hals.

'Heb je Ruben nog voorgesteld met mij te praten?'

'Nee, maar dat ga ik wel doen.'

'Misschien moet je het helemaal niet vragen. Dan wordt het zo serieus voor die jongen. Het is beter als het spontaan ontstaat.

Is hij thuis?' vraagt Hugo als hij me voor de deur afzet. 'Dan doe ik het nu wel even.'

Ik stap de auto uit en loop het grindpad op. Hugo loopt achter me. Ik ben me bewust van elke stap. Ik zie Rubens fiets niet staan. Dan is hij er dus niet, maar ik zeg niets, op een of andere manier wil ik dat Hugo mee naar binnen gaat. Als ik mijn tas opendoe om mijn sleutel te pakken kan ik 'm niet vinden. Hugo kijkt mee over mijn schouder.

'Is dat 'm niet?' Hij wijst lachend naar mijn sleutelbos. inderdaad.' Ik sta ook een beetje dom te grinniken. 'Kom binnen.' Op het moment dat ik dat zeg, zie ik dat Rubens jas niet aan de kapstok hangt. 'Ik kijk even boven.'

Terwijl Hugo in de gang wacht, ren ik de trap op. Ik weet eigenlijk al dat hij niet thuis is, maar ik klop toch. Als ik geen antwoord krijg, doe ik de deur open.

'Hij is er niet,' zeg ik als ik beneden kom. 'Je mag wel even wachten. Wil je iets drinken?'

'Nee, dank je.' Maar Hugo gaat ook niet weg. En ik maak geen aanstalten om de deur voor hem open te doen. We staan maar zo'n beetje in de gang.

'Lief dat je me naar huis hebt gebracht.'

Hugo pakt mijn hand en geeft er een kus op. Dat doet Antonio zo vaak, en dan schiet ik meestal in de lach, maar nu gloei ik. Het heeft iets heel vanzelfsprekends dat hij mijn hand vast heeft.

Ik weet wat er gaat gebeuren als ik 'm niet terugtrek, maar ik doe het niet. Mijn bloed kolkt door mijn lichaam.

'Olga,' fluistert Hugo. Hij pakt me vast en kust me. We kijken elkaar aan.

'Sorry.' Zijn grote stoere lichaam ziet er zo zacht uit.

'Het is niet jouw schuld.' Ik streel zijn vingers.

'Soms is het niet te vermijden,' zegt Hugo. 'Ik denk de laatste tijd zo veel aan je, er is iets tussen ons.'

Ik laat onmiddellijk zijn hand los. 'Het is niet verstandig, misschien moeten we elkaar even niet zien.'

'Soms helpt dat.' Hugo pakt de deurkruk. 'Dan ga ik maar.'

Ik sta nog in de deuropening als hij aan het eind van het pad is. Hij kijkt om en zwaait naar me. Ik voel me opgewonden, net een puber.

Dit moet Ida weten. Ze lacht zich vast slap. Ida vindt me altijd zo braaf. Zelf heeft ze een paar keer een affaire gehad met iemand op haar werk. Het was het eerste wat ze zei toen ze Antonio zag. 'Wat een lekker ding. Als ik jou was zou ik het wel weten.'

Ik pak mijn gsm en bel haar op.

'Hi!' roept ze. 'Mag ik je zo terugbellen? Ik sta bij de kassa.'

Als ik een sleutel in het slot hoor steken, loop ik de gang in.

Daar zal je Ruben hebben. Maar nee, het blijkt Frank te zijn.

Hij had geen kwartier eerder thuis moeten komen.

'Dag schat.' Hij kust me. 'Zijn de kinderen er niet?'

'Nee.'

'Dus we zijn met z'n tweetjes. Bof ik even dat ik mijn papieren vanochtend ben vergeten.'

Hij trekt me naar zich toe en duwt me zachtjes tegen de

muur, op precies dezelfde plek waar Hugo me zojuist kuste. Ik voel Franks handen over mijn lichaam gaan, maar in mijn gedachten zijn het Hugo's handen. Opgewonden maak ik Franks riem los.

Frank is al weer weg als Ida terugbelt.

'Wat heb je voor spannends?'

Ik neem mijn mobiel mee naar de keuken, want de kinderen zijn boven. 'Ik heb met Hugo gezoend,' zeg ik zachtjes.

'Alleen gezoend?'

Ja, wat denk jij nou? Hij ging net op tijd weg, want een kwartier later kwam Frank thuis.'

'Dat vind ik dus juist zo spannend, als ik weet dat Ramon er ieder moment aan kan komen. Dat had ik ook met Vol- kert, die bijlesleraar van Jeroen, weet je nog? Er broeide al heel lang iets tussen ons en op een dag liet ik hem uit en toen zoenden we in het halletje, terwijl Ramon in de kamer zat. Dat heb ik je toch wel verteld?'

Ik herinner me vaag iets, maar voor het eerst ben ik echt geïnteresseerd. Ik wil weten hoe het precies is gegaan, maar de bel gaat en ik hang op.

Als ik de deur opendoe, staat Daan voor me.

'Ha die Daan,' zeg ik verrast, 'dat is lang geleden. Kom binnen.' Ik voel hoe blij ik ben. 'Ruben is boven.'

Daan loopt de trap op. Komt hij alleen iets halen? Vol spanning kijk ik naar boven, maar zo te zien blijft hij.

Eerlijk gezegd was ik nooit zo dol op Daan, hij maakte op mij altijd een stiekeme indruk. Maar nu maakt het me niks uit hoe

hij is. Ik kan mijn geluk niet op en bel Frank.

'Dag schat. Je wilt me zeker bedanken voor de lekkere vrijpartij en een nieuwe afspraak maken? Wat mij betreft kan het nu meteen. Bel even naar het boekingsbureau, ze vinden vast nog wel een gaatje.'

'Macho! Weet je wie hier is?'

'Geen idee.'

'Daan.'

Frank is al net zo blij als ik. 'Zie je nou wel, die twee hebben ruzie gehad. Nu weten we waar hij mee zat.' Als ik heb opgehangen, belt Frank terug. 'Schat, laat dat gesprek met die Hugo maar zitten, of heb je het Ruben al gevraagd?'

'Nee, nog niet. En wat mij betreft is het ook niet meer nodig. Wie weet komt het vanzelf goed.'

Het is al bijna etenstijd als Ruben en Daan beneden komen. Ik zeg expres niets als Daan weer vertrokken is.

'O ja,' zegt Ruben als ik hem de theepot in zijn handen duw.

'Zaterdagavond ga ik met Daan naar de film.' 'Dat is gezellig,' zeg ik zonder te laten merken hoe blij ik ben. 'Is die loser weg?' vraagt Anne als ze beneden komt. Voordat Ruben iets kan zeggen, val ik uit. 'Wat is dat voor onaardigs over de vriend van je broer. Zoiets zeg je toch niet? Bied je excuus aan.'

Ik hoor het zelf, dit gaat veel te ver. 'Laat maar,' snauwt Ruben, 'ik hoef geen excuus van zo'n stomme bitch.'

'Ik ben geen bitch!' Anne geeft Ruben een klap. Ruben slaat terug.

'Ophouden!' roep ik. 'Alle twee ophouden. Nu! Weten jullie

wat we doen? We gaan tapas eten.'

Ze kijken me stomverbaasd aan. Dit slaat echt nergens op.

Hoe gek kan een moeder doen? 'Nou? Gaan we naar de tapasbar?' 'Yes!' roepen ze in koor.

VICTOR

Lachend leg ik mijn tennisracket in de kofferbak. Vanmiddag waren alle wedstrijden voor mij. Niet gek, ik heb ze helemaal ingemaakt: twee gasten, minstens tien jaar jonger dan ik.

Ik rijd nog even langs cafe Zwart. Karei wil me per se ontmoeten. Het is dat het zo'n goede architect is, anders vloog hij eruit. Al dat gezeik van hem.

Als ik aan kom rijden zie ik zijn Citroen staan.

'Je mag wel eens een echte auto kopen,' zeg ik als ik hem de hand schud. 'Wat heb je op je lever?'

'Er zijn een paar punten die ik met je wil doorspreken,' zegt Karei. 'Ik sprak je aannemer. Volgens hem beginnen ze morgen met de sloop. Dat kan toch niet?'

'De vergunning verwacht ik ieder moment,' zeg ik. 'Ik denk dat de heren van mening zijn dat de boerderij in deze staat niet onder de monumentenzorg valt.'

'Ze hebben de tekeningen nu al nodig, want ze gaan meteen bouwen. Maar je hebt nog helemaal geen vergunning?'

'Daar hoeft jij je geen zorgen om te maken. Dat komt goed.

Connecties, meneer. Zorg jij er nou maar voor dat de tekeningen klaar zijn. De rest is mijn business. Ja, daar kijk je

van op zeker? Je moet werken man, en niet zo veel lullen.'

'Klopt het dat er in elke kamer een jacuzzi komt?'

'Ik dacht dat ik dat al had gezegd.'

'Victor, je loopt een risico, een heel groot risico. Wat ben je van plan?'

'Hoezo een risico? Mag ik jacuzzi's in mijn huis laten plaatsen, of niet? Al wil ik er honderd.'

Je weet best wat ik bedoel,' zegt Karei pissig. 'Je krijgt er gelazer mee. Iedereen krijg je tegen je en uiteindelijk kan je de boel afbreken.'

'Luister, mannetje. Jij zorgt gewoon voor die tekeningen en voor de rest hou je je erbuiten. Geen moralistisch geneuzel. Het komt helemaal goed. Neem nog maar een biertje van me.'

Ik wenk de ober, zeg dat hij het op mijn rekening moet zetten en loop weg.

Ik zit nog niet in de auto of mijn mobiel gaat.

Op het display zie ik dat het Frank is.

'Victor...' klinkt het vaag. De rest hoor ik niet eens.

'Wacht even, Frank, ik versta niets van wat je zegt. Ik bel je in de loop van de dag wel terug.'

Geirriteerd zet ik mijn mobiel uit. Dat is nou al de zoveelste keer, het geluid valt elke keer weg. Als ik iets haat, is het wel als een apparaat niet werkt.

Ik was op weg naar kantoor, maar ik sla linksaf het centrum in. Ik heb mazzel, voor de BelCompany is nog een plek vrij. Na een kwartier loop ik weer naar buiten, met een nieuwe

mobiel.

ik kan niet zo gauw zien wat ermee is,' zei de verkoper, 'het enige wat ik kan doen is hem opsturen.'

Daar heb ik allemaal geen geduld voor. Ik heb een nieuwe gekocht en de simkaart overgezet.

'Victor!' hoor ik als ik bij mijn auto sta.

'Ah, Nicole. Alles goed?'

'Prima. En met jou?'

'Nu ik jou tegenkom zeker. Dat ik daar het centrum voor in moet. Is het een idee om weer eens een barbecue te organiseren met de buurtbewoners, dan zie ik mijn buurvrouw ook nog eens.'

Jij bent ook nooit thuis. Ik ben al twee keer met Natascha bij je geweest. Ze is zo blij met Henry Tol. Het is heel inspirerend voor haar om les van hem krijgen. Ze is je echt heel dankbaar. Trouwens, ik moet zeggen dat ik ook onder de indruk ben van het gebaar. Dit noem ik nou burenliefde.'

'Talent moet je koesteren, Nicole. Maar jij mag me ook wel bedanken. Of krijg ik dan ruzie met die kunstenaar van je?'

'Hoe weet jij dat?' Ik heb Nicole nog nooit zo rood zien worden. 'Je wil zeker niet zeggen hoe je het weet.'

'Maak je geen zorgen,' zeg ik lachend. 'Ik hou mijn mond. Zeg maar tegen Natascha dat ze het aan haar talent en aan haar moeder te danken heeft. Ik heb een zwak voor mooie buurvrouwen.'

'Dat jij erachter bent gekomen dat ik iets met Tom heb. Je bent nog scherper dan de politie. Ze hadden jou moeten

inhuren voor dat onderzoek, dan hadden ze die crimineel die dit mijn kind heeft aangedaan allang te pakken.'

Waarom zegt ze dit?

NICOLE

Het is weer helemaal goed met Marijke. Gisteren hebben we uren zitten chatten, heerlijk, als vanouds. Ze is weg bij de bibliotheek. Het lukte haar niet, ze moest al die systemen in haar hoofd prenten. 'Dat krijgen wij niet meer voor elkaar,' zei ze. Daar had ik nog helemaal niet aan gedacht, maar als ik haar zo hoor hoeft ik ook niet aan Spaans te gaan beginnen. Niet dat ik veel drink, maar af en toe neem ik toch een glaasje. Nu is het ook net alsof mijn hoofd vol watten zit. En dan zeker Spaanse woorden gaan stampen. Marijke en ik denken er alle twee hetzelfde over. We gaan het er echt niet om laten. Het heeft trouwens helemaal geen zin om Spaans te gaan leren. Dat krijg je als je te veel drinkt, dan bedenk je allerlei wilde plannen. Maar als ik Sjoerd vertel dat ik een weekje voor mijn studie naar Spanje moet, boekt hij een reisje voor het hele gezin.

Ik kijk naar de fles. Nog een glaasje en dan ga ik aan het werk. Het huis moet op orde zijn, want vanavond komt Gerda oppassen. Ze belde vanochtend dat ze een vijfsterren arrangement had gewonnen met een quiz op de radio. Voor twee personen, een heel weekend.

Ze heeft Sjoerd gevraagd mee te gaan. Eerst was ik kwaad, hij is al zo weinig thuis. Maar toen bedacht ik dat ze mij ook had kunnen vragen. Alleen het idee al: een heel weekend met mijn schoonmoeder, ik moet er niet aan denken.

Gerda weet niet beter dan dat ik vanavond met een vriendin naar de film ga, maar ik heb met Tom afgesproken op de

woonboot van Marcel, een goede vriend van hem die een paar maanden in het buitenland zit.

De boot ligt aan de andere kant van de stad, dus de kans dat ik word gespot is klein. Sinds het weer aan is met Tom voel ik me een stuk beter. Hij is zo lief, ik heb die aandacht gewoon nodig. Ik voel me ook totaal niet schuldig tegenover Sjoerd.

Als ik bedenken wat hij allemaal heeft uitgespookt in die zeventien jaar, dan heb ik nog heel wat in te halen.

En op deze manier kunnen we toch bij elkaar blijven, al is het maar voor de kinderen. Tot Toms geduld op is.

Als mijn glaasje leeg is kijk ik naar de fles. 'Nee, dat doen we niet,' zeg ik tegen mezelf en berg de fles op. Het kost me echt geen moeite. Daarom maak ik me ook helemaal geen zorgen.

Nu ga ik toch ook gewoon aan het werk? Het is niet zo dat ik met de fles in bed lig. Ik kook elke avond en het huis ziet er tiptop uit. Bovendien, dan had Tom allang iets aan me gemerkt. Ik ga met de stofzuiger door het huis en strijk het wasgoed. Als ik klaar ben, kijk ik op de klok. Is het pas half elf? Wat moet ik de hele dag doen? Roeland komt tussen de middag niet thuis, die heeft een partijtje. Olaf gaat meteen door naar basketbal en Natascha is bij Marjolein. Marjolein komt een paar dagen hier, want haar moeder moet naar het ziekenhuis. Ze belde gisteren dat ze met Niels in haar maag zit. Hij is pas twee en niemand kan hem hebben. Dat is toch afschuwelijk, dan krijg je een kijkoperatie, wat toch al geen pretje is en dan zit je ook nog in de stress omdat je kind nergens heen kan.

'Breng ook maar hier,' zei ik.

Ik kijk op de site, maar Marijke is niet online. Ingrid zie ik wel, maar die heeft deze week gehoord dat ze borstkanker heeft. Ze kan nergens anders over praten, en daar zit ik niet op te wachten. Zie je wel, ze probeert contact te maken. Ik sluit snel af.

Wat een dag. Terwijl ik naar buiten kijk, denk ik aan Olga. Volgens Olaf wordt Ruben gepest op school, daar had hij het laatst over. Olga weet van niets.

'Bemoei jij je maar nergens mee,' heb ik gezegd. 'Straks pakken ze jou.'

Marijke vindt ook dat ik het niet aan Olga moet vertellen. Ze moet er zelf achter komen, anders leert ze er niets van. Daar zitten wij nou jarenlang voor thuis, elke dag opnieuw, omdat we willen weten wat er in ons kind omgaat. Het is echt niet makkelijk.

Olga rijdt weg en die laat de boel de boel, maar als je de hele dag alleen zit, gaat er van alles door je heen. De laatste tijd dacht ik steeds aan de dood. Heel raar, maar het drong zich aan me op. Als ik maar een pijntje voelde, dacht ik dat ik iets ergs had. Er zijn dagen geweest dat ik over de vloer kroop van angst.

Eigenlijk heeft de site me er doorheen geholpen. Erover praten met anderen, dat helpt. Het geeft me wel moed om te horen dat het allemaal niet voor niets is. Soms heb je zoiets nodig om verder te kunnen.

Als Olaf werd gepest, had ik dat echt wel in de gaten gehad.

Maar, daar heb je het weer, ik investeer in mijn kinderen. Je leest het steeds vaker, pubers die het niet meer zien zitten. Als ze dan thuis geen aandacht krijgen gaat het mis. Laatst las ik ook over een jongen van vijftien die voor de trein was gesprongen. Hoe oud is Ruben? Als we niet oppassen wordt het een trend.

PETER

Ik draai net de schoolonderzoeken uit als De Vries achter me staat.

'Die twee computers van het studielokaal doen het weer niet. Wil jij er even naar kijken? Verhagen wacht erop, hij heeft ze nodig.'

Ik loop naar het studielokaal. Als ik Rubens klas zie, grijpt het me bij de strot. Gelukkig is die jongen weer gewoon op school. Ik houd hem voortdurend in de gaten, maar sinds het misselijkmakende incident in het toilet is Lars uit zijn buurt gebleven.

Ik ga ervan uit dat dit de grand finale was. Het is tenminste wel te hopen, want ik trek het niet meer. Ik voel al een tijdje een druk in mijn hoofd en ik slaap slecht. Zo begint het meestal. Als ik dan geen maatregelen tref, is de kans groot dat ik in een depressie raak.

Eigenlijk begonnen de eerste symptomen al na het gesprek met Ria over Natascha. Ik vertel mezelf steeds dat ik me geen zorgen moet maken. Kinderen zijn veranderlijk, wie weet komt ze helemaal niet naar onze school. Maar blijkbaar vreet

het onbewust toch aan me.

Ik ben niet iemand die tegen druk kan. Daarom ben ik van de Pabo gegaan. Mijn eindexamen was ook een crime. Ik kon het makkelijk halen, maar zodra de schoolonderzoeken begonnen, werd ik ziek van angst. Mijn ouders hebben op me ingesproken en de klassendocent is zelfs bij ons thuis geweest om me een hart onder de riem te steken, maar ik durfde er niet heen. Het jaar erna lukte het wel, met medicijnen.

'Altijd hetzelfde liedje,' zegt Verhagen geërgd als ik binnenkom. 'Die krenge zijn weer 'ns vastgelopen.'

'Ik zal er naar kijken. Het gaat wel even duren.'

'Dan drink ik intussen een kopje koffie.' Verhagen loopt het lokaal uit.

Ik ben met de computer bezig als ik gegil en gelach hoor. De halve klas staat op en komt om de computer van Daan heen staan. Het schijnt nogal indrukwekkend te zijn.

'Gadverdamme!' hoor ik roepen en een paar meiden beginnen hysterisch te gillen. Ruben bemoeit zich nergens mee. Ik zie dat iemand ook op zijn computer iets intikt. Het meisje naast hem schuift een eind van hem vandaan. Wat gebeurt er? Ik kijk ongemerkt opzij, en dan staat mijn hart stil. Ik zie een foto van Ruben met een pik in zijn mond. 'Ruben Verstraten is een vieze homo,' staat er onder. Die klootzakken hebben een nepprofiel van hem gemaakt.

Ik kijk naar Ruben, die helemaal kapot achter het scherm zit. Dan draai ik me met een ruk om. Ik zie Lars en zijn vrienden net nog de aula in lopen en ik ren de gang op de trap af. Ik zie

ze bij de koffieautomaat staan. Ik kook van woede. Ik wil afrekenen met dat stelletje etterbakken en eindelijk kan het. Dit is strafbaar. De politie heeft zo uitgezocht wie die fakers zijn, dat zal Victor ook begrijpen. Ze hebben het me nu wel heel gemakkelijk gemaakt.

'Hoe durven jullie!' Mijn stem slaat over. 'Jullie begrijpen zeker wel dat ik dit meld bij de rector.'

Lars begint uitdagend te grinniken. Het liefst zou ik 'm op zijn gezicht timmeren, maar ik houd me in. 'Je bent erbij, jongen, je bent er gloeiend bij.'

Ik wil doorlopen, naar de kamer van de rector, als Lars voor me gaat staan.

'En dit dan?' Met een uitgestreken smoel houdt hij zijn mobiel voor me. Ik kijk naar de foto van Ruben in het toilet en dan zie ik mijn eigen hoofd achter het raampje.

'Was het lekker?' Ze beginnen te lachen.

Ik weet niet wat er gebeurt. Ik tril over mijn hele lichaam en alles om me heen begint te draaien. Ik kan geen kant op, ze hebben me te pakken.

Ik moet weg, de school uit. Ik zeg tegen mijn assistent dat ik een onderdeel moet halen voor de computers. Ik loop maar door de stad. Het bonkt in mijn hoofd: Ruben is weggelopen, waar is hij heen? Stel je voor dat hij uit wanhoop iets stoms uithaalt. Even aarzel ik. Moet ik zijn ouders niet bellen? Moet ik terug naar school om het te melden?

Ik blijf op de brug staan en staar over het water. Ik denk aan de foto op Lars' camera. Als ze die te zien krijgen lig ik eruit,

voorgoed, en dan krijg ik nooit meer een andere baan in dit vak. Jezus, waarom moest ik ze zo nodig betrappen? Ik denk alleen maar aan Ruben, ik heb geen rust. Wie weet komt hij niet meer thuis.

Ik loop door en zie Ruben in gedachten de school uitlopen, als een wrak. Gebroken is die jongen. Ik moet het weten, ik moet weten of hij thuis is. Zo snel als ik kan, ga ik terug naar school.

'Hoe is het met de computers?' vraagt De Vries als ik binnenkom.

'Daar moet een specialist naar kijken,' antwoord ik.

Als hij weg is, ga ik achter mijn pc zitten. Ik klik de leerlingen-administratie aan en scroll naar klas 1B. Ik zie de namen staan. Onderaan staat Ruben Verstraten. Ik noteer zijn nummer. Zodra de lessen weer zijn begonnen, bel ik naar zijn huis.

De telefoon gaat een paar keer over, dan wordt er opgenomen.

'Met Ruben,' klinkt het zwak.

'Ruben, met Peter van het Rijnland. Ik hoor net dat je absent staat, maar je hebt je niet afgemeld.'

'Smiecht,' zeg ik tegen mezelf. Vertel die jongen eerlijk wat je hebt gezien, vraag of je hem kan helpen. Maar ik denk aan mijn baan.

ik kon je niet vinden,' hoor ik Ruben zeggen. 'Ik voel me ziek.'

'Het beste dan maar.'

Ik zit nog steeds met de hoorn in mijn hand als er een paar

jongens binnenkomen.

'Peter, mijn kluisje gaat niet dicht.'

'Ik loop wel even met je mee.'

OLGA

Kletsend komen Ida en ik het cafe uit. We hebben toch zeker een uur zitten ratelen, maar terwijl Ida haar fiets van het slot haalt praten we nog steeds door.

ik moet nu echt gaan,' zeg ik lachend. Ik geef haar snel een kus, steek de straat over en hol de Albert Heijn in.

Ik zucht als ik mijn portemonnee opendoe en geen vijftig eurocent zie. Bij de klantenservice hebben ze me al drie keer een of ander muntje gegeven. Heel handig, die liggen alle drie thuis in de la. Heb ik veel nodig? Ik ga de boodschappen na. Te veel voor een mandje. Dan maar wachten. Eindelijk heb ik mijn geld gewisseld. Ik duw mijn wagentje naar de groenteafdeling als ik Nicole zie staan. De kinderen hebben voor vanavond Alberts gehaktbal met groenten besteld, maar ik durf niet naar het schap met kant-en-klaarmaaltijden. Frank zou me uitlachen als hij dit hoorde, zelf weet ik ook wel dat het belachelijk is, maar ik kan nu eenmaal niet tegen Nicole op.

Ik zie dat Nicole een knolselderij in haar wagentje stopt. Ja hoor, en nog een winterpeen ook. Grootmoeders recept, erwtensoep. Ik herinner me van vroeger dat mijn moeder de avond ervoor de erwten al in het water zette. En de dag erna stond de pan uren te pruttelen. Het hele huis stonk naar de

snert, maar we aten het nog niet, nee, het moest een dag indikken, dan was het lekkerder. Weet Nicole wel dat je er granen bij moet eten om het gassen tegen te gaan?

Even hoop ik dat ze me niet ziet, maar ineens kijkt ze om.

'Hi,' zeg ik schijnheilig.

'Hoe is het met je?' Ze kijkt naar me alsof ze gehoord heeft dat ik ernstig ziek ben.

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon, interesse, meer niet.'

Die blik! Zou ze iets hebben gemerkt van Hugo en mij? Gisteravond op de cursus keek ze al zo toen we na afloop nog iets dronken. Hugo en ik stonden expres een heel eind van elkaar vandaan. We voelden ons alle twee ongemakkelijk met de situatie, dat merkte ik aan hem. Ik zag haar al loeren, maar ze kan alleen maar gissen, ze heeft niets gezien.

'Met Anne gaat het wel goed,' zegt ze. 'Ik was op school en toen heb ik een stukje van de musical gezien. Dat doet ze leuk hoor, en ze geniet ervan, dat straalt ervan af.'

Ja, daar zijn we blij mee. Het gaat zo lekker met die meid.'

'En met Ruben?' Als ik niet beter wist zou ik zweren dat ze echt geïnteresseerd is. Olaf zal wel iets hebben gemerkt van de ruzie met Daan.

Ik doe net of mijn neus bloedt. 'Ruben is niet zo'n sociaal dier als Anne. Als ze maar een vriendje hebben, dat vind ik wel belangrijk. Hij gaat goed met Daan om. Zaterdagavond gaan ze naar de film.'

'Nou, gelukkig dan maar. Niks is erger dan dat het niet goed

met je kind gaat, vind je niet? Daar kan ik van mee praten.' Ik ril elke keer weer als ik eraan denk wat er met haar dochter is gebeurd. 'Hoe gaat het nu met Natascha?'

'Ze slaat zich er waanzinnig goed doorheen, maar dat heeft ze ook aan haar vriendinnen te danken. Ze nemen haar overal mee naar toe. Dat hebben we ze van jongs af aan ingeprent. Vriendschappen zijn zeer belangrijk. Het is een investering, maar nu plukt ze daar de vruchten van. Van nature is elke kind een sociaal wezen, Olga, het ligt eraan hoe je dat als ouders begeleidt.'

Trut, denk ik als ik doorloop. Ik laad mijn wagentje voor de halve week vol en loop door naar de kassa.

Ken kwartier later parkeer ik mijn auto voor ons huis. Als ik binnenkom zie ik Rubens jas hangen. Is hij nu al vrij? Ik loop naar boven en klop op zijn deur. Ik schrik als ik zijn stem hoor, er zit bijna geen kracht in. Maar als ik binnenkom snap ik hoe het komt, hij ligt in bed.

Wat is dat nou? Ik ga op de rand van zijn bed zitten en pak zijn hand. En dan begint hij heel hard te snikken.

Jochie, wat is er?'

'Ik heb zo'n hoofdpijn,' snikt hij, 'het bonkt heel hard.'

'Heb je al iets ingenomen?'

Ruben knikt. 'Maar het helpt niet.'

Wat is dit nou ineens, Ruben is nooit ziek. Als ik naar de wc ga, ruik ik een zure lucht. 'Heb je ook gespuugd?' 'Ja.'

Je bent toch niet gevallen? Hoofdpijn en braken, dat zou ook een hersenschudding kunnen zijn. Blijf maar lekker liggen.'

Ik ga naar beneden om thee te maken. Hopelijk is hij morgen weer beter, hij zou naar de film gaan, dat is toch sneu?

'Als je het fijn vindt, neem ik je dekbed en je kussen mee,' zeg ik als ik thee kom brengen. 'Dan kom je gezellig op de bank liggen.'

Maar Ruben wil in bed blijven. Ik ga weer naar beneden en haal de was uit de droogtrommel. Het zit me niet lekker. Wat heeft dat kind? Soms hoor je van die enge dingen.

Af en toe ga ik even kijken en elke keer als ik boven aan de trap sta, hoor ik hem zachtjes huilen. Ik besluit toch maar even de dokter te bellen.

Ik krijg de assistent aan de lijn.

'Hoofdpijn en braken? Er heerst een virus, daar zou het op kunnen duiden. Kijk het een dag of drie aan en gaat het dan niet beter, dan moet u weer contact opnemen.'

Over een half uur moet ik naar mijn werk, maar ik wil Ruben niet de hele tijd alleen laten. Ik bel Frank, die zegt dat hij vroeger naar huis komt.

Met een gerust hart rijd ik de parkeergarage onder de studio in. Zoals altijd ben ik weer aan de late kant. Ik zwaai naar de balie en loop door. Ik zie het meteen als ik binnenkom. Het is helemaal mis met Vivian, ze ziet er niet uit.

ik weet niet of ik het vandaag red,' klinkt het uitgeput. 'Wat een nacht was het weer.'

'Hebben jullie alweer tot laat zitten praten?'

Janken zal je bedoelen. Maar we hebben de knoop doorgehakt. Vandaag gaat Evert ons huis te koop zetten.' 'Dus

de scheiding is definitief?'

'Ik ben kapot.' Vivian veegt haar tranen weg.

'Logisch.' Ik haal koffie voor haar. 'Doe rustig aan vandaag, ik red het wel. Of wil je naar huis om wat te slapen?'

'Alsjeblieft niet. En dan zeker weer bij Evert zitten.'

'Wanneer gaat hij weg?'

'Nou, hij is echt niet van plan om weg te gaan, hoor. Dat gaat niet, omdat hij thuis werkt. Hij zit alleen maar achter zijn laptop. Dat ding kan hij toch ook wel ergens anders neerzetten? Maar er valt niet over te praten. Ik zal zelf weg moeten, want ik word hier gek van.'

'Je weet dat je bij Frank terecht kan,' zeg ik. 'Boven zijn kantoor is nog een kamer, dan halen we die leeg.'

'Frank ziet me aankomen.'

'Hij stelde het laatst zelf voor.'

ik voel me schuldig,' zegt Vivian. 'We zetten ons huis niet eens bij hem te koop. Dat wil Evert niet.'

'Evert heeft gelijk. Het is veel beter om een makelaar uit je eigen regio te nemen. Die horen van alles. Frank is de eerste die dat begrijpt. Bij wie gaan jullie het in de verkoop zetten?'

'Bij De Boer &c Van Kampen.'

'Frank zal hen wel kennen. Wie krijgen we vandaag?'

iemand die over drugs komt praten, een scheidsrechter en natuurlijk onze soap.'

'Antonio is voorlopig voor jou,' zeg ik gul.

Er komt eindelijk een lach op Vivians gezicht. 'Hoe lang denk jij dat het kan duren voordat we ons huis kwijt zijn?'

'Dat kun je beter aan Frank vragen. Je moet mazzel hebben, maar op een maand of drie moet je wel rekenen.'

Vivian stalt kreunend haar spullen uit. 'Drie maanden, al die weekenden.'

Vivian is net met iemand bezig als haar gsm gaat. 'Dat kan niet,' hoor ik haar zeggen. 'Ik ben op mijn werk.' Geïrriteerd stopt ze haar mobiel weg. 'Evert. De makelaar wil mij ook spreken. Alsof ik hier zo weg kan.'

'Natuurlijk moet je gaan. Bel hem op. Over een uurtje is de ergste drukte voorbij. Ik kan het echt wel even alleen af.'

Je bent een schat.'

Het is zo hectisch dat ik Ruben helemaal ben vergeten. Ik denk pas aan hem wanneer Antonio naar hem vraagt. Zodra ik even de tijd heb, bel ik Frank.

'Hi, ben jij nog bij Ruben geweest?'

ik kom net bij hem vandaan. Hij ligt in bed. Ik heb zijn voorhoofd gevoeld, maar hij heeft geen koorts.'

'Wat vervelend nou weer.' Ik hoor mezelf zuchten.

'Schat, we gaan ons niet overal druk om maken. Ruben ligt daar prima. Hij heeft een virus. Mag hij ook een keer ziek zijn?'

'Ik vraag me wel af wat hem mankeert.'

'Nou, zo te zien hoeven we niet met hem naar de intensive care.'

'En?' vraag ik als Vivian na een uurtje weer binnenkomt.

'Het was wel heftig. Als we willen, kunnen we ons huis meteen kwijt.'

'Hoezo? Heeft hij iemand?'

'Ja, een of andere vent wil het kopen, maar wel voor een schandalig lage prijs.'

'Je moet altijd een beetje zakken.' Het is alsof ik Frank hoor praten.

'Nou, dit is wel erg veel. We staan nu voor 210.000 in de verkoop. We hadden 190.000 in ons hoofd en die koper biedt 182.500.'

'Dat is wel even slikken, maar dan ben je het wel kwijt.'

'We doen het ook,' zegt Vivian beslist. 'Die makelaar raadde het ons ook aan, omdat we haast hebben. Weet je hoe lang het anders kan duren? Wel een half jaar. Er schijnt geen vraag te zijn naar dit soort huizen. Nou, tegen die tijd kunnen ze mij opnemen.'

'Dus jullie huis is verkocht?'

'Het is zo goed als verkocht, ja. Over twee weken wordt het opgeleverd.'

'Gefeliciteerd!' Ik geef Vivian een zoen. 'Het is wel verdrietig allemaal, maar nu kan je tenminste echt opnieuw beginnen.'

'Dank je. Geldt het aanbod nog?'

'Je bedoelt dat je zolang bij Frank gaat zitten?'

'Het zou wel fijn zijn, dan kan ik rustig op zoek gaan naar woonruimte.'

'Dat komt helemaal goed. Wij zijn blij dat we iets voor je kunnen doen.'

FRANK

Tevreden rijd ik naar huis. Op dit moment staan er al drie huizen op onze site die Victor heeft aangekocht. En de eerste zijn we zo goed als kwijt, daar vang ik binnenkort de courtage van. Die splitsing is ook een briljant idee geweest. De woning ben ik al kwijt, nu de winkel nog. Het wordt echt een goudmijn. Over een jaar draaien we als een tierelier.

Huib krijgt vandaag bericht van de bank of hij zijn hypotheek mag verhogen, dat is nog wel even spannend. Ik moet er niet aan denken hoe het moet als hij geen groen licht krijgt, maar dat zien we dan wel weer.

'Ligt onze jongen nog steeds in bed?' informeer ik als ik thuiskom. 'Ik ben net bij hem geweest. Hij heeft in elk geval een beschuitje gegeten.' Olga klinkt opgelucht. Wat een simpel beschuitje al niet kan doen.

'Vivian en Evert gaan scheiden,' zegt Olga als ik de krant opensla.

'Dus toch.'

'Nou ja, als het niet gaat dan is het ook maar beter. Weet je hoe lang hun huis te koop heeft gestaan? Een dag, nee, nog niet eens, een paar uur.'

'Zo, die hebben mazzel gehad. Ik wou dat het bij ons zo snel ging.'

'Ze moesten wel een heel eind zakken, hoor. Maar nu zijn ze het tenminste kwijt. Zoiets moet ook niet te lang duren.'

'Voor hoeveel is het gegaan?' Ik ben altijd benieuwd hoe collega's het aanpakken.

'Ze had het over 181.500 euro. Ze stonden voor 210.000.

Misschien was het ook wel veel te hoog.'

'Zo, dat is geen kattenpis. Die mensen kunnen feesten.'

'Ze heeft die koper niet gezien, hij gaat er ook niet wonen. Hij verkoopt het weer door.'

'Wat zeg je nou? Hoe zit dat precies?'

'Weet ik veel, dan moet je Vivian bellen.' Olga loopt de keuken in.

'Ze stonden toch bij De Boer & Van Kampen?'

Ja, dat zei ze.'

Ik zit als versteend, met de krant in mijn hand. Dus er zijn er meer die op dit idee zijn gekomen. Of zit Victor hier ook achter? Zo meteen heeft hij met nog veel meer makelaars deze deal. Dan kun je erop wachten dat het uitlekt.

'Ik eh... bedenk ineens dat ik een akte op kantoor heb laten liggen. Ik ga hem even ophalen.'

'Kun je dat niet na het eten doen? Ik moet straks naar schminkcursus.'

ik ben zo terug. Ik stap in mijn auto en race naar kantoor.

Zodra ik binnen ben klik ik de site van De Boer & Van Kampen aan, ze zijn aangesloten bij de vereniging. Ik bel ze op.

'De Boer.'

'Ha, De Boer, met Frank Verstraten. Klopt het dat jullie een huis op de Zandstraat te koop krijgen?'

inderdaad, heb je interesse?'

Ja, daar heb ik wel iemand voor. Ik dacht: nou, dat is snel verdiend als het naar hun zin is.'

'Het is al verkocht, Frank. Maar ik werd net opgebeld door de koper, hij heeft spijt. Een beetje ondoordacht gehandeld. Koopcontract getekend, zonder ontbindende voorwaarden. Hij kan niet meer terug.'

'Dan moet hij er dus snel vanaf, anders kost het hem geld. Kan ik een bezichtiging plannen?'

Ja, logisch, maar over twee weken kunnen ze pas kijken. De huidige bewoners willen niet gestoord worden, dat is heel begrijpelijk. Die mensen zijn blij dat het is verkocht en dan krijgen ze weer iedereen over de vloer.'

ik hoorde dat ze er 210.000 voor wilden hebben. Als we ervan uitgaan dat het doorgaat, waar moet mijn client dan aan denken?'

'Toch zeker aan T98.000 euro. Lager zal hij niet gaan. Het is een reeel bedrag, voor dat geld raakt hij het wel kwijt.'

Je hoort nog van me.'

Het concept lijkt verdomd veel op het mijne. Het heeft geen zin om in de computer te kijken. Zolang de overdracht nog niet is geweest zijn er geen gegevens van de koper.

Het zit me niet lekker. Wachten is niets voor mij. Het liefst belde ik Victor, maar dat heeft geen zin. Hij zal het echt niet toegeven als het zo is. Ik zal een paar dagen geduld moeten hebben, er zit niets anders op.

Ik zit alweer in de auto als Huib belt. 'En?' 'Geregeld. Ik heb tien mille opgenomen, voor een half jaar. Dat moet toch wel lukken. In De Roerdomp heb ik wel vertrouwen. Toplocatie, we hebben maar een goudhaantje nodig. Wanneer komt ie in

de verkoop?'

'Daar moet ik nog even achteraan,' antwoord ik.

'Frank. Het is toch wel zeker? Ik steek mijn nek voor ons uit.'

Voor het eerst bespeur ik enige stress bij Huib.

'Natuurlijk is het zeker. Maak jij je maar geen zorgen.'

Voor de zoveelste keer kijk ik op de site, maar er is nog steeds niets bekend van het huis aan de Zandstraat. Door het raam zie ik Huib aan komen rijden. Ik sta op en maak koffie.

'Het geld van jouw hypotheek is al bijgeschreven, de belangrijkste rekeningen zijn al betaald. Je hebt ons gered, man.'

'Jij weet nooit wat ik heb ontdekt.'

'Geen idee.'

'Dat pand van Bruinsma, die bv...'

Er gaat een schok door me heen. Hij weet het!

'Je raadt nooit wie daar achter zit.'

'Vertel eens?'

'Victor van Putten. Die patser heeft dat pand gekocht.'

'Hoe weet je dat?'

'Van Leo, die werkt bij de bank. Dat bv-tje staat op naam van Van Putten. Als dat uitlekt Frank, dan wordt het nog wat. Ja, nu voel je je rot, dat zie ik. Ik heb precies hetzelfde. Daar doen wij zaken mee, met die vogel. Straks weet de hele stad het, want we krijgen De Roerdomp in de etalage. Daar gaan onze principes, allemaal overboord, en waarvoor? Voor geld. Ik heb ervan wakker gelegen, Frank. Je kent me, het liefst draai ik het terug. Poen weer naar de hypotheek en De

Roerdomp niet aannemen.' 'Ben je gek geworden? Wat nou principes? Moeten wij met onze gezinnen op straat komen te staan?'

Op momenten als deze haat ik Huib.

'Het gaat niet alleen om De Roerdomp. Als wij goeie zaken doen in die buurt krijgen we meer villa's.'

'Maar we verliezen ook klanten, Frank. Iedereen is kwaad over wat op die mooie plek is geflikt. Ze zijn aan het slopen, heb je dat gezien?'

'Nee, hoezo?'

'Ga kijken, maak maar eens een praatje met die werklui. Het ruikt er niet fris, Frank, er zit een vies luchtje aan. Ik heb het helemaal door. Eerst de boel verbouwen zodat het geen monument meer kan worden. En dan slopen. En met hun opdrachtgever doen wij zaken.'

'We kunnen De Roerdomp niet laten lopen, Huib.'

'Dat weet ik,' zegt Huib, 'maar het zit me niet lekker. Het zit me helemaal niet lekker. Ik kan dit niet verantwoorden. Als ze mij vragen waarom ik met Van Putten in zee ben gegaan, schaam ik me dood. We zijn een kleine makelaardij, we gaan niet voor het grote geld en dat moet zo blijven.'

PETER

De printer is kapot, ik moet 'm repareren. Meestal is zoiets een fluitje van een cent, maar nu lukt het me niet. Ik kan niet logisch denken, en dat komt doordat ik doodmoe ben. Zodra ik in bed lig begin ik te piekeren. En als ik dan eindelijk in

slaap val, schrik ik bezweet wakker. Overal zie ik tegenop. Ik heb zelfs de verbouwing moeten uitstellen.

Op de gang zie ik De Vries lopen. Zou hij de foto's hebben gezien? Voor de tweede keer laat ik de schroevendraaier uit mijn handen vallen. Het gaat niet, mijn vingers trillen te veel. Misschien moet ik er maar iemand bij halen. Ik kijk op als De Groot in de deuropening staat.

'Sorry,' zeg ik gestrest, 'ik heb nog niet kunnen printen. Het ding weigert.'

De Groot kijkt naar het apparaat. 'En als je nou eens de stekker erin doet,' zegt hij droog, 'zou dat helpen?'

Grinnikend loopt hij weg.

Ik print van alles uit, tot er een groepje leerlingen voor me staat.

'Peter, hebben we buiten gym? Er staat niks op het bord.'

Ik versteen als ik het hoofd van Lars zie.

'Daar heb je ons fotomodel,' zegt hij met een valse lach op zijn gezicht. 'Wisten jullie dat Peter fotomodel is? Ik ben zijn agent. Alle bladen willen hem hebben. Er is een geweldige fotoshoot met hem gemaakt, maar die houden we nog even exclusief.'

Ik voel dat ik wit wegtrek.

'Niet stressen hoor.' Lars klopt me zogenaamd geruststellend op mijn rug. 'Het komt allemaal goed.'

is het echt waar?'

De leerlingen willen er alles over weten, maar ik hoor ze niet eens meer. Ik krijg een sms'je. Pas als ze vertrokken zijn, durf

ik het open te maken. Niet weer, denk ik als de foto op mijn display verschijnt. 'Groeten van Lars,' staat eronder.

Ik loop naar het bord in de hal en schrijf erop dat de leerlingen vandaag buiten gym hebben. De Vries houdt me aan. Nou komt het, denk ik, maar hij vertelt me dat ik het laboratorium gisteravond vergeten ben op slot te doen. 'Gaat het wel goed met je?' vraagt hij fronsend.

Ik knik en loop weg. Ik heb weer een sms'je, maar dit keer kijk ik niet. Ze hoeven de foto maar een keer per ongeluk naar de verkeerde te sturen en ik hang. Ik voel een verschrikkelijke steek achter mijn oog. Migraine. Even later zit ik in de auto. Thuis red ik nog net de wc. Als ik heb gekotst, doe ik de gordijnen dicht en ga op bed liggen.

FRANK

Ik zucht als Huib de deur uit gaat voor een taxatie. Ik moet weten wie er achter de Zandstraat zit en pak de telefoon. 'Ha, De Boer, nog een keer met Verstraten. Het ziet er zonnig uit, mijn client is nogmaals langs het pand gereden en ze denkt voor honderd procent dat ze het neemt.' 'Dat zou niet gek zijn.'

'Ja, mooi, dat dacht ik ook. Maar even over de overdracht. Bij welke notaris ligt het nu, want dan wil zij het daar ook laten passeren. Wel zo makkelijk toch?' 'Wij werken altijd met De Lange, tenzij de klant anders wil.' 'Ah, De Lange. Ik geef het door. Tot volgende week.' Mazzel, bij De Lange werkt een ex-collega van me. Ik draai het nummer. 'Ha, Ad, met Frank.

Alles goed?'

'Ik heb geen tijd dat ik kijk, maar verder gaat het goed.' Ad ook altijd met zijn spreekwoorden en gezegden van voor de oorlog.

'Hier ook. Druk, druk, druk. Zeg Ad, jullie gaan de Zandstraat passeren. Wie is de verkoper?'

'Dat zou ik even moeten nakijken. Een momentje. Hier heb ik het, een bv.' ik wil weten wie erachter zit, Ad.' 'Dat mag ik niet zeggen, Frank, dat moet jij toch weten.' 'Je hoeft ook niks te zeggen. Ik stel je alleen een vraag. Klopt het dat Van Putten erachter zit?' NICOLE

Het is weer dinsdagavond, onze schminkcursus. Iedere keer als ik ernaartoe ga, voel ik me belachelijk. Maar ik doe het voor Tom, dan zijn we toch weer een avondje samen. Als hij komt tenminste. Vanmiddag belde hij dat Gemma, zijn jongste dochter, ziek thuiskwam van zwemles.

Terwijl ik in de hal sta te praten, kijk ik naar Olga. Onze docente, moet je haar nou zien staan. Ze verbeeldt zich heel wat. Iedereen is zo enthousiast over die cursus, maar ik vind dat ze het helemaal niet zo goed doet.

Tom komt niet, anders was hij er al geweest.

Ik wil net vertrekken, als Hugo eraan komt. Ik let helemaal niet op Olga, mijn oog wordt gewoon naar hen toe getrokken. Wat wordt hij rood! Ik heb het de vorige keer dus goed gezien. Nu wil ik het dan ook zeker weten, en ik loop met de anderen mee het lokaal in.

Anderhalf uur heeft die onzin geduurd. Nou jongens, we

weten nu hoe we een poes moeten schminken. Alsof ik dat ooit ga doen. Het is meer iets voor van die ouders die altijd op reis zijn, die hebben iets goed te maken. Peperdure partijtjes, en nu worden de kinderen nog geschminkt ook. Als we de lerarenkamer binnengaan zie ik Hugo staan. Nou even opletten. En ja hoor, als Olga binnenkomt slaat hij zijn ogen neer. Het bewijs is geleverd: er is iets tussen die twee. Het is gewoon lachwekkend, Olga durft amper een wijntje te nemen, omdat hij bij die tafel staat. Als ze vlak bij elkaar zijn, stap ik er gauw op af.

'Mag ik jullie een goeie raad geven,' fluister ik. 'Het valt zo wel op hoor, dat jullie iets hebben. Mij maakt het niet uit, iedereen moet leven zoals hij wil, maar ik weet dat er hier heel wat mensen rondlopen die er zwaar aan tillen als je je partner bedriegt. Het ligt er gewoon te dik op bij jullie. Ik zeg het maar hoor, voordat er ellende van komt. Tenslotte ben jij nog altijd de directeur van de school, Hugo.'

Die gezichten van ze. Ik moet moeite doen om niet te lachen. 'Jullie ook een wijntje?'

Ik schenk er een voor ze in, geef ze een vette knipoog en loop weg.

Ik zit thuis aan mijn derde whisky als de telefoon gaat. Op het display zie ik dat het Tom is.

'Nou heb ik mijn mobiel een keer aanstaan en dan bel je op de vaste telefoon,' zeg ik vrolijk.

'Ik had de hoop al opgegeven dat jij 'm ooit aan hebt staan,' zegt Tom lachend.

'Hoe is het met Gemma?' Ik weet dat Tom het belangrijk vindt dat ik belangstelling voor zijn kinderen heb.

'Het bevalt me niks. Ze heeft de hele avond gespuugd, klaagt over hoofdpijn en ze heeft koorts. Als ze maar geen legionella in dat zwembad heeft opgelopen.'

'Welnee,' stel ik Tom gerust. 'Het is een virus, Olaf heeft het ook gehad. Het duurt een paar dagen.'

'Heb ik vanavond iets gemist?' vraagt Tom ondeugend.

'Je hebt zeker iets gemist. We zijn niet de enigen die er een stiekeme affaire op nahouden, schat.'

'Wat zeg je nou?' reageert Tom fel. 'Wij hebben helemaal geen stiekeme affaire, dat is nou juist wat ik helemaal niet wil. Als je zo praat onderschat je onze relatie. Ik wil voor je gaan, Nicole, all the way. Ik wil een koppel zijn, door dik en dun. Weet je al wanneer je bij Sjoerd weg gaat?'

Iedere keer hetzelfde gezeur.

Tot nu toe ben ik steeds tactisch geweest, maar nu raak ik geïrriteerd. Het komt waarschijnlijk door de whisky. Niet dat ik veel heb gehad, maar ik word wel ongeremder. Eigenlijk moet ik niet met Tom over dit soort zaken praten als ik een glaasje op heb.

'Hou eens op met dat gezeur,' zeg ik. 'We vrijen toch lekker zo. Als je eenmaal bij elkaar woont wordt dat toch anders. Mij bevalt het best.'

Tom wordt kwaad. 'Je had toch beloofd...' Een hele tirade en juist nu ik iets op heb kan ik daar niet tegen.

'Als je zo begint, wordt het dus niks,' onderbreek ik hem. ik

laat me niet dwingen en je hoeft ook niet steeds over mijn relatie met Sjoerd te oordelen. Al wil ik mijn hele leven bij Sjoerd blijven, dan nog moet ik dat zelf weten.'

Ineens is de verbinding verbroken. Stomverbaasd sta ik met de telefoon in mijn hand. Heb ik 'm nou ingedrukt of Tom?

Ineens zie ik de humor ervan in.

Pas als ik naar bed ga, valt het me op: de computer staat nog aan. Ik heb het Olaf nog zo gezegd: 'Als je gaat slapen, moet dat ding uit.'

Ik beweeg de muis. Ik weet niet wat ik zie.

Is dat Ruben Verstraten?

OLGA

Ik ben zo blij dat ik naar de musical ben gegaan. Iedereen vertelde me al dat Anne het zo goed doet. Ze voelt zich echt een vedette.

Kijk hoe ze daar staat, ons kind. Antonio heeft het al eens gezegd: 'Dat wordt een ster.' Nu heb ik het zelf ook gezien, het zit er gewoon in.

Ze heeft het er ook steeds over, al vanaf dat ze vier jaar oud was: ze wil filmster worden. We hebben het eigenlijk altijd een beetje in het midden gelaten, ze was nog zo jong, kinderen veranderen nog zo, maar misschien wordt het nu tijd om er iets mee te doen. Volgens Antonio zijn er tegenwoordig heel leuke jeugdtheaterscholen. Ik zal het er met Frank over hebben.

Hij is vanochtend met Ruben naar de dokter geweest. De dokter heeft hem onderzocht en daarna heeft hij Frank apart genomen.

'Die jongen mankeert niks, meneer Verstraten, ik denk dat hij schoolziek is.'

Toen ze thuiskwamen maakte Ruben een enorme scene. Hij wilde niet naar school, hij had hoofdpijn. Het is maar goed dat Frank erbij was, want hij heeft hem naar school gestuurd. Dat had ik nooit over mijn hart kunnen verkrijgen.

Nee, he? denk ik als Nicole de lerarenkamer uitkomt. Ik heb net een goed humeur. Maar ik zal toch langs haar moeten. Je ziet er nog aardig opgewekt uit,' zegt Nicole. 'Hoe is dat mogelijk!'

Ik ben niet van plan me op mijn kop te laten zitten. 'Wat jij allemaal in je hoofd haalt over Hugo en mij...'

Nicole valt me in de rede. 'Dat heb je als je verliefd bent, maar niet de hele wereld draait om Hugo, schat. Ik had het over je zoon, Ruben, weet je nog? Of ben je soms vergeten dat je een zoon hebt? Al wil niemand iets met hem te maken hebben en al roddelt de hele wereld over hem, het blijft toch je kind.'

'Waar heb je het over?'

'Klik superdudes maar eens aan: superdudes.nl/crunche.'

Ik sta daar, in de hal, en ik voel dat er iets is, iets heel ergs. Ik aarzel geen seconde en ren de school uit.

Superdudes, daar hadden ze het op de ouderavond over. Op die site zetten jongens zichzelf neer. Wat heeft hij wel niet over zichzelf verteld dat Nicole zo reageert? Thuis tik ik met mijn jas nog aan de site in. Ik slaak een gil. Mijn jongen... is dat mijn jongen?

Ik begin te rillen. Ik haal met trillende vingers mijn mobiel uit mijn zak en toets het nummer van Frank in. 'Met mij. Je moet naar huis komen.' Mijn stem trilt. Ik duizel. Wat hij zegt, hoor ik niet eens. 'Je moet nu komen, Frank.'

FRANK

Ik weet het voor negenennegentig procent zeker: Victor zit achter die bv van de Zandstraat. Daar ben ik mooi klaar mee. Ik heb er de halve nacht over liggen piekeren, maar het besluit is genomen: ik stap eruit. Ik wil De Roerdomp

dolgraag verkopen, maar dit wordt me te link.

Nadat ik Ruben naar school heb gestuurd, rijd ik naar Victor's kantoor.

'Wat zie jij eruit!' zegt hij als ik hem de hand schud. 'Ben je ongesteld of zo?'

Mijn hoofd staat totaal niet naar grappen. Ik vertel Victor over de Zandstraat. Ik verwacht dat hij schrikt omdat ik erachter ben gekomen, maar hij geeft geen krimp.

'Het is precies hetzelfde procedé,' zeg ik terwijl ik met mijn vlakke hand op tafel sla. 'Je snapt dat ik me genaaid voel.'

Victor blijft doodkalm. 'Dat zou ik maar niet doen. Je moet de gast die erachter zit dankbaar zijn. Ik heb het idee juist van hem geleend. Als hij het niet had verzonnen, liep mijn bv niet vol en had jij geen dubbele courtages.'

Ik kijk hem aan. Bedondert hij me nou of niet?

Victor lacht. 'Jij dacht dat het idee van mij kwam. Nee boy, daar ligt mijn talent niet. Ik ben geen Willy Wortel. Ik laat anderen het denkwerk doen.'

Op dat moment belt Olga. Had ik dat kloteding maar uitgezet. Wat moet ik nou? Ik kan toch niet tegen Victor zeggen dat ik naar huis moet?

Olga is er dus achter gekomen dat ik achter die sloop zit, dat is wel duidelijk. Woedend is ze, haar stem trilde helemaal. Dat wordt een hele toestand thuis.

Victor praat door over zijn talent en hoe hij het elke keer weer weet te fiksen om ideeën op te pikken, maar ik kan me niet meer concentreren. Ze heeft gezegd dat ik onmiddellijk

naar huis moet komen. Ik ken haar, ik zal het moeten oplossen, anders gooit ze me er nog uit.

'Mijn vrouw belde net, ik moet naar huis.'

Ik verwacht dat Victor me uitlacht, maar hij kijkt me aan.

'Paniek dus. Een of andere uitslag van het ziekenhuis?'

'Zoiets,' antwoord ik zo rustig mogelijk.

'Nee, dan moet je gaan. Sodeju, ik weet er alles van. Waar zit het?'

Jezus, nou gaat het er al over dat Olga kanker heeft.

'Baarmoeder.'

Ik moet toch wat zeggen.

'Bij Roos is drie jaar geleden ook een stukje uit haar baarmoeder weggehaald. Ze moet onder controle blijven, maar ze heeft nooit meer last gehad.'

'Bedankt voor je opbeurende woorden. Ik bel je snel.'

'Sterkte. Ik loop Victors kantoor uit en stap in de auto. Dat wordt dus een fikse ruzie. Het kan niet anders: ze weet dat ik erachter zit, maar van wie in godsnaam?'

Ik minder vaart als ik langs een bloemenkraam kom, maar met bloemen maak ik dit niet goed. Wat een gelazer, en net tijdens een belangrijke bespreking met Victor.

Ik heb niet gezegd dat ik eruit stap, en ik weet ook niet meer of ik dat wel wil. Als hij gelijk heeft, is er niets aan de hand.

Dat had ik zeker willen weten, verdomme.

Ben ik geen ei dat ik naar huis ga? Olga belt en ik vlieg. 'Je moet nu komen!' Ineens krijg ik de pest in. Oke, ik zit achter die sloop, so what? Wil ze gras eten of zo? Ik ben nog altijd

degene die de meeste poen moet inbrengen. Mag ik dat dan wel op mijn manier doen?

'Frank!' Olga komt naar me toe gerend.

Ik zie haar gezicht, haar ogen, het verdriet. Dit heeft niets met die kloterenovatie te maken. Ineens word ik bang. 'Ruben?' vraag ik angstig.

Ze knikt, pakt mijn hand en neemt me mee naar de kamer. Ik kijk naar de site die aanstaat. 'Godverdomme!' schreeuw ik. Is hij nou helemaal besodemieterd? Dus dat is er met hem aan de hand: hij is homo. Dat hij een flikker is kan me niet schelen, maar dat hij dit in het openbaar doet...

'Het is verschrikkelijk wat er is gebeurd, Frank. Zie je zijn gezicht?'

Ik kijk maar naar die pik die hij in zijn mond heeft. 'Wat is dit in godsnaam? Hij provoceert ons, hij provoceert iedereen.'

'Het is nog erger dan ik dacht, Frank. Ik wist dat er iets met hem aan de hand was, het klopte niet. De angst in zijn ogen.'

'Onze zoon pijpt een gozer. Wat hebben we fout gedaan?'

'Wat zal hij bang zijn geweest,' zegt Olga half huilend. 'Ze hebben hem gedwongen. En hij heeft ons niks verteld. Hoe lang is dit al aan de gang?'

'Hou eens op!'

Ik schreeuw nooit tegen Olga, maar ineens kan ik er niet meer tegen. 'Waarom moet je hem toch altijd verdedigen?'

'Onze jongen wordt kapotgemaakt, Frank. Je zoon wordt kapotgemaakt en wij weten van niks. Vanaf het moment dat we op het politiebureau zaten heb ik het gevoeld. Ik wist dat

er iets was.'

'Er is zeker iets,' zeg ik. 'Dat profiel kan de politie zo uit de lucht laten halen, maar wat denk je van die rotfoto's, Olga, die kunnen intussen allang van de site zijn geplukt en op een andere site zijn gezet, of ze zijn doorgestuurd. Voor de rest van zijn leven staat hij zo op internet, onze zoon, de halve gare!'

'Dit wil ik niet horen!' schreeuwt Olga. 'Het is al zo erg. Besef je wel wat hij doormaakt?'

'Nee, nou moet ik nog medelijden met hem hebben ook, zeker. Hij zet niet alleen zichzelf te kakken, maar ons ook. Hij moet naar huis komen, onmiddellijk, en dat profiel moet uit de lucht!'

PETER

Ik weet het meteen als ik Verstraten aan de lijn krijg: Ruben heeft het verteld. Mijn handen trillen, maar ik houd me zo rustig mogelijk. 'Dag meneer Verstraten, hoe is het met Ruben?' ik wil De Vries spreken. Onmiddellijk! Hij schreeuwt in mijn oor. 'Ik zal even voor u kijken of ik hem te pakken kan krijgen.'

'Natuurlijk krijg je hem te pakken,' buldert het. 'Het kan me niet schelen waar je hem vandaan plukt, maar ik moet hem spreken, nu!'

'Het komt voor elkaar, meneer.' Ik zet hem in de wacht. Mijn hart bonkt in mijn keel en het zweet staat in mijn handen.

'Met Peter, meneer Verstraten, de vader van Ruben uit TB

wil u spreken. Het is nogal dringend.'

'Verbind maar door.'

Ik zie het aan de telefoon, ze zijn in gesprek. Wat weet Verstraten allemaal? Als Lars maar niet denkt dat ik hem heb verlinkt.

Het duurt minstens tien minuten voordat er wordt opgehangen. Ik verwacht dat De Vries naar beneden komt stormen, maar het blijft stil. Ik hoor helemaal niets, dat maakt het nog enger. Na een minuut of vijf zie ik Baars de kamer van De Vries ingaan. Wat wordt er besproken?

Na een kwartier word ik gebeld, of ik boven wil komen. Als ik de deur opendoe zit Meier er ook, de klassenleraar van tb.

'Ga zitten.' De Vries schuift een stoel naar voren. 'Is Ruben Verstraten vandaag op school geweest?'

'Bij mijn weten niet.'

Het is net een nachtmerrie. De Vries en Baars horen me uit. Heb ik er ooit iets van gemerkt dat Ruben wordt gepest? Hier ben ik zo bang voor geweest. Hoe vaak heb ik de laatste tijd niet voor me gezien dat ik zou gaan janken en alles eruit zou gooien?

Maar ik speel mijn rol. Er komt een ongekennde kracht in me los, het is erop of eronder. Als ik uiteindelijk het profiel te zien krijg sidder ik, maar de drie anderen ook.

Ik beantwoord elke vraag. Ik heb geen idee wie hier achter zit. Zijn het wel jongens van onze school? Dan had ik toch iets moeten merken. Ze geloven me, ze geloven me op mijn woord.

Ik ben alweer aan het werk als ik een lijstje op mijn bureau zie liggen. Dat is ook zo, daar had Baars het vanochtend over. Het zijn leerlingen die aan het basketbalweekend willen meedoen en van wie de ouders nog geen toestemming hebben gegeven. Of ik ze even wil nabellen. Olaf van Wijnen staat er ook bij. De andere twee bel ik nu wel, maar Olaf niet. Het is wel genoeg geweest voor vandaag, ik zie het niet zitten om Nicole nu ook nog eens aan de lijn te krijgen. Dat komt wel op een ander moment. Ik zoek haar mobiele nummer op en sla het op in mijn mobiel.

'Nog niks bekend over Ruben?' Verhagen steekt zijn hoofd om de deur van mijn kantoor.

'Nee, niet dat ik weet.'

'Het is niet te hopen dat die jongen zich iets aandoet.'
Verhagen loopt door. Zijn woorden blijven in mijn hoofd doordreunen. Stel je voor dat Ruben zich voor de trein gooit...

FRANK

Ik ben helemaal stuk, een paar vuile kloodzakken hebben mijn zoon te grazen genomen. Ik bekijk de foto op het profiel. In mijn gedachten zie ik voor me wat er is gebeurd. Ik knijp mijn ogen dicht van afgrijzen. Het doet pijn, wat doet dit godvergeten pijn. 'Komt Ruben naar huis?' vraagt Olga. 'Hij is niet op school. Hij is er helemaal niet geweest.'

'Wat? Maar waar is hij dan nu?'

'Geen idee. Ze weten ook niet wie er achter zitten.'

'Wat ga je doen?' vraagt Olga als ik mijn jas aantrek.

'Naar de politie. Ik moet dit aangeven, schat. Dat profiel moet uit de lucht.'

'Wacht even, misschien is Ruben boven en zit hij al de hele tijd op zijn kamer.'

In paniek komt Olga weer beneden. 'Hij is er niet. En we kunnen hem ook niet bellen, want zijn mobiel ligt op zijn bureau. Frank, waar is hij heen? Daarom wilde hij niet naar school en wij hebben hem gedwongen.'

Woedend kom ik het politiebureau uit. Een uur heb ik daar zitten wachten, voor niets.

'Meneer, het spijt ons, maar we zijn vandaag onderbezet. En deze dame was voor. Er is bij haar ingebroken.'

Ze moest precies vertellen hoe het was gegaan en wat er allemaal weg was. Alsof ze die spullen ooit terugvinden. En ik stond daar maar. In die tijd hadden ze de foto's allang van de site kunnen halen.

Eindelijk was ik aan de beurt, maar toen bleek dat het een zaak voor de digitale recherche is. Als ze dat nou meteen hadden gezegd. Weer wachten op de rechercheur. Hij nam het heel ernstig op, maar hij kon nog niet zeggen waar het vergrijp had plaatsgevonden.

'Meneer Verstraten, dat zoeken we uit.'

Dat lijkt me toch wel het minste wat ze kunnen doen.

'En?' vraagt Olga als ik thuiskom.

'Ze gaan er achteraan. De digitale recherche stelt zich in

verbinding met de beheerders van de site.'

'Heb je verteld dat Ruben is weggelopen?' 'Alsof we daar iets mee opschieten. Ik ben allang blij als dat profiel uit de lucht is. Stelletje goochemerds. Pas geleden heeft hij nog op het bureau gezeten. "Hij heeft bekend, mevrouw." Weet je het nog? Natuurlijk heeft hij bekend. Hij was doodsbang voor dat schorem.'

'Ik moet naar mijn werk.' Olga kijkt me paniekerig aan. 'Ook dat nog. Ik was het bijna vergeten. Maar ik ga niet, ik zie mezelf daar echt niet werken vandaag. Ik bel wel een invaller. Als Ruben thuiskomt moet ik er voor hem zijn.'

Olga pakt haar mobiel en belt een paar mensen. Na wat pogingen geeft ze het op. 'Niemand kan. Wat moet ik nou?' 'Eh... wat?'

'Wc hebben die soap vanmiddag, dat kan Vivian nooit alleen aan, zeker nu niet.'

'Ga jij maar werken. Ik vang die jongen wel op.'

Ik kijk naar de site. Waarom staat die vuiligheid er nog op? Die foto had allang weg moeten zijn. Waar wachten ze op? Tot iedereen het heeft gezien? Ik trek de stekker uit het stopcontact. Ik heb zin om de hele tent in elkaar te rammen. 'Denk je echt dat ik kan gaan?'

'Natuurlijk.'

'Zodra je iets weet moet je me bellen.'

Ik knik.

'Daar is Anne al,' zegt Olga als ze de achterdeur hoort. 'Maak jij een broodje voor haar?'

Met een stralend gezicht komt Anne binnen. 'Ik heb een verrassing voor jullie. Ga zitten: jullie zijn het publiek en hier is het toneel.'

'Ik moet weg, schat.' Olga holt de deur uit.

'Dan ben jij het publiek, pap.'

Anne duwt me op de bank. Voor ik er erg in heb, zit ik naar een voorstelling van mijn dochter te kijken. OLGA

Terwijl ik naar de studio rijd, kijk ik of ik Ruben ergens zie.

Als hij maar geen domme dingen doet. Stel je voor dat hij zichzelf iets aandoet. Ik zet mijn auto aan de kant en bel Frank.

'Ik ben zo bang. Moeten we niet toch de politie inschakelen?'

Je denkt toch niet dat de politie daar nu al achter aan gaat? Ze zullen vast zeggen dat hij spijbelt. Misschien komen ze in actie als hij er vanavond nog niet is.'

'Ik heb geen rust hier, kan jij hem niet zoeken?'

'Ik wil het best doen, maar het is wat overtrokken.'

'Bel me zodra je iets weet.'

Als ik mijn mobiel uitdruk voel ik me nog veel ellendiger.

Hoe kan het dat we er niets van hebben gemerkt? Nicole heeft gelijk: ik haat dat mens, maar ze heeft gelijk. Ik heb het veel te druk met andere dingen. Stressen om de boodschappen te doen, het huis redelijk netjes te houden, de kinderen aandacht te geven, het lukt allemaal maar net. Als ik vaker thuis was geweest, had Ruben het misschien wel verteld. Nu durft hij me niet lastig te vallen. Misschien heb ik de laatste tijd ook wel te vaak gezegd hoe druk ik ben.

Ineens denk ik aan die wond op zijn wang. Hij was zogenaamd gevallen met de fiets, maar die jongens hebben hem vast opgewacht en hem geslagen.

Ik rijd de parkeergarage in. Voor het eerst haat ik mijn baan. 'Wat is er met jou?' vraagt Vivian bezorgd.

'Nu even niet. Ik weet zeker dat ik instort als ik het vertel. Ik kijk op mijn mobiel. Soms heb ik geen bereik hier beneden. Ik sms Frank, dat hij ook het nummer van de studio kan draaien als ik mobiel niet bereikbaar ben.

Antonio ziet ook meteen dat er iets is. Iedereen merkt het, maar ze houden hun mond. Ik wacht tot de grootste drukte voorbij is. Als Vivian koffie voor ons haalt, sluit ik de deur en bel Ida.

Zodra ik Ida's stem hoor gooi ik het eruit.

'Ze hebben Ruben verkracht.'

'Olga wat afschuwelijk! Waar is hij?'

'Dat weet ik nou juist niet. Frank is hem aan het zoeken. Hij heeft gespijbeld van school. We zagen een foto op superdudes.nl.'

ik kom naar je toe.'

'Ik ben op mijn werk.'

Jij bent toch gek ook. Wie gaat er nou werken als er zoiets aan de hand is? Je plichtsbesef gaat wel heel ver, schat.'

Ida heeft gelijk, maar juist in zo'n crisissituatie heb ik houvast nodig.

'Moet ik iets doen?' vraagt Ida.

'Nee, ik wilde alleen dat je het weet.' Ik hang op.

Nu kan ik het Vivian ook vertellen.

Het loopt al tegen het eind van de middag en ik heb nog steeds niets van Frank gehoord. Ik heb al drie keer zijn voice-mail ingesproken. Waarom belt hij niet terug?

'Ga jij maar,' zegt Vivian. 'Ik red het verder wel alleen. Sterkte. Laat je me even weten als Ruben weer terecht is?'

Ik loop de studio uit en stap in mijn auto. De hele dag heb ik naar dit moment uitgekeken, maar nu durf ik ineens niet meer. Ik ben bang voor wat ik aantref als ik straks thuiskom. Ik moet er niet aan denken dat de politie me opwacht om te vertellen dat ze Ruben uit het water hebben gedregd.

Voor de zoveelste keer spreek ik Franks voicemail in. 'Waar zit je? Ik ben ongerust.'

Na een paar minuten gaat eindelijk de telefoon.

'Waarom laat je niks horen,' zeg ik kwaad. 'Je snapt toch wel dat ik me zorgen maak?'

'Ik heb geen nieuws,' zegt Frank. 'Wat wil je nou? Ik ben overal aan het zoeken. De politie belde nog. Het profiel is eraf. Het is via een anoniem hotmailadres gedaan. Het is op een van de computers van het Rijnland Lyceum aangemaakt.' Precies wat ik al dacht. Ik stel ze aansprakelijk. Het is de verantwoordelijkheid van de school. Houdt er niemand toezicht daar? En zo'n klassendocent dan? Ze hebben elke week studiebegeleiding. Nou, dat kunnen ze ook wel afschaffen.

Hij is dus nog niet terecht, dat is het enige wat ik denk als ik naar huis rijd. Even overweeg ik mijn auto in het centrum te

parkeren en te gaan zoeken, maar ik besluit eerst Anne op te wachten. Ze komt toch te weten wat er met Ruben is gebeurd, dan heb ik liever dat ze het van mij hoort.

Trillend parkeer ik mijn auto voor haar school.

Hoe vertel je dit aan een kind van elf?

FRANK

Ik rijd over de Bosweg als mijn mobiel gaat. Het is Victor. Alsof mijn hoofd daar nu naar staat. 'Heb jij die kopers nog gesproken?'

Nee. Ik heb wel wat anders aan mijn kop, lui! Een paar klootzakken hebben mijn zoon te grazen genomen. Hij durft niet eens meer naar huis. Sommige dingen zijn nog belangrijker dan geld. 'Ja,' lieg ik. 'Ze denken erover na.' 'Mooi zo,' zegt Victor tevreden.

Opzouten, denk ik als ik mijn mobiel opberg. Ik rijd mijn auto het pad op. Op de parkeerplaats voor de boswachterij stop ik. Ik vraag me af waarom ik hier ga zoeken, maar hij moet toch ergens uithangen?

Je weet het wel, lui,' zeg ik tegen mezelf. Je wilt bij het meer kijken. Je knijpt hem net zo erg als Olga. Stel je voor dat hij zich heeft verzopen, mijn jongen. Dan heb ik hem zelf de dood in gejaagd, ik moest hem zo nodig naar school sturen. Ik kan voorbijgangers vragen of ze hem hebben gezien, maar ik durf het niet. Zo meteen zeggen ze: 'Ja, een uur geleden, meneer.' Dan is mijn zoon hier niet heen gegaan om naar de ondergaande zon te kijken.

Ik denk weer aan de keer deze week toen hij uit mijn auto stapte. Ruben, klootzak, ik houd van je. Laat ik je hier niet dood aantreffen.

Het is half vijf als ik de sleutel in het slot hoor steken. Het zal Olga wel zijn die terugkomt van haar werk, of Anne, maar toch ren ik de gang in.

'Ruben!'

Ik ben zo blij dat ik hem zie, zo godvergeten blij.

'Waar kom jij vandaan?' vraag ik terwijl ik hem omhels.

'Van school,' zegt Ruben gespeeld verbaasd.

Ik kijk mijn zoon aan. Je liegt. Je liegt midden in mijn gezicht, maar dat mag. We weten het. We weten wat ze met je hebben geflikt.'

Ruben wordt spierwit. Ging hij maar tegen me tekeer: dat ik een waardeloze vader ben, omdat ik hem tegen zijn zin naar school heb getrapt. Schold hij me maar uit, omdat ik niets in de gaten heb gehad en alleen maar aan mijn toko denk.

Vertelde hij maar hoe erg hij heeft geleden, weken, misschien wel maanden, maar hij staat daar maar en zwijgt.

Olga heeft vast zijn fiets al zien staan, ze stormt naar binnen.

Je bent er, lieve schat. Ik was zo ongerust, lieverd, je bent veilig thuis,' zegt ze met een snik en ze drukt Ruben ook tegen zich aan. 'Het komt goed, we helpen je, we gaan het samen oplossen, maak je maar niet ongerust. Ik vind het zo erg voor je wat er is gebeurd.'

'Laten we naar de woonkamer gaan,' stel ik voor.

Olga gaat naast Ruben op de bank zitten met haar arm om

hem heen. Tot nu toe heeft hij nog niets gezegd.
ik heb het vanmiddag aangegeven, en de rector weet het ook,'
begin ik. 'Die klootzakken worden aangepakt, ze worden van
school getrapt, dat snap je, dus voor hen hoeft je niet meer
bang te zijn. De Vries wil het zo snel mogelijk regelen, het
liefst vandaag nog. Het wachten is op jou, kerel, jij zal moeten
zeggen wie het zijn.'

Ik kijk Ruben aan. Er zit geen leven in z'n ogen, zijn blik is
gesloten.

'Nee!' roept hij. 'Dat doe ik niet. Ik vertel het niet, nooit van
mijn leven.'

'Natuurlijk vertel je het wel, dat schorem moet gestraft
worden.'

'En toch vertel ik het niet,' zegt Ruben beslist.

'Ik moet het weten, je moeder moet het weten en de politie
moet het weten.'

'Nee!'

Ik zie dat er iets in hem breekt.

'Van mij krijg je niets te horen.' Hij staat jankend op en holt
de trap op.

'Niet weglopen nou!'

Ik wil hem achterna gaan, maar Olga houdt me tegen.

'Hou op! Je hoort het toch! Hij wil het niet vertellen, je moet
hem eindelijk eens respecteren. Vanochtend heb je hem ook
tegen zijn zin naar school gestuurd.'

'Dus jij wilt dat dat geteisem vrijuit gaat?'

'Ik wil dat je hem met rust laat,' zegt Olga fel. 'Het gaat nu om

Ruben. Straks loopt hij echt weg. Wil je dat soms? Hij moet zich hier veilig voelen. We moeten nu achter hem staan, we zijn al de fout in gegaan.'

'Dit zijn geen normale jongens die een pesterijtje uithalen, Olga, het zijn een stelletje criminelen. Nu ze met Ruben klaar zijn, pakken ze de volgende. Dat soort hoort in de bajes. De politie gaat hem ondervragen, dat hebben ze gezegd, dan komt het er toch uit.'

'De politie gaat helemaal niks. Ruben is getraumatiseerd, hij heeft rust nodig.'

Olga loopt de keuken in om het eten op te scheppen. Ik kijk toe hoe ze de tafel dekt, ik moet me beheersen om het kleed niet uit haar handen te rukken. Ik ben zo opgefokt dat ik niet eens heb gemerkt dat Anne thuis is gekomen.
is Ruben er al?'

Ja,' hoor ik Olga zeggen. 'Hij is boven, maar laat hem maar even. Hij moet tot rust komen.'

Anne begint te huilen, ik vind het zo zielig voor hem...'

Ja, meisje, jij bent er ook verdrietig van, dat zijn we allemaal.'
Olga trekt haar naar zich toe. 'Het is ook heel erg wat er is gebeurd, lieverd.'

'Ik haat ze!' snikt Anne. ik haat die jongens. Heeft de politie ze al gepakt?'

'Nee schat. We weten nog niet wie het zijn. Ruben wil het niet vertellen, hij is bang voor ze.'

'Hij moet het wel zeggen,' snikt Anne. 'Dit is veel enger, zo meteen doen ze het weer.'

Dat bedoel ik nou, als een kind van elf jaar dat kan bedenken, waarom snapt Olga het dan niet?

PETER

Ik had het kunnen weten. Zodra ik thuiskom, begint Ria erover.

'Wat een verschrikkelijk verhaal van Ruben. Weet je dat ik er de hele middag misselijk van ben geweest? Ruben, zo'n bijzondere jongen. Ik heb hem nog in de klas gehad. Wat zal het erg zijn voor Frank en Olga. Hun kind. Moet je je voorstellen dat Berend zoiets overkomt. En hoe denk je dat dit voor Anne is? Die zal het intussen ook wel weten. Ik denk dat ik morgen maar een extra kringgesprek inlas.'

Ja, het is gruwelijk,' beaamt ik.

'Dat zoiets kan gebeuren,' gaat Ria door. 'Heeft niemand iets gemerkt?'

Het kost me moeite haar niet de waarheid te vertellen.

'Nee,' lieg ik.

'Als ik er al zo veel last van heb, hoe moet het dan voor jou zijn? Het is op jouw school gebeurd, daar moet je toch niet aan denken?'

Ik knik. Iedereen was in paniek. Wat wil je? Die jongen was opeens verdwenen. Ze zijn allemaal bang dat hij zich iets heeft aangedaan.'

'Hij is terug,' zegt Ria. 'Ik hoorde van Hugo dat hij terug is. Aan het eind van de middag kwam hij thuis. Gelukkig maar, dan kunnen ze tenminste de daders pakken. Bij ons op

school wordt ook gepest, maar dit gaat echt te ver.'

'Weten ze al wie het zijn?' vraag ik angstig.

'Dat lijkt me toch wel. Wat denk je, dat vertelt die jongen natuurlijk.'

Mijn buik. Ik sta op en ren naar de wc. Ik red het nog net, ik loop helemaal leeg. Terwijl ik op de wc zit denk ik wat ik kan doen, maar ik ben machteloos. Even overweeg ik Lars te bellen, maar ik kan me beter stil houden. Ik ga terug naar de kamer, ik voel me net een veroordeelde die wacht op zijn vonnis.

'Hugo zou vanavond bij Olga en Frank langs gaan,' zegt Ria zappend. 'Hij zal me wel bellen als hij meer weet.'

Ik zit verkrampd voor de tv, het zweet loopt over mijn rug. Elke keer als de telefoon gaat, duik ik in elkaar.

Ria legt haar hand op mijn dijbeen. 'Je trekt het je te veel aan, lieverd. Je voelt je toch niet verantwoordelijk? Dit had jij niet kunnen voorkomen. Lieve schat, je bent altijd zo begaan met die leerlingen en dan gebeurt dit. Ik snap het wel, dat is ook verschrikkelijk, maar iedereen begrijpt dat jij hier geen schuld aan hebt. Zal ik je even masseren?'

Ze gaat achter me staan en legt haar handen in mijn nek.

'Probeer maar te ontspannen. Ze krijgen hun straf, echt waar. Dat wordt een zaak, zoiets zoeken ze tot de bodem uit, tot ze precies weten wie er allemaal achter zitten.'

Mijn spieren verstijven, het zijn net kabels.

'Alles komt altijd uit,' zegt Ria terwijl ze haar handen in mijn nek drukt. 'Maak je maar geen zorgen.'

Ik voel een zure golf omhoogkomen en ik kots voluit over het vloerkleed.

OLGA

Frank houdt zich keurig aan de afspraak. Hij laat Ruben met rust, maar zodra de kinderen boven zijn barst hij weer los.

'Dit noem ik nou calvinistische schijnheiligheid, gewoon eten alsof er niks is gebeurd, alles in de doofpot stoppen.'

'Doe niet zo belachelijk,' zeg ik. 'We stoppen hier niks in de doofpot. Ik zie echt wel dat hij erdoorheen zit.' 'Juist daarom,' raast Frank door. 'Ze hebben onze zoon vermorzeld. Maar ik mag er niks over zeggen van mijn vrouw. Ik kan niks doen.'

'Je kan heel veel doen, door gewoon lief voor hem te zijn.'

'Ben ik niet lief? Wie heeft hier verdomme al zijn afspraken afgezegd en de hele middag lopen zoeken?'

'Stt...' Ik wijs omhoog. 'Moeten de kinderen dat er ook nog bij hebben, dat wij ruzie maken? Jij wilt je wanhoop alleen maar afreageren op de ouders. Schiet ze dood, nou goed. Lekker primitief weer.'

'Nou, ik zou anders wat graag een woordje met ze wisselen.'

'Ja, dat weten we. Ik word gek van je, Frank. Het gaat nu eens niet om jou, niet om jouw ego. Het gaat nu om je zoon. Zeker moeilijk voor je.'

'Nee, jij hebt er voor doorgeleerd. Dat getut van jou met die kinderen, dat is pas goed.'

'Als jij nou eens vijf minuten je mond hield,' bijt ik Frank toe.

'Wees gewoon verdrietig, ga janken!'

'Oke. Als ik toch niets mag zeggen, dan ga ik wel naar kantoor. Ik heb genoeg te doen.'

Hij loopt kwaad weg.

Hoepel maar gauw op, denk ik als hij weg is. Ik ben het helemaal zat. Hij moet altijd zijn eigen plan trekken, hij zal zich nooit eens aanpassen. Maar dit keer krijgt hij me er niet onder. Ik zal voor Rubens rust vechten. Die daders kunnen mij niks schelen, daar ben ik nog helemaal niet aan toe. Ik denk alleen maar aan mijn kind.

Als Anne naar beneden komt, tril ik nog van woede.

'Morgen ga ik een cadeau voor Ruben kopen, samen met Simone. Weet je wat? Een cd.'

Je bent een lief zusje, heel lief. Kom even bij me zitten. Weet je wel dat mama heel veel van jou houdt?' Anne knikt. 'Mag ik dan nu nog even msn'en?'

Dat is nou typisch Anne, altijd van de gelegenheid gebruikmaken. Frank zou het nooit goed vinden, maar van mij mag het.

De telefoon gaat.

'Hugo!'

'Hoe is het met Ruben? Sorry, ik hoorde het van Nicole. We zouden afstand houden, maar dat vervalt nu natuurlijk.'

'Hij zit op zijn kamer. Het is vreselijk, Hugo, het is zo erg.' Hij onderbreekt me. 'Ik kom naar jullie toe.'

Hij vraagt niet eens naar Frank. Hij heeft het gehoord en hij komt hierheen, niet voor mij, maar voor Ruben.

Ik pak mijn toilettas en verdwijn in de badkamer, want ik zie er niet uit. Ik fatsoeneer mijn haar en maak me op.

Tegelijkertijd voel ik me schuldig: ik heb ruzie met Frank, en nu sta ik me op te tutten voor Hugo.

Een kwartier later belt hij aan. Ik loop naar de deur en de hele toestand gaat in een flits aan me voorbij. Het opgefokte gedoe van Frank, de spanning die van hem afslaat, alsof hij voortdurend onder stroom staat, met maar een gedachte: wie zijn de daders?

En daar staat Hugo, de rust zelve. Het is alsof ik dagen in de woestijn heb rondgedoold en eindelijk een oase zie.

'Is Ruben boven?' vraagt hij zachtjes terwijl hij me in zijn armen sluit.

Ik knik.

'Hoe is Frank eronder?'

'Frank is kwaad weggelopen naar kantoor. Hij wordt er gek van dat hij geen actie kan ondernemen. Ruben wil niet vertellen wie de daders zijn. Je had zijn ogen moeten zien, hij was in een shock. Frank bleef maar aandringen en toen raakte hij in paniek. Ik heb gezegd dat hij hem met rust moet laten.' 'Heel verstandig.' Hugo gaat naast me op de bank zitten. 'Ik wil jullie graag advies geven, Olga. Als ik jou zo hoor, moet Ruben zeker met rust gelaten worden.'

'Frank wil iets doen!'

'Laat hij een paar dagen met Ruben weggaan, samen iets ondernemen. Een andere omgeving doet wonderen. Dat kan jij natuurlijk ook doen.'

'Ik wil bij Anne blijven. Zij heeft er ook een klap van gekregen.'

'Dan vraag je het aan Frank. Ruben zal er vast van opknappen. Hij heeft waarschijnlijk al heel lang in angst geleefd, hij moet

zijn zelfvertrouwen weer terugkrijgen.'

'Ons vertrouwt hij ook niet.'

'Dat geloof ik niet,' zegt Hugo. 'Anders zat hij nu niet hier. Ik ken genoeg kinderen die weglopen. Als Frank een paar dagen alleen met Ruben is, komt er ontspanning en wie weet krijgt hij dan ineens iets te horen.'

'Zie jij het voor je? Frank gaat hem de hele dag uithoren. Hij heeft pas rust als die jongens gestraft zijn.'

Hugo schudt zijn hoofd. 'Laat die daders nou maar aan de school over. Het gaat om Ruben, dat is jullie verantwoording.' 'Ik ben zo blij dat je dat zegt. Frank kan zo drammen, op het laatst ga je nog aan jezelf twijfelen.'

'Volg je gevoel, Olga.'

ik heb het gevoeld, ik heb al die tijd gevoeld dat er iets mis was.'

Jij kan gerust op je gevoel afgaan.' Hugo's ogen, zijn stem, zo zacht. Hij speelt met mijn vingers. 'Ruben is een prachtvent.' Ik voel de warmte en leg mijn hoofd op zijn schouder. Het is zo heerlijk om steun bij hem te vinden. Ik weet dat de kinderen elk moment naar beneden kunnen komen, maar het maakt me niet uit. Ik zuig de kracht op die ik naast me voel.

Alsof ik een leeg vat ben dat nodig gevuld moet worden. Als ik omhoog kijk zie ik zijn ogen. Ik weet dat ik het laat gebeuren, ondanks onze afspraak, maar ik heb de kracht niet om ertegen te vechten.

'Lieverd,' fluistert Hugo. 'Zal je ook op jezelf passen?' Hij tilt

zachtjes mijn kin op. Iets wat Frank nooit mag, een veel te dominant gebaar, maar niet bij Hugo. Ik weet dat ik me eraan overgeef. Even raak ik in paniek. Ik zou hier met Frank moeten zitten, dicht tegen elkaar aan, elkaar troosten, eikaars pijn verzachten. Maar Frank en ik vormen geen eenheid nu en dat mis ik.

Ik sla mijn arm om Hugo's hals. 'Ik heb je nodig,' fluister ik en kus hem.

Ik hoor Anne de trap afkomen en ga rechtop zitten. Ik kijk naar Hugo, maar ik heb geen spijt.

VICTOR

Roos gaat weer eens een weekend naar Milaan. Naar haar vriendin, dat zegt ze tenminste. Maar ik vraag me af of het wel zo is. Het is de derde keer in korte tijd. Voor het eerst in al die jaren ben ik jaloers. Het zal toch niet zo zijn dat een of andere gast met zijn tengels aan mijn vrouw zit?

Gisteren was ik bij Lisa. Ik had me voorgenomen met haar te kappen, maar dat gaat niet, ik ben aan haar verslaafd geraakt. Lisa is een aanvulling op Roos, maar ze moet wel een aanvulling blijven.

Zonder Roos geen Lisa.

Het spookt door mijn hoofd. Terwijl ik in mijn auto zit, zie ik Roos voor me, mijn Roos met een ander. Ik moet het weten, maar hoe kom ik erachter of ze echt bij Graziella is? Haar vriendin bellen heeft geen nut, vrouwen houden elkaar toch de hand boven het hoofd.

Als ik bij het stoplicht optrek, zie ik Peter joggen, in de stromende regen. Kijk die loser nou, hij is drijfnat. Ik rijd mijn auto naar de kant. 'Een lift?'

'Graag.' Kletsnat stapt Peter in.

Even aarzel ik, maar dan sla ik toch rechtsaf. Het is de kortste weg. Ik kijk opzij, maar hij heeft niets door. Ineens wordt hij spierwit. Dat geloof je toch niet, dit is dus nog steeds verboden gebied. Wanneer wordt hij nou eens een vent? Ik doe net of ik niets in de gaten heb en rijd door.

'Bedankt voor de lift, he?' roep ik als ik voor zijn huis stop en hij zonder iets te zeggen uitstapt.

Ik denk weer aan Roos. Hoe kom ik erachter? Ik peins me suf als mijn mobiel gaat.

'Dag moedertje, vertel het eens.'

'Je raadt nooit wat ik dit weekend ga doen.'

'Met pa naar Ajax?'

'Ik ga naar Milaan. Graziella heeft mij ook uitgenodigd.'

NICOLE

Tom laat niets meer van zich horen. Ik heb mijn mobiel speciaal aangezet, maar geen sms'je, niets. Hij is beledigd, alleen maar omdat ik heb laten doorschemeren dat ik bij Sjoerd blijf. Wat had hij dan gedacht? Hij is een schat, maar verder heeft hij niets te bieden. Hij snapt toch ook wel dat ik niet helemaal crazy ben. Zoiets praat je toch uit? Wat zijn mannen toch kinderachtig. Hoe wil hij dat vanavond doen? We zitten wel samen op die schminkcursus. Of denkt hij

soms dat ik niet kom? Natuurlijk ga ik, juist nu.

Ik heb met Marijke gewed. Het kost me hooguit een uur en dan is hij weer als was in mijn handen. Nee Tom, vanavond liggen we weer samen in de woonboot van je vriend.

Ik ga niet alleen voor Tom naar die cursus, ik wil ook weten hoe het met Olga is. Van Hugo hoorde ik dat het een enorme klap is, maar dat wil ik met mijn eigen ogen zien. Ze heeft voorlopig vrij genomen van haar werk.

Ik zucht als ik zie dat Ingrid probeert te chatten. Ze ziet natuurlijk dat ik online ben, ik kan haar niet blijven ontlopen. Even dan maar.

Ze begint meteen weer over die kanker. Volgende week wordt ze geopereerd. Uit een punctie bleek dat het is uitgezaaid naar haar lymfeklieren. Heeft ze niets vrolijkers te melden? De dag moet nog beginnen. Zo'n proces kan heel snel gaan, maar voor hetzelfde geld leeft ze nog jaren. Ik zit er niet op te wachten om het hele gedoe van A tot Z te volgen. Haar linkerborst moet er zeker af, schrijft ze. Nou, als het in je lymfeklieren zit, gaat die andere er ook af. En als we dat hebben gehad krijg je dat gezeur over chemokuren en zo'n triest dieet. En ik maar luisteren. Daar moet ze me niet mee lastigvallen, daar zijn praatgroepen voor. Ik schrijf dat ik weinig tijd heb en wens haar sterkte. Ik geloof dat ze het al doorheeft, want ze is meteen weg.

Ik schenk mezelf net in als de telefoon gaat. Sjoerd. Wat moet die nou?

Jij bent toch onderweg naar Singapore?' vraag ik verbaasd.

'De vlucht is gecancelld,' antwoordt Sjoerd. ik kom naar huis.'
Nee, meneer komt thuis. Altijd zit ik hier alleen en net nu ik
vanavond Tom wil versieren komt hij thuis.

'Ik heb drie dagen vrij,' voegt hij eraan toe.

Nou nou, en die kom je bij mij doorbrengen? Heeft Sonja je
gedumpt? Het ligt op mijn lippen om het te vragen, maar dan
hebben we ruzie. Ineens bedenk ik dat het eigenlijk goed
uitkomt.

'Je komt wel midden in een soort crisis,' zeg ik. 'Heb je mijn e-
mail ontvangen?'

Je bedoelt die foto van die jongen van Verstraten? Ik wist niet
wat ik zag. Hij gaat toch niet met Olaf om, hoop ik? Als we
niet oppassen, wordt Olaf ook homo.'

'Ruben is helemaal geen homo. Ze hebben hem gedwongen,
daarom is er zo'n paniek. Het schijnen jongens van school te
zijn. Frank en Olga zitten helemaal stuk. Ik ook hoor, het is
heel schokkend. Je kent elkaar al zo lang en dan krijg je
samen iets. Maar dat geldt natuurlijk niet voor jou.'

'Wat bedoel je?'

'Gewoon. Jij bent er haast nooit, maar wij zien elkaar
natuurlijk regelmatig bij de school. We hebben echt een band
met elkaar. Vanavond na de schminkcursus gaan we met z'n
allen naar hun huis. Ik wilde eerst je moeder vragen, maar nu
jij er bent kan jij mooi oppassen.'

Ik voel al dat Sjoerd niet meer luistert, maar daar ben ik
langzamerhand aan gewend. De laatste jaren hoort hij amper
nog wat ik zeg.

'Ben je er nog?'

'Eh... ik moet ophangen,' zegt Sjoerd gestrest.

'Het kan wel laat worden!' roep ik nog.

'Ik merk het wel.'

En de verbinding wordt verbroken.

Tom is er nog niet als ik het schminklokaal binnenkom, maar dat zegt niets, hij is wel vaker te laat. Iedereen heeft het over Ruben. De meeste ouders kennen hem omdat een van hun kinderen bij Ruben in de klas heeft gezeten.

'Waar is Olga eigenlijk?' wordt er geroepen. Inderdaad, nu valt het mij ook op. Ik besluit het vuurtje maar vast op te porren.

'Het is al laat. We staan zo te kletsen. Het zou me niks verbazen als ze niet komt. Het is daar thuis paniek en dan te bedenken dat ze dit allemaal had kunnen voorkomen. Wat zal die een schuldgevoel hebben. Ik zou niet graag in Olga's schoenen staan.'

'Hoezo voorkomen?'

Ik wist dat die vraag zou komen.

ik heb haar een tijdje geleden gewaarschuwd,' zeg ik zuchtend.

'Een paar keer zelfs.'

'Jij wist dat Ruben werd gepest?'

'Van Olaf. Ik ben natuurlijk meteen naar haar toe gegaan, wat denk je, ik weet hoe zoiets voelt, ik ben toch zelf ook moeder. Je verwacht toch dat ze schrikt als ze zoiets te horen krijgt?'

'Dus je hebt het haar gezegd?'

'Daar kwam het wel op neer. Dan wil je toch precies weten wat er aan de hand is? Dan zoek je het uit, ga je naar die school,

praat je met de klassenleraar. Ik zou echt tot de bodem gaan. Maar ze vroeg niets, het interesseerde haar helemaal niet. Toen heb ik verder mijn mond maar gehouden. Heel triest voor Ruben. Zo'n leuke jongen. Het is niet te hopen dat hij er later achterkomt, dat zijn moeder had kunnen ingrijpen. Dat zou wel heel zuur zijn.'

Ik geniet als ik zie hoe Olga in de ogen van de anderen van haar troon valt.

'Mag ik weten waar jullie het over hebben?' vraagt Bren- da, die nu pas binnenkomt. 'Ik hoor iets over Ruben Verstraten. Wordt hij gepest? Heb ik dat goed opgevangen?'

'Je weet het niet?'

Er staat een computer in het lokaal. Ik had haar graag de foto laten zien, maar het profiel is eraf gehaald.

'Hij is het slachtoffer van digitaal pesten en niet zo'n beetje ook. Ze hebben hem verkracht.'

Ik vertel haar in geuren en kleuren hoe Ruben op de site stond.

'Dat valt je rauw op je dak zeker,' zeg ik als ik zie hoe Bren- da schrikt. 'Daar houdt hij absoluut iets aan over. Als Olga naar mij had geluisterd was het nooit zover gekomen. Het blijft onbegrijpelijk.'

'Heel erg!' Brenda moet ervan bijkomen. 'Je moet er toch niet aan denken dat ze zoiets met mijn Michael doen.'

'Dat hoeft je je ook niet voor te stellen, want dat gebeurt Michael niet. Die heeft een moeder die haar kind in de gaten houdt. Of heb jij ook een affaire met een ander?'

'Heeft Olga een affaire?'

Het slaat in als een bom.

'Wisten jullie dat echt niet? Goh, ik dacht dat het iedereen wel was opgevallen. Het schijnt helemaal hip te zijn tegenwoordig: werken, een huwelijk, kinderen, je huishouden en dan ook nog een affaire. Vind je het gek dat je kind er dan bij inschiet?'

'Met wie heeft ze dan iets?'

Als Hugo binnenkomt, houd ik mijn mond.

'Duizend maal excuus. Ik ben jullie helemaal vergeten. Olga kan hier vanavond niet zijn. Jullie weten wat er aan de hand is met haar zoon. Het is natuurlijk heel logisch dat ze heeft afgezegd. Ik had jullie moeten bellen, maar het was ook zo'n hectische dag vandaag.'

'Ja, dat zal wel,' sneer ik.

'Sorry dat jullie voor niks zijn gekomen.'

En hij vertrekt weer.

'Nou, niet helemaal voor niks,' zeg ik. 'Het is nu wel heel duidelijk. Dit wist hij waarschijnlijk vanmiddag al, of gisteren. Niet alleen Olga, ook Hugo functioneert niet meer.'

'Wat heeft Hugo hier nou mee te maken. Of...'

Ze kijken me vragend aan. Ik knik. 'Je bent gek! Heeft ze iets met Hugo?'

'Ja, en ik vind het belangrijk dat jullie dat weten. Nou is dit met Ruben gebeurd, maar wat gebeurt er met onze kinderen hier op school? Hugo heeft zijn hoofd er niet meer bij. Natuurlijk zijn we allemaal vrij om iets te beginnen naast ons huwelijk,

maar als directeur kun je dat niet maken, vind ik. Of doe het dan tenminste zo dat niemand er last van heeft. Ik weet niet hoe jullie erover denken, natuurlijk. Brenda, jij zit in het bestuur, ik bedoel maar...'

Ja, ik begrijp waar je heen wil. Het is nu ook onze verantwoording,' zegt Brenda geschokt.

Iedereen kijkt op als Tom binnenkomt. Hij durft mijn kant niet op te kijken.

'Is Olga er niet?'

'Nee,' zegt iedereen in koor.

'Dan ben ik dus voor niks gekomen.'

Tom doet er echt alles aan om contact met mij te vermijden.

'Tot de volgende keer dan maar, als het überhaupt nog doorgaat. Wat een toestand.'

De eersten lopen het lokaal uit. Tom blijft staan, dat doet hij niet voor niets. Als iedereen weg is, sla ik mijn arm om hem heen.

'Je bent niet echt boos op me,' zeg ik als hij zich losmaakt. 'Dat geloof ik niet. Jij kan nooit boos op mij zijn.'

'Nicole,' zegt Tom voorzichtig. 'Het kan niet tussen ons. Het moet stoppen. Mijn besluit staat vast.'

'O ja? Ik heb me er juist zo op verheugd samen te zijn vannacht.'

'Dat gaat niet. Jij kiest voor Sjoerd, dat is nu wel duidelijk en dat heeft consequenties voor ons.'

Ik streel zijn borst. Jij wil best dat ik met je meega, wij met z'n tweetjes, het lijkt je heerlijk, hou je nou maar niet zo groot.'

'Natuurlijk wil ik dat je meegaat, maar dan blijf jij ook bij mij. Dan ga je alleen nog terug om je kinderen te halen.'

'Dit is telepathie,' zeg ik. 'Zie je wel dat er een lijntje tussen ons is? Dat heb ik ook besloten. Hoe kan dit?'

'Echt?'

'Ik kies voor jou. Je hebt gewonnen.'

Tom trekt me naar zich toe. 'Jezus, Nicole, had dat eerder gezegd. Ik heb een kloteweek gehad. Dit gaan we vieren.'

Hoezo een uur, Marijke, drie minuten waren genoeg.

OLGA

Het is al middag en ik heb nog niets gedaan, er komt niets uit mijn handen, al dagen. Alles wat ik aanpak, maak ik half af. Ik heb gewoon geen rust. Hoe moet het verder met Ruben? Hij kan toch niet de rest van het jaar op zijn kamer blijven? De Vries heeft voorgesteld hem een week thuis te houden. Hij hoopt dat de politie er dan achter is wie het zijn.

Ze hebben een aantal leerlingen ondervraagd en het schijnt dat steeds dezelfde namen naar voren komen. Hij wil niet zeggen wie ze verdenken, dat is de taak van de politie, maar er zijn nu alweer drie dagen voorbij en we hebben nog niets gehoord. We kunnen Ruben maandag toch niet naar school sturen? Hij wil helemaal niet terug, het liefst wil hij naar een andere school, maar dat kan ook zijn omdat hij overstuur is. We moeten vooral geen overhaaste stappen nemen.

Ik heb van alles voorgesteld. Naar Amsterdam, een eindje fietsen, maar hij heeft nergens zin in. Hij zit daar maar in z'n

eentje. Daan hebben we ook nog steeds niet gezien. Ik snap het wel, die jongen is zich dood geschrokken van dat profiel. Volgens Ida durft Daan niks te laten horen en moet ik zelf contact opnemen.

Ik loop er maar over te denken, ik ben zo besluiteloos. Het ene moment denk ik dit en het andere dat. Wat is wijsheid? Ik weet het niet. In elk geval moet Ruben het niet weten.

Ik doe net de was in de trommel als Vivian belt.

'Hoe is het met je? Is er al iets over de daders bekend?'

'Nee. Laten we hopen dat het niet te lang gaat duren. Ruben moet weer naar school.'

'Wanneer denk je dat je er weer bent?'

Ik voel me bezwaard. 'Deze week nog niet.'

'Weet je wat lastig is, wij moeten het huis leeg opleveren. Ik moet volgende week een paar dagen vrij nemen, anders red ik het niet. Je moet je niet schuldig voelen, hoor, het komt gewoon slecht uit.'

Vivian zegt het een paar keer. Ik hoef me niet schuldig te voelen, maar dat doe ik wel. Zij ligt midden in een scheiding en nu moet ze voor twee werken. Maar wat moet ik? Ik kan Ruben toch niet alleen laten? Ze hoopt natuurlijk dat Frank een paar dagen vrij wil nemen. Als Ruben volgende week nog thuis is, moet dat dan maar.

Ik kijk op de klok. Het is half twee. Het zou kunnen dat Daan thuis is, want op woensdag hebben ze om half een vrij. Zal ik het proberen? Het zou zo fijn zijn als Daan langskwam.

Misschien weet hij wie die jongens zijn en durft hij daarom

niet te komen, omdat hij bang is dat we hem uithoren. Ik zal hem wel zeggen dat we dat niet van plan zijn.

Zijn mobiele nummer heb ik jammer genoeg niet. Dat heeft Ruben, maar ik ga niet stiekem in zijn agenda snuffelen. Ik zoek het nummer van Daans ouders op. Ik ken ze wel, we hebben altijd een heel plezierig contact gehad. Ik neem de telefoon mee naar de serre zodat Ruben het niet hoort als hij naar beneden komt. Ik toets het nummer in en hoor de telefoon een paar keer overgaan, dan wordt er opgenomen.

'Met Loes Fontijn.'

'Ha Loes, je spreekt met Olga Verstraten. Hoe gaat het?'

Normaal praat ze altijd honderduit, maar nu komt er geen woord uit en ze vraagt me ook niets. Zou ze het niet weten? Op de achtergrond hoor ik Daan lachen. Hij is er, gelukkig. 'Ik eh... wilde Daan even spreken. Kan dat?'

'Die is er niet.'

Ze zegt het doodleuk, terwijl ik hem zelf hoor praten. Ik weet niet wat ik moet zeggen.

'Ruben is al een paar dagen thuis,' probeer ik. 'En ik heb Daan nog niet gezien. Het zou zo fijn voor hem zijn als Daan langskwam.'

ik denk niet dat Daan nog interesse heeft om langs te komen.'

Ze zegt het gewoon, tegen mij, Rubens moeder.

'En wij hebben het liever ook niet,' zegt ze er snel achteraan.

'Olga, sorry, er wordt aangebeld.'

Ze hangt op.

Ik sta perplex, met de telefoon in mijn hand. Hoe kan dit? Ik

wil terugbellen, maar ik voel dat het geen zin heeft. Daan mag niet meer met Ruben omgaan. Mijn zoon wordt zomaar gedumpt, buitengesloten, omdat hij is gepest.

Ik schrik van Frank, die ineens in de kamer staat.

'Je hebt je agenda vergeten,' zeg ik. ik wilde je nog bellen.'

Frank pakt hem van tafel. Ik zie zijn vermoeide gezicht.

Iedere keer als ik vannacht wakker werd, zag ik dat hij ook wakker lag. We hielden ons beiden stil.

is Ruben boven? Of mag ik dat niet vragen? Ja, je zegt het maar hoor. Ik weet niet wat hier nog is toegestaan.'

'Frank, doe niet zo kinderachtig. We vinden het allebei even erg wat er is gebeurd. Laten we er geen ruzie over maken.'

ik maak geen ruzie,' zegt Frank venijnig. 'Maar jij schijnt hier tegenwoordig de regels op te stellen.'

'Frank, hou op! Hier heb ik dus echt geen zin in, dat jij langskomt om mij op te fokken. Ik heb net naar Daan gebeld.'

'En? Waarom heeft hij zich nog niet laten zien? Wat is dat voor vriend?'

'Ik kreeg alleen Loes aan de lijn. Ze wil niet dat Daan nog met Ruben omgaat.'

'Wat zeg je nou? Zijn ze gek daar? Wat is dat voor hypocriet gedoe? Jezus, wat een stelletje schijnheiligen. Waar zijn ze bang voor?'

ik vind het zo erg voor Ruben.' Zuchtend plof ik op de bank neer.

'Zoiets geloof je toch niet?' Frank ijsbeert door de kamer, ik heb zin om daar zelf even heen te bellen.'

'Niet doen, daar help je Ruben niet mee. Hoe moet dit verder, Frank? We moeten een andere school voor hem zoeken. Wat mij betreft hoeven we niet de hele week te wachten. We vertellen het hem nu, het zal zo'n opluchting voor hem zijn.'

'Vluchten dus? Weet je wie een andere school moeten zoeken? De ouders van dat schorem. Niet Ruben. Olga, je draait het om. Dat hopen ze, dat Ruben opdondert. Geen haan die er dan ooit nog naar kraait. Die De Vries ook niet hoor, met zijn uitgestreken smoel.'

Je moet geduld hebben, Frank. Ze hebben een paar jongens op het oog.'

'Geloof jij dat? Ze willen ons gewoon zoet houden.'

Jij hebt het steeds over die jongens, maar het gaat om Ruben, Frank. 'Juist. Daarom moeten die klootzakken gepakt worden, zo snel mogelijk. Als het aan mij had gelegen, zaten ze allang vast. Ik ben blij dat je het nu eindelijk doorhebt. Zit hij op zijn kamer? Binnen tien minuten weet ik wie het zijn.' 'Nee! Ik spring op en ga voor de trap staan. 'Dat doe je niet, je laat die jongen met rust.'

Ik voel dat ik Frank een klap zal geven als hij toch naar boven gaat. Ik, die nooit sla.

'Olga, ga opzij!' Frank is razend.

'Opdonderen jij!' zeg ik en kijk Frank woedend aan.

'Gek ben je, wist je dat? Helemaal geschild.'

Frank draait zich om en loopt de deur uit.

Vanmiddag heeft Anne een korte try-out voor de ouders. Ze

laten een stukje van de musical zien. Ik heb Ruben gevraagd of hij mee wil, maar hij wil niet mee. Anne heeft het ook niet makkelijk nu, dus ik ga toch.

Gisteren kwam ze helemaal overstuur thuis. Ze fietste langs de school van Ruben en werd nagejouwd: 'Je broer is een vieze homo.' Het was zo moeilijk om haar pijn te zien.

Ik ga naar boven en klop op Rubens kamer. Hij zit met z'n iPod op bed.

'Vind je het erg als ik even naar de musical ga?'

'Natuurlijk niet,' zegt Ruben, ik ben geen baby.'

Ik merk dat ik het fijn vind als ik buiten ben. Al die spanning en dat gedoe met Frank van de laatste dagen. Hij loopt telkens kwaad de deur uit, lekker makkelijk. Hij laat mij wel achter met die ellende. Ik mis mijn werk, ik heb zelfs heimwee naar die slijmerige blik van Antonio. Ik hoop zo dat ik maandag weer kan beginnen.

Het is maar een half uurtje lopen naar de school, maar ik geniet ervan. Helaas is Ida er niet. Haar zoontje zit ook in groep acht, maar ze moest werken. Ik heb wel veel steun aan haar. Ze belt me elke dag. Ik verheug me erop om straks even met iedereen te praten. Ze zullen allemaal wel geschrokken zijn. Als ik de hal inloop zie ik een groepje bekenden staan. Ik ga erbij staan, maar dan valt het opeens stil. Ik ben nooit achterdochtig, maar nu krijg ik een heel naar gevoel.

'Jullie hebben zeker wel gehoord waarom ik de cursus moest afzeggen,' zeg ik onzeker.

'Ja, dat weten we.'

Maar ze zeggen er niks over. Waarom vragen ze niet hoe het met Ruben is? Ze beginnen over het jubileum en ze vragen of ik dan ook schminkles geef aan groep acht. Alsof mijn hoofd daar nu naar staat.

Een eindje verderop zie ik Brenda staan. Ik loop naar haar toe, maar als ik vlak bij haar ben ziet ze opeens een ander en gaat ernaar toe. Is het toeval en ben ik paranoïde? Het voelt gewoon niet goed, ook als ik met anderen praat. Ze doen best aardig, maar het is niet spontaan, dat voel ik.

Gelukkig vraagt de moeder van Wilfried wel naar Ruben, maar ze is de enige. Of weten ze het niet? Maar dat kan toch bijna niet. Ik voel me helemaal niet op mijn gemak op de school van mijn kind en heb het idee dat iedereen me nakijkt. Ik voel me gekwetst, erger nog dan door de moeder van Daan. Die zei tenminste nog dat ze niet meer wilde dat Daan met Ruben omging. Toen kon ik kwaad worden, maar hier zeggen ze er niets over. Door dat afschuwelijke profiel is mijn hele leven veranderd. Ik kan hier nu niet zijn, ik ben te veel in de war. Ik wil me omdraaien en weggaan, maar Anne heeft me al gezien.

'Mam, je bent er!' roept ze stralend.

Ik kan haar nu niet teleurstellen. Mijn kind heeft een try-out en ik moet erbij zijn. Ik loop aan Anne's hand de trap op. Weer denk ik dat iedereen over me praat. Ik ben bang voor Anne, wat moet ze wel niet denken als ze over haar moeder roddelen? Maar Anne merkt niks, lijkt het. Ik probeer zo rustig mogelijk te blijven en ga de klas in.

Je mag op mijn plaats, mam.'

Nina komt naast ons zitten. Ze is heel aardig en praat over het afgelopen weekend. Ze zijn met het gezin naar Center Parcs geweest. Ze vraagt me niets over Ruben. Nina, Anne speelt er bijna elke dag. Durft ze het niet?

Ik ben blij als de voorstelling begint. Anne speelt super, dat merk ik nu ook weer aan de reacties. Maar ik kan mijn aandacht er niet bij houden. Nog nooit heeft een optreden van mijn kind zo lang geduurd. Mijn ademhaling slaat op hol. Ik herken het. Lang geleden op de middelbare school, nadat Floris het had uitgemaakt, heb ik ook last van hyperventilatie gehad. Weken liep ik met een plastic zakje in mijn tas waar ik in moest ademen als het begon.

Rustig ademen, denk ik als ik voor hen klap. Ik probeer me op Anne te concentreren, dat helpt. Een paar kinderen komen langs met koffie en cake.

'Hij is heel lekker,' zegt er een. 'Simone's moeder heeft hem gebakken.'

Ik heb even geen trek in cake van Nina.

'Hoe vond je het?' vraagt Anne glimmend van trots.

'Geweldig, meis. Ik ben zo trots op je. Maar ik blijf niet te lang, Ruben is alleen thuis.'

Anders zou Anne altijd moeilijk gaan doen, 'je bent nu bij mij!', maar ze begrijpt het, geeft me een kus en gaat terug naar haar vriendinnen.

Iedereen praat na over de voorstelling, en daarna gaat het over de Citotoets. Een moeder vraagt of ik het Rijnland een

goeie school vind. Geweldig, wil ik zeggen. Mijn jongen heeft daar een trauma opgelopen, hij is kapotgepest. Ik kan haar nu geen antwoord geven.

'Sorry, ik moet gaan. Een andere keer.'

Ik zwaai naar Anne en verlaat het lokaal. Ik ben helemaal stuk als ik op de gang sta. Ik kom langs de kamer van Hugo.

De deur staat open. Ik zie hem voor de archiefkast staan en zonder erbij na te denken loop ik naar binnen.

'Hugo! het is zo verschrikkelijk.'

Hugo houdt me vast, terwijl de deur openstaat en er ieder moment iemand binnen kan komen. Hij streelt mijn haar en wrijft zachtjes over mijn rug.

ik breng je naar huis.'

Een paar minuten later zit ik naast Hugo in de auto.

'Gaaf het?' Hij pakt mijn hand. 'Of zullen we een eindje wandelen?'

'Lijkt me heerlijk.'

We lopen door het bos. Het verwarrende gevoel is weg.

Misschien komt het door de rustige, overtuigende manier waarop Hugo naast me loopt. Het is zo vanzelfsprekend, hij kijkt niet een keer om zich heen of iemand ons ziet. Zonder iets te zeggen lopen we langs het water.

Ik zie een moeder met kleintjes de eendjes voeren. We komen langs de pannenkoekenboerderij, waar we zondags wel eens pannenkoeken eten. Het bord dat altijd buiten staat is binnen gezet, het restaurant is gesloten. Af en toe komen we een wandelaar tegen met een hond of worden we

ingehaald door een jogger. Even ben ik niet meer de moeder van Ruben en Anne en de echtgenote van Frank. Ik voel me weer vrouw, met een eigen leven.

We komen bij het veld waar we elk jaar sportdag houden, maar we zeggen niets tegen elkaar, het is nu ons veld. Het is allemaal van ons, ik wou dat we zo konden blijven lopen, dagen achter elkaar, dat ik niet meer naar huis hoefde.

Ineens blijft hij staan. We kijken elkaar aan. Ik kijk naar zijn rustige lieve ogen, zijn prachtige lichaam, lust overspoelt me. 'Hugo,' fluister ik.

Hij pakt mijn hand en trekt me van het pad af. Heftig kussend lopen we stapvoets over het mos. Als we ver genoeg van het pad zijn, drukt hij me met mijn rug tegen een eik stevig tegen zich aan. Ik voel zijn stijve door mijn kleren heen.

Ik kan het niet meer tegenhouden, dat wil ik ook niet, mijn hand gaat naar zijn broek, ik rits hem open en neem zijn stijve lid in mijn hand, zijn handen gaan onder mijn rok, hij duwt mijn slipje naar beneden en schuift zijn vingers tussen mijn lippen, ik vergeet alles om me heen, tijd bestaat niet, alleen Hugo die me vingert.

Ik kreun als hij in me glijdt. We neuken alsof we een jarenlang gebrek aan passie moeten inhalen. Ik weet niet of iemand ons ziet, maar zelfs al zouden ze ons zien, dan nog ging ik door. Ik knijp in Hugo's arm als ik klaarkom.

Hugo kust me, trekt zijn broek op en ritst zijn gulp dicht. Hij kust de tranen weg die over mijn wangen lopen. Hoe lang is het geleden dat ik moest huilen toen ik klaarkwam? We staan

daar, dicht tegen elkaar aan. Het ergste is dat ik geen spijt heb, maar ik weet ook dat er geen vervolg is. Dat weten we alle twee, daarom houden we elkaar zo stevig vast.

Hugo sluit zijn armen nog krachtiger om me heen en terwijl hij me zachtjes kust, streelt hij mijn wang. Hij zegt niets, dat is juist zo fijn. Geen gladde praatjes, dat ik de mooiste of geilste vrouw ben met wie hij het ooit heeft gedaan, dat het niet goed gaat met zijn relatie, hij zegt gelukkig ook niet dat het nog nooit zo lekker is geweest.

Het is ook niet nodig om iets te bevestigen, want het is er, dat maakt het zo mooi, maar ook zo verdrietig, want voor onze liefde is geen toekomst, dat weten we. Ik weet dat ik me los moet maken. Het voelt wreed, als een plant die uit de grond moet worden gerukt, maar het moet. Ik heb het zo vaak gedacht: hoe ellendig moet je je wel niet voelen als je vreemd bent gegaan? Natuurlijk heeft de mogelijkheid zich bij mij ook wel eens voorgedaan. Als ik had gewild had ik allang met Antonio in bed kunnen liggen, maar ik had het er nooit voor over. Vreemdgaan past niet in onze relatie. Ik dacht dat ik Frank niet meer onder ogen zou durven komen. En als ik het zou verzwijgen, hij het zo van mijn gezicht af zou kunnen lezen.

Met Ida heb ik er eindeloos over gediscussieerd. Juist geen gehoor geven aan je verlangens, je hormonen bedwingen voor de ander, dat is pas liefde voor mij. Wat dat betreft dachten Ida en ik er heel anders over.

'Ik doe het niet,' zei ik altijd.

'Dat kan je nooit zeggen,' zei Ida dan.

Maar ik wist het zeker.

Natuurlijk bestaat monogamie niet, maar ik wil wel monogaam leven. Je maakt zo veel stuk, het is het niet waard. En nu is het toch gebeurd, en dan niet eens in een luxe bruidssuite met champagne in een koeler, dat waar Antonio het altijd over heeft, maar in een park, tegen een boom, alsof we nog zeventien zijn.

Ik voel me herboren, alsof ik een vitamineboost heb gehad. Ik kan het leven weer aan. Zo zwaarmoedig als ik naar de school liep vanmiddag, zo heb ik nu het gevoel dat ik zweef. Ik ben zo euforisch, ik moet het iemand vertellen.

Ik bel Ida.

'Ik wou je net bellen, ik heb de hele middag aan je gedacht. Was het niet pijnlijk om iedereen onder ogen te komen?'

Ik stort in een klap van mijn roze wolk de realiteit in. Ik denk aan Ruben en de pijn snijdt door me heen, nog venijniger dan ervoor.

Alsof de pijnstillers zijn uitgewerkt.FRANK

Ik zit al een uur te werken aan een taxatierapport, een routineklus waar ik normaal in twintig minuten klaar mee ben. Victor staat op mijn voicemail.

Ik moet de mensen nog bellen, maar ik kan me er niet toe zetten. Ruben zit maar in mijn hoofd. Ik voel me zo verrekte machteloos. Olga zet me gewoon buitenspel, alsof ik geen rechten heb. Het is mijn zoon, mijn jongen die wegwijnt op zijn kamer. In mijn gedachten heb ik die klootzakken al

honderd keer vermorzeld. Nou weer een sms'je van Victor. Hij heeft gelijk: the show must go on. Ik pak het dossier en bel de familie Van de Ploeg.

'Goedemorgen meneer Van de Ploeg, met Verstraten. Ik wilde een afspraak met u beiden maken.'

'Heeft u al een koper?'

Altijd hetzelfde: als ze mij aan de lijn krijgen denken ze dat hun huis weg is. Een vervelende man trouwens, hij denkt dat hij goud in handen heeft. Hij heeft het hele huis zelf gerenoveerd, dat zijn de ergsten.

'Nee, helaas is er nog geen uitzicht op verkoop, meneer Van de Ploeg. Maar omdat ik weet dat het voor u van groot belang is dat we zo snel mogelijk de champagne open kunnen trekken, heb ik me in het pand verdiept. Ik zou het prettig vinden hierover met u van gedachten te wisselen.'

Ik zie Huibs V70 aan komen rijden. Binnen een minuut handel ik het gesprek af.

'Geen koffie?' vraagt Huib.

'Nog geen tijd voor gehad.' Huib werpt een blik op mijn computer. 'Ah, je bent aan die taxatie bezig. Mooi zo, dan kan hij vandaag de deur uit. En? Nog steeds bonje thuis?'

'Het spreekverbod is nog niet opgeheven. Dat steltje criminelen mag mijn zoon half verkrachten, maar als zijn vader een paar vragen wil stellen, heet het kindermishandeling.'

Huib gaat er niet op in. Hij wil niet tussen Olga en mij komen.

'Zit hij nog steeds op zijn kamer?' Huib zet het koffieapparaat aan.

'Ja.'

'Dat lijkt me niet goed. Ik ben geen psychiater, maar dat is niet gezond voor een jongen van zijn leeftijd. Hij heeft afleiding nodig.'

'Hij is kapot, er is niks van hem over.'

Huib legt een hand op mijn schouder. 'Het komt goed, Frank, Ruben vecht zich erdoorheen, hij is sterk. Als ik iets voor je kan doen, zeg je het maar.'

'Ze lopen vrij rond, Huib, die gasten lachen in hun vuistje. Het maakt me gek. En z'n eigen vader doet niets, want dat mag niet van Olga. Hoe moet ik dat later verantwoorden als ik bij de hemelpoort sta? "Waarom heb je je zoon niet bevrijd van dat geteisem?" vraagt Petrus dan. "Dat mocht niet van mijn vrouw."'

'Jullie moeten er rustig over praten,' zegt Huib voor de zoveelste keer.

'Ik ben wel rustig, maar ze luistert niet naar me. Naar iedereen luistert ze, behalve naar mij. Ik heb geen contact met haar. Als die Hugo iets zegt, dan is dat heilig.'

'Hugo is natuurlijk niet gek. Wat vindt hij?' 'Dat Ruben eruit moet, met mij. Hij denkt dat hij er dan vanzelf mee komt. Allemaal leuk en aardig, maar ik kan hier niet weg. Het is toch te belachelijk voor woorden dat ik honderden kilometers moet rijden om antwoord van mijn zoon te krijgen?' 'Trouwens, hij wil het ook niet, hij wil niks.'

'Hij is bang dat jij er weer over begint, maar geen gevraag, lekker relaxen samen. Bind de fietsen achterop en rijd naar de Ardennen. En dan fietsen, dat is goed voor die jongen. Laat hem maar tegen de heuvels op trappen. Af e-n toe een lolletje, lekker uitblazen in een hotelletje, snap je?'

'Moet je mijn agenda zien.'

'Ik neem alles over, geen probleem. We zijn toch compagnons? We weten precies van elkaar waarmee we bezig zijn, dat is nou weer het voordeel. Ik kan er zo instappen.'

Dat kon altijd.

'Ik weet het niet...'

'Waarover maak je je nou zorgen? Het komt helemaal voor elkaar, dan werk ik maar over. Of heb je geen vertrouwen in me?'

Ik denk aan Victor. Ik moet er zeker van zijn dat hij me niet belazert. Stel je voor dat het uitkomt!

'Nou?'

ik doe het.'

Ik sta nog op het parkeerterrein als ik me herinner dat ik Van de Ploeg moet terugbellen, maar ik wil het niet hier doen, een paar meter bij Huib vandaan. Ik voel me een bedrieger.

Ineens bedenk ik hoe onbelangrijk die poen is. Ik wil Huib hier niet om verliezen. Ik kan wel janken om die klotedeal, overal kan ik om janken, om Huib die een echte vriend is, om Olga, om Ruben.

Weer zit dat kloteprofiel op mijn netvlies. Ik voel de tranen komen. Ik probeer aan iets anders te denken, maar ik kan het

niet meer tegenhouden. Ik zit als een kind te grienen in mijn BMW.

Ze hadden met hun poten van hem moeten afblijven. De hele rit zit ik jankend achter het stuur. Pas als ik rustig ben bel ik Van de Ploeg en verzet de afspraak.

'Is Ruben boven?' Ik vermijd Olga's blik.

Ja,' zegt Olga afgemeten.

'Prima.'

Olga wil al overeind vliegen als ik de trap opga.

'Wees maar niet bang. Ik stel Ruben maar een vraag. Of hij een paar dagen met me wil fietsen in de Ardennen.'

Je neemt vrij?'

'Twee dagen. Huib neemt het van me over.'

'Denk je dat je dat kan?' Die toon van haar.

'Wat bedoel je? Moet ik soms een test doen? Ik ben al dertien jaar vader, denk je dat ik niet twee dagen met mijn zoon kan optrekken?'

Je weet best wat ik bedoel.'

'Ik vraag hem nergens naar, dat bedoel je toch?'

'Dan vind ik het een goed plan.'

'Dank u wel, mevrouw de psycholoog.'

Ik wil de trap opgaan, maar Olga houdt me vast. 'Ik wil niet dat je met ruzie weggaat.'

'Ik heb geen ruzie met jou.'

Olga zucht vermoeid. Dat is zo irritant. 'Waarom zucht je nou weer? Ik weet het wel,' zeg ik als ik geen antwoord krijg. Je wilt dat ik zeg dat ik achter je sta, dat het niks uitmaakt wie de

daders zijn. Laat ze maar rondlopen, toch? Waarom sponsor je ze niet?'

'Frank, hou op! Je lijkt wel overspannen. Voor jou is het ook goed om een paar dagen te gaan fietsen. Ik meen het.'

Ze geeft me een kus. Daar zit ik nou helemaal niet op te wachten. Ik loop de trap op. Ruben ligt op bed te lezen.

'Zo, kerel. Ik heb een plan. Wij gaan lekker een paar dagen fietsen in de Ardennen, he, wat denk je daarvan? We praten nergens over, alleen maar fun maken, jij en ik. Dat is een poos geleden. Zie je er wat in?'

'Het lijkt me wel cool,' zegt Ruben, 'als je maar niet de hele weg...'

'Nee vent, daar hoeft je niet bang voor te zijn. We hebben het er niet over, afgesproken? Alleen als jij het erover wilt hebben, natuurlijk.'

'Wanneer gaan we?'

'Nu.'

'Ais het meezit, zitten we over een paar uur al op de fiets,' zeg ik als we door Maastricht rijden.

We komen langs een scholengemeenschap. Op het plein zie ik jongens met elkaar dollen. Dat had ik voor mijn jongen ook wel gewild, maar die kan niet naar school. Nee, mijn jongen moet met zijn vader op stap om bij te komen.

Ik kijk naast me. Ruben staart naar buiten. Wat zou er in hem omgaan?

'Het zal je goed doen. Alleen maar op je kamer zitten is niks voor een mens. Dan pieker je maar, dat is niet gezond.'

Stilte.

'Of pieker je niet?' vraag ik als Ruben niet reageert.

'Gaat wel.'

'Laat die rotjongens maar piekeren. Als ik hen was zou ik 'm wel knijpen, want vroeg of laat zijn ze er toch bij.'

Ruben zwijgt.

'Weet je nog dat we hier twee jaar geleden hebben gekampeerd?' zeg ik als we langs een dorpje komen.

Ruben knikt. 'Dat was een gave camping.'

'Toen ging Anne nog playbacken. Jij deed het licht, dat deed je goed. Aardige lui allemaal, die zouden het niet kunnen geloven als ze horen wat jou is geflikt.'

Weer geen reactie.

Ruben heeft gelijk, we zouden het er niet over hebben.

'Hoeveel kilometer denk jij dat we morgen halen?'

'Vijftig?' Ruben kijkt me vragend aan.

'Dat is heel wat hoor, door die heuvels. We zullen het zien, we forceren niks. Het is wel de bedoeling dat je opknapt.'

Ruben zet zijn iPod aan. Ik vind het wel prettig, dan hoeven we niet te praten. Ik merk dat het me zwaar valt om het over koetjes en kalfjes te hebben.

Ik denk aan Huibs woorden: 'Misschien vertelt Ruben het je ineens.' Dat zullen we dan maar hopen.

Ik sla af bij een wegrestaurant. 'Heb je honger?'

'Nee,' zegt Ruben.

'Ik wel.' Ik rijd de afrit af en zoek een parkeerplek. Je moet toch weer gaan eten, jongen, anders kan je niet fietsen. Neem

anders een patatje.'

'Ik zeg toch dat ik geen trek heb.'

Ik zet de motor af en leg mijn hand op zijn schouder.

'Ik wou dat ik je kon helpen, vent. Waar zit je over in, dat je maandag weer naar school moet?'

'Ik ga niet terug,' zegt Ruben beslist.

'Oke.' Ik probeer rustig te blijven. 'Van mij mag je naar een andere school. Maar dan moet ik wel weten wat er is gebeurd.'

'We zouden er niet over praten.' Ruben bijt op zijn lip.

ik zou jou niet naar de ouders vragen, dat doe ik ook niet.

Maar wat is er precies gebeurd en hoe lang was dit al aan de gang? Met hoeveel waren ze?'

'Hou op, ik zeg toch niks, ik ben bang.' Ruben wordt wit. ik ben bang voor ze,' zegt hij nogmaals.

'Hebben ze je gechanteerd?'

'Nee, ik zeg je toch niet wat er is gebeurd. Ik wil naar huis.' En hij begint te huilen.

'Sorry knul, we hebben het er niet meer over.'

Maar Ruben is helemaal overstuur, hij wil per se naar huis. Ik probeer van alles, maar het helpt niet.

'Goed dan,' geef ik toe, 'we gaan naar huis. Maar vertel me dan alleen wat ze nog meer hebben gedaan. Die foto kan nooit de eerste keer zijn geweest. Hebben ze je viool toen ook afgepakt?'

Ruben knikt.

'Waar was het? Op het schoolplein, in de aula? Ik moet het weten.'

'Het was niet in school,' snikt Ruben. 'Het was in het park.'

'Hoe kan het dan dat niemand het heeft gezien?'

'Peter heeft het gezien,' jankt Ruben.

'Wat doen jullie hier nou?' vraagt Olga als we binnenkomen.

Dan ziet ze Rubens behuilde gezicht. Hij loopt meteen door naar boven.

'Het is niet te geloven, je hebt hem dus toch lastiggevalen.'

'Helemaal niet. Ik heb hem alleen gevraagd wat er allemaal is gebeurd. Mag dat soms ook niet? Het is echt een taboe.'

'Frank, hoe durf je! Je zou lekker met die jongen gaan fietsen, maar jij moet weer weten wat er is gebeurd. Je maakt ons allemaal gek, weet je dat? Dit is niet normaal meer. Het is een obsessie. Waarom maak je geen afspraak met een psycholoog.'

'Dan wel voor jou,' zeg ik giftig.

Olga is razend. 'Wat ben jij een loser.'

'Ben ik een loser? Dan snap ik niet wat je nog bij mij doet.'

'Dat vraag ik me zo onderhand ook af,' zegt Olga.

Je meent het, he? Je meent het echt.'

Ik spring op, ga de slaapkamer in, doe de kast open en smijt wat kleren op bed.

'Wat ga je doen?' vraagt Olga als ik met een propvolle reistas beneden kom.

Je vond me toch een loser? Dan heb ik hier niks meer te zoeken. Ik logeer in mijn kantoor.'

'Die plek hadden we Vivian beloofd,' zegt Olga verontwaardigd.

'Vivian gaat maar naast jou liggen. Misschien is dat wat voor je.'
Ik loop naar buiten, gooi de reistas in de auto en duik achter het stuur.

Olga komt me achterna. 'Frank, luister!'

Wijf, val dood.

Ik geef gas en spuit weg.

OLGA

Frank scheurt de hoek om, ik kijk hem na. Wat een kleuter is het toch, hij gaat er weer vandoor. Even heb ik het gevoel dat ik gek word. Ik bel Ida, gelukkig is ze er binnen vijf minuten. Ik trek een fles chablis open.

'Laat hem maar lekker in z'n eentje op kantoor zitten,' zegt Ida als ik haar glas volschenk. 'Hij komt vanzelf wel terug, maak je maar geen zorgen. Jullie zijn echt zo'n stel dat nooit uit elkaar gaat, dat weet ik gewoon. Jullie worden samen oud, wedden?' Gadverdamme! Ik weet helemaal niet of ik dat wel wil. 'Als hij zo blijft stressen, wordt hij helemaal niet oud. Sinds hij voor zichzelf werkt heeft hij nooit meer rust. Het zou me niks verbazen als hij ineens een hartaanval krijgt. Soms ben ik daar echt bang voor. Zie je het voor je: een halve invalide die last heeft van ADHD. Laatst heb ik hem nog gewaarschuwd. We lagen in bed en hij lag geen seconde stil. "Je werkt te hard," zei ik. Hij natuurlijk beledigd. Dat moest ik maar zeggen als hij een ouwe lui was, nu zat hij in de kracht van zijn leven. "Als je nu iets krijgt is het wel je eigen schuld," zei ik. "Dan zet ik je zo in een verzorgingshuis."

'Ja ja, zie je het gebeuren?' lacht Ida. 'Dat doe jij dus nooit. Jij bent veel te braaf. Je hebt gezworen dat je bij hem zult blijven, in voor- en tegenspoed. Ik dump die vent van mij als hij niks meer kan. Of ik neem er een lekker ding bij. Maar jij gaat Frank keurig verplegen tot het bittere eind. Ik zie jou wel achter een rolstoel door het park lopen.'

'Ben ik echt zo?' Ik schrik er zelf van.

ik weet het honderd procent zeker.'

'Wat een toekomst! Alsjeblieft!' roep ik.

Ida schenkt ons nog een keer in. 'Op de gezondheid van Frank dan maar.'

Het is al etenstijd als Ida weggaat. Het is Anne's beurt om de tafel te dekken. Dat hebben we ooit ingesteld, de een dekt de tafel en de ander ruimt af. Verder hoeven ze niets te doen, en dan nog zeuren ze.

'Anne, we gaan zo eten. Tafeldekken.'

Anne hangt voor de televisie. 'Even op mijn liedje wachten,' roept ze.

'Doe dat maar een andere keer.'

'Nee, ik heb het net aangevraagd bij The Box.'

'Op je mobiel?'

Ja.'

Mijn dochter is elf en nu al vraagt ze nummers aan bij The Box. Het komt door Frank. Hij geeft haar telkens geld voor een nieuwe kaart.

'Vind je dat niet zonde?' 'Stil, daar komt ie!' Anne zingt hard mee.

Ik besluit er verder het zwijgen toe te doen. Het is haar geld, dus het gaat me niet aan.

'Nu de tafel dekken,' zeg ik als het is afgelopen.

'Hi, Simone!' Ze staat met haar mobiel aan haar oor. 'Gaaf, toch?'

Voordat ze weer een uur gaat praten, pak ik haar arm.

'Tafeldekken!' zeg ik luid.

Anne hangt mopperend op.

'Je hebt maar drie borden nodig,' zeg ik als Anne bij de servieskast staat.

'Komt papa niet?' Ze kijkt teleurgesteld. Anne is echt een vaderskind.

'Nee,' zeg ik zo gewoon mogelijk.

'Waarom niet?'

Ik wil haar niet voorliegen, maar hoe vertel je zoiets aan je kind? 'Papa en ik hadden ruzie en nou slaapt hij een paar nachtjes op zijn kantoor.'

Lui, denk ik. Ertussenuit knijpen. Maar ik zeg het zo rustig mogelijk.

Anne kijkt me angstig aan. 'Gaan jullie scheiden?'

Ik had het kunnen weten: de ouders van een meisje uit haar klas zijn net uit elkaar.

'Nee hoor, liefje. We kunnen het even niet met elkaar vinden, dat is alles.'

Anne zegt niets meer. Pas als ze de hele tafel heeft gedekt, komt ze naast me staan. 'Het komt door Ruben. Door Ruben hebben jullie steeds ruzie.'

'Onzin, dat wil ik niet horen. Ruben heeft het al moeilijk genoeg. Denk erom dat je dat niet tegen hem zegt.'
ik mag nooit iets tegen Ruben zeggen,' zegt Anne kwaad. 'En papa ook niet. Daarom woont hij nu op kantoor.'
Het bloed stijgt naar mijn hoofd. 'Anne, alsjeblieft, nu ga jij niet ook nog beginnen. Ik begrijp heus wel dat het niet leuk voor je is, maar over een paar dagen...'

Terwijl ik aan het praten ben, rent Anne naar Ruben, die de trap afkomt.

'Het is jouw schuld. Jij wilt niks vertellen en nou is papa weg!' In een paar stappen sta ik voor haar. 'Hou je mond.'

'Nee, ik hou niet mijn mond.' Anne pakt haar fietssleutel en loopt naar de kapstok.

'Wat ga je doen?'

ik ga naar papa toe.'

'Anne, blijf hier! We gaan zo eten.'

Als ze toch doorloopt versper ik de doorgang.

ik wil naar papa! Ze probeert me weg te duwen.

'Ben je helemaal gek geworden!' Ik geef Anne een tik. Anne rent huilend naar haar kamer.

'Ik bel papa en dan zeg ik dat jij mij slaat!'

'Rustig blijven,' zeg ik tegen mezelf. Ik loop de kamer in en schep voor Ruben en mijzelf op.

'Niet zo veel.' Ruben wil wat teruggooien in de schaal.

Ook dat nog!

Je eet alles op!' schreeuw ik. 'Alles, hoor je me!'

NICOLE

'Ken wijntje?' vraagt Tom nadat we hebben gevreeen. 'Ik heb liever een whisky.' 'Die fles is van Marcel,' zegt Tom. 'En die wijn dan?' 'Die heb ik zelf meegenomen.'

'Nou, dan krijgt hij van mij wel een nieuwe whisky.'

Terwijl Tom de kastjes doorzoekt naar glazen, kijk ik naar het schilderij boven de bank. Ik kijk er iedere keer naar en vraag me af hoe iemand zoiets lelijks aan zijn muur kan hangen.

Ineens zie ik dat Toms naam eronder staat.

Tom zet de glaasjes neer. 'Op onze toekomst.'

Hij trekt me naast zich op de bank. Nou ja, bank, het is meer een veredelde dekenkist met kussens erover.

'Romantisch plekje, vind je niet?' zegt Tom lyrisch. 'Dat is mijn droom, een woonboot.'

Ik verslik me bijna. Een woonboot, alleen al dat geschommel. Ik zwalk al genoeg zonder woonboot.

'Wanneer trekken jullie bij me in?' Tom zegt het alsof hij ons uitnodigt op de thee.

'He, schat, niet nu. We hebben net zo lekker gevreeen.' Ik kus hem.

'Nicole, je houdt je toch wel aan je woord, hoop ik?'

'Natuurlijk, maak je maar niet ongerust.'

'Nee, want je hebt her beloofd. Je zou alleen naar huis gaan om je kinderen te halen.'

Ik zet het glas whisky aan mijn mond en drink het in een keer leeg.

'Heerlijk, dat is pas genieten. Jouw vriend heeft lekkere

whisky. Ik schenk mezelf nog een keer in.'

'We zouden morgen al kunnen verhuizen,' zegt Tom peinzend.

'Ja hoor, morgen, waarom nu niet? Ik maak de kinderen gewoon wakker, nou goed. Ze weten het nog niet eens. Ik zal het ze toch eerst moeten vertellen. Maak je niet zo'n zorgen. Je moet genieten dat we samen zijn. Kan jij dat wel? Kan jij wel genieten?'

'Als ik weet wanneer jij bij mij komt wonen, dan pas kan ik genieten.'

is dat nou het enige waar jij aan kan denken?' 'Nu draai je de boel om.' Toms stem klinkt licht aangebrand. 'Jij was degene die vanavond zei dat je voor mij hebt gekozen.'

'Wat moest ik dan zeggen? Jij had het uitgemaakt. Je wilde me niet meer zien.'

Tom staat op en loopt onrustig heen en weer. 'Je hebt me dus voorgelogen.'

'Hoe kom je erbij? Ik wilde alleen niet dat het uit was, en jij toch ook niet? Ik ben namelijk echt gek op jou, daarom heb ik dat gezegd, maar ben jij wel gek op mij?'

'Ik ben er met open ogen in gelopen. Je hebt me gewoon belazerd, misschien niet met opzet, maar toch. Je houdt me aan het lijntje, Nicole, ik geloof er niet meer in. Je gaat niet bij Sjoerd weg, nooit. Je durft het niet, je durft je luxe leventje niet op te geven. Dat had je eerlijk moeten zeggen. Het is uit, Nicole van Wijnen, het was al uit, maar jij hebt ons onder valse voorwendselen bij elkaar gebracht. Het is beter dat je

weggaat.'

'Dat meen je echt? Je laat me zo gaan?'

'Nicole, alsjeblieft. Het spijt me.'

Ik zie Sjoerds auto op de oprijlaan staan. Normaliter zet hij hem in de garage. In de kamer brandt nog licht. Zou hij op me hebben gewacht?

Ik loop naar binnen en ga de kamer in.

Je bent nog op,' zeg ik verrast als ik Sjoerd in de stoel zie zitten.

Ja,' zegt Sjoerd, 'ik moet je spreken.'

Hij heeft iets gemerkt. Zou hij Olga of Frank hebben gebeld?

Hoe red ik me hier nou weer uit?

'Jij een whisky?'

'Nee.' Ik zie aan Sjoerd dat er iets serieus komt. En dat allemaal door een halfbakken kunstenaar. Is het niet beter als ik het Sjoerd meteen vertel?

Je zal wel denken: waar was ze vanavond?' vraag ik schijnheilig.

'O nee, dat had je toch verteld,' zegt Sjoerd ongeïnteresseerd. Je weet het niet, denk ik. Ik voel me kilo's lichter. Even zag ik mijn hele toekomst in stukken vallen. Want dit had Sjoerd nooit gepikt, daar is hij veel te trots voor.

'Nou, vertel op,' zeg ik luchtig. 'Waar wil je het met me over hebben?'

'Ik ga bij je weg.' Sjoerd zegt het heel rustig.

Je bedoelt...?'

ik hou van een ander. Het gaat al een tijd niet goed tussen ons

en nu heb ik de beslissing genomen.'

'Nee, dat doe je niet. Sjoerd, je gaat niet bij me weg.' Ik sta op, ga op de armleuning van zijn stoel zitten en sla een arm om hem heen. 'We zitten in een dip, maar dat maakt iedereen in een serieuze relatie mee. We komen erdoorheen, geloof me.'

Sjoerd maakt mijn arm los. 'Er valt niet veel meer te zeggen. De kinderen vertel ik het morgen.'

Ik moet je overhalen, denk ik paniekerig. Ik heb de hele nacht nog om je op andere gedachten te brengen, ik kan niet zonder je, Sjoerd. Je hoort bij ons, bij mij en de kinderen.' Mijn wereld stort in. 'Als je wilt, drink ik niet meer. Geen druppel.'

Ik zie dat Sjoerd opstaat en naar de deur loopt. 'Dan ga ik maar, ik zie je morgen.'

Ik hoor de deur dichtslaan. Ik ben hem kwijt, ik ben Sjoerd kwijt. Net nu het uit is met Tom. Hij houdt van een ander, hoe durft hij. Hier zit mijn schoonmoeder achter, daarom heeft ze hem natuurlijk voor dat arrangement uitgenodigd. Een mooie gelegenheid om Sjoerd het hele weekend tegen mij op te stoken.

Wie weet hoe lang ze al op de hoogte is van Sjoerds affaire. Misschien is hij al met Sonja bij haar geweest en viel ze in de smaak. En hier nog wel elke keer op de koffie komen met haar schijnheilige tronie. En ik heb voor hem gekozen, ik heb Tom laten lopen voor hem. Ik voel me verraden en bel Tom.

'Hi,' zegt Tom ijsig. 'Ik heb niks meer te zeggen, Nicole. Het spijt me. Ik ben wie ik ben. Het is beter zo.'

'Ik heb wel wat te zeggen, Tom. Ik heb Sjoerd weggestuurd. Toen ik thuiskwam, heb ik hem verteld dat ik met jou verder wil. Het was zo moeilijk zijn verdriet te zien. Hij smeekte me op zijn knieën of hij mocht blijven. Gouden bergen beloofde hij me, ik mocht ineens gaan werken, maar ik hield voet bij stuk. Voor jou, Tom, ik wil mezelf niet verloochenen.'

'Is dat echt waar?'

Ja, we zijn uit elkaar. Morgen krijgen de kinderen het te horen. Er is geen weg terug meer, Tom, wat hij ook zegt. Ik had dat duwtje in mijn rug net even nodig. Het is voorbij tussen Sjoerd en mij. Er is maar een man van wie ik hou en dat ben jij.'

FRANK

Huib zit nog te werken als ik op kantoor kom. Hij kijkt op van zijn computer. 'Ben je nog niet weg?'

Ik smijt mijn reistas op de grond. 'Voorlopig trek ik hier in.' 'Dat meen je niet. Is het zo erg met jullie? Dus je gaat niet weg met Ruben?'

'We zijn alweer terug. Sorry Huib, ik zal wel een rare vader zijn, maar ik kan mijn kop niet houden. Het is toch niet normaal, zit je naast je zoon in de auto en dan moet je je waffel houden.'

Ik voel dat ik weer kook als ik erover begin.

'Rustig nou maar,' zegt Huib. 'Denk aan je hart. Heb jij al gegeten? Ik wou net Sushi Kings bellen. Ik dacht: het wordt een latertje.'

'Ga jij maar lekker naar huis. Ik ben er nu toch? Ik neem het wel weer van je over.' Ik kijk op Huibs computer. 'Waar ben jij nou mee bezig?'

'Dat moet ik je nog vertellen.' Huib gaat ervoor zitten. 'Toen jij weg was, kwam Karei langs. Karei van Dongen, je weet wel, de architect. Hij vroeg of we werk voor hem hadden.'

'Karei heeft toch die klus van Victor van Putten gekregen? Het lijkt me toch dat hij daar wel even zoet mee is. Of is de bouw uitgesteld?'

'Hij heeft de opdracht teruggegeven.'

'Karei? Is hij gek geworden of zo, of heeft hij ruzie met Van Putten? Hij lijkt mij ook geen makkelijke opdrachtgever.'

'Weet jij wat daar komt?'

Ja, natuurlijk weet ik dat. Van Putten gaat daar wonen. Hij pakt wel uit. Het schijnt een miljoenenproject te worden.' 'Er zit een luchtje aan, Frank. Dat wordt geen gewoon woonhuis.'

'Donder op.'

Ik steek een sigaret op, terwijl ik binnen nooit rook vanwege Huibs astma. 'Wat zijn dat nou weer voor roddels?'

'Luister Frank, Karei stapt er niet zomaar uit. Hij wil zijn naam niet te grabbel gooien, want dit wordt echt een toestand. Wat denk je, iedereen komt in opstand. Een seksclub, op die mooie plek. Een prachtige wijk. De huizen zijn meteen ontwaard. Wij als makelaars zijn verplicht er iets aan te doen.' 'Hoe weet Karei dit? Heeft Victor het hem verteld? Ik geloof er geen zak van. Ik ken die buurt. Ze zijn allemaal pissig dat Victor de boerderij heeft laten slopen en daarom verzinnen ze dit.'

'Frank, Karei moest allemaal kamers tekenen en een grote hal met een bar.'

'Nou en? Andre Hazes had ook een bar in zijn huis.'

'In elke kamer komt een jacuzzi.'

'Meen je dat?'

'Fun voor twee, weet je wel, zogenaamd voor zijn vrienden en de vrienden van die vrienden. Heb je hem door?'

Ik denk even na. Dit is de tweede klap deze week, na alle heibel rondom Ruben. Jezus, hier heb ik aan meegewerkt.' Huib is niet meer te stuiten. 'Je weet, ik ben een man van actie. Rustig blijven, geen rellen, maar wel actie voeren.'

'Wij moeten hier buiten blijven. Laat het maar aan die mensen zelf over, daar hoeven wij onze tijd toch niet aan te besteden?'

'Het is al gebeurd. Ik heb Van Zetten gesproken, Verweij en De Graaf. Woordvoerders uit die buurt. De brief is al klaar. Hij gaat naar de gemeente en van mijn part meteen ook naar de Hoge Raad. Wat er ook gebeurt, dit moet voorkomen worden.'

'Huib, ik ben het hier niet mee eens. Wij zijn een makelaarskantoor, geen actiegroep.'

'Wat onze zaak betreft: het levert ons alleen maar credits op dat we opkomen voor de marktwaarde van de huizen daar. Het is een heel goede zet. Ik lees je de brief even voor, misschien dat jij nog een aanvulling hebt.'

Het duizelt me. Ik hoor geen woord van wat Huib zegt. 'En?'

'Eh... lijkt me prima,' zeg ik vaag.

Huib print de brief uit. 'Dan mag jij als eerste onze petitie tekenen.'

Het zweet breekt me uit. 'Nu niet, ik bedoel, niet op dit moment. Mijn hoofd staat er nu niet naar.'

'Alleen een handtekening.' Huib duwt een pen in mijn handen.

'Donder op met die petitie. Sorry Huib, mijn zoon is kapot, ik ben weg bij mijn vrouw, al komt er een kerncentrale op die plek, ik kan het er niet bij hebben.'

'Stom van me,' zegt Huib verontschuldigend. 'Ik had je er niet

mee lastig moeten vallen. Zal ik dan maar Sushi Kings bellen?' 'Graag.'

Terwijl Huib belt, breng ik mijn reistas naar de rommelkamer. Jezus, wat een rotzooi. Er is niet eens plek om te slapen.

'Dat heb ik zo geregeld,' zeg ik als ik Huibs gezicht zie.

'Heb je wel een matras?'

'Nee, ik maf wel op de grond.'

'Frank, kun je niet beter bij ons logeren? We hebben een logeerkamer op zolder, met douche en toilet. Je gaat hier toch niet in die puinhoop liggen?'

Bij Huib thuis. Zeker nu, met die actiegroep van hem.

'Ik blijf hier.' Ik schuif alvast wat spullen opzij. 'Maar als je een matras voor me kan scoren, dan graag.'

'Natuurlijk.' Huib haalt twee biertjes uit de koelkast en zet ze neer. 'Ze zullen zo wel komen.'

'Jij hebt ervaring,' zeg ik lachend. 'Volgens mij ken jij hun nummer uit je hoofd.'

'Wij bestellen zeker vier keer per week bij ze. Weet je dat ik laatst een brief van ze kreeg of ik aandelen wilde kopen?'

Huib gaat zitten en zet zijn flesje bier aan zijn mond. 'Dus jullie zijn weggegaan, en tot hoever ben je gekomen?' 'Even voorbij Maastricht. We stonden bij een wegrestaurant en toen ging het mis. Hij had natuurlijk weer geen trek. Ik zeiken.

Nou ja, toen was het snel over.' 'En hij liet niks los.'

'Helemaal niks. Ik vroeg niet naar de daders hoor, alleen wat er allemaal was gebeurd, maar zelfs dat wilde hij niet zeggen.

Alleen dat ze zijn viool hadden gejat in het park. Dat is alweer een tijdje geleden dat die weg was, kun je nagaan, toen is het al begonnen.'

'In het park?' vraagt Huib. 'Dat moet iemand toch hebben gezien.'

'Ruben zei dat Peter, de conciërge van het Rijnland, het had gezien. Het slaat natuurlijk nergens op.'

'Ah.' Huib loopt naar de deur. 'Daar zal je ze hebben.'

Jezus man, jij ruikt ze van een kilometer afstand. Je lijkt wel een hasjhond.'

'Zo.' Huib zet de sushi's op het bureau neer. 'Zei Ruben dat echt?' 'Wat?'

'Over die Peter.'

Ja, om ervan af te zijn, de slimmerik.'

'Dat weet ik niet,' zegt Huib. 'Waarom zou hij dat zeggen?'

'Als Peter het had gezien, wist De Vries het ook.'

'Frank, weet jij veel,' zegt Huib terwijl hij een sushi in zijn mond stopt, ik zou het toch uitzoeken.'

'Denk je?'

'Absoluut.'

'Zal ik het Ruben nog een keer vragen?'

'Op z'n minst. Eet je sushi's op en bel.'

Tien minuten later toets ik Rubens nummer in, maar zijn telefoon staat uit. Waar die jongen een mobiel voor heeft, weet ik ook niet.

'Bel naar huis,' oppert Huib terwijl hij het afval in de vuilnisbak gooit.

'Dan krijg ik Olga.' 'Frank, doe niet zo kinderachtig. Hoe lang zijn jullie nou getrouwd? Zestien jaar? En dan kan je haar nu niet aan de telefoon krijgen?'

Ik toets het nummer in.

'Met Anne Verstraten.'

'Ha Anne, liefje, met papa.'

'Pap, je moet thuiskomen. Ik vind er zo niks aan. En mama doet heel stom, ze gaf me zomaar een tik omdat ik naar jou toe wilde gaan. Kom je naar huis? Ik mis je, pap.'

'Ja hoor, schat, maar niet nu meteen. Laat papa maar even. Zullen we morgen samen een pannenkoek eten tussen de middag? Dan haal ik je op, goed?'

'Ja, alleen met mij, he?'

'Alleen met jou.' Ik moet om haar lachen. Echt Anne. Alleen met haar. Met Ruben ben ik al op vakantie geweest vandaag.

'Mag ik Ruben even? En lekker slapen straks. Geen ruzie met mama maken en tot morgen.'

'Kus! Ruben!' hoor ik haar roepen. 'Papa voor jou.'

'Hi.' Rubens stem klinkt nog steeds mat.

'Luister knul, je zei vanmiddag dat Peter in het park had gezien dat die jongens jouw viool afpikten. Is dat echt zo? Of zei je maar wat?'

Het blijft stil.

ik ben heus niet boos als je het hebt verzonnen, hoor, ik wil het alleen zeker weten. Was het zo? De conciërge, daar had je het over. Heeft die dat gezien?'

Weer blijft het stil.

'Ben je er nog?'

Ik hoor gesnik. Dan krijg ik Olga aan de lijn.

Jij houdt op, hoor je dat. Je laat die jongen met rust.' De hoorn wordt erop gesmeten.

Ik zit te zieden met mijn gsm in mijn hand.

'En?' vraagt Huib.

'Ze knalde de hoorn erop.' Mijn stem slaat over van woede.

'Dat wijfis toch helemaal door de ratten besnuffeld. Ik...'

'Nou niet over Olga. Wat zei Ruben? Je had 'm toch aan de lijn? Ik hoorde dat je het aan hem vroeg.'

'Hij gaf geen antwoord.'

Huib schudt bedachtzaam met zijn hoofd. 'Dan weet ik genoeg.'

PETER

'Heb je geen trek?' vraagt Ria als ze naar mijn bord kijkt.

'Nee,' zeg ik. 'Sorry. Ik heb last van mijn maag.'

'Nog steeds? Als ik jou was zou ik maar eens naar de dokter gaan. Volgens mij ben je overspannen. Je slaapt slecht en je ziet er niet goed uit. Hugo had het er ook over toen je mij vanmiddag kwam ophalen. "Werkt Peter niet te hard?" vroeg hij.'

'Het is druk op school,' verzin ik. 'Als de schoolonderzoeken voorbij zijn wordt het wel beter.'

Ik pak mijn jas. Op donderdagavond is er altijd EHBO voor volwassenen van de mantelzorg in ons gebouw. Ik vind het wel prettig dat ik moet werken. Het geeft me afleiding. Door

de stress ligt mijn tempo veel lager. Er blijft van alles liggen overdag, die achterstand kan ik nu wegwerken.

Iedere minuut op school ben ik bang dat De Vries de foto voor mijn neus houdt. Op donderdagavond is hij er niet, dat scheelt.

Als ik bij de school ben aangekomen, ga ik door de achterdeur naar binnen. Ik heb nog even voordat de cursus begint en kruip achter de computer. Ik draai een proefwerk uit van 1B.

Het is voor morgen, Ruben zal er niet zijn. Ik hoorde van De Vries dat hij maandag weer komt. Laten we hopen dat hij zijn mond heeft gehouden. Maar dat geeft nog geen enkele garantie voor de toekomst. Het is nog een kind. Ineens kan hij doorslaan.

Een paar minuten voor acht maak ik de voordeur open. De cursisten stromen naar binnen. Ik schenk koffie en thee voor ze en maak een praatje. Als de zoemer gaat, vertrekken ze naar hun lokaal.

Ineens bedenk ik dat de voordeur nog openstaat. De Vries heeft liever dat ik hem sluit tijdens de cursus. Ik ben het er wel mee eens, tegenwoordig loopt er zulk raar volk rond. Ik wil net verder gaan met printen als de bel gaat. Je hebt altijd wel iemand die te laat is. Ik doe de voordeur open en dan voel ik het bloed uit mijn gezicht wegtrekken.

'Meneer Verstraten,' stamel ik. 'De rector is er niet.'

'Dat is niet nodig,' zegt Verstraten. 'Ik kom voor jou.'

Ik probeer kalm te blijven maar ik sterf van angst.

Verstraten kijkt me priemend aan. 'Ik weet het. Ik weet dat jij het gezien hebt.'

Ik zou moeten zeggen: 'Wat bedoelt u? Waar gaat dit over?' Maar ik kan geen woord uitbrengen.

Jezus, Peter, klootzak,' zegt Verstraten, ik zie verdomme dat je hem knijpt. Dit is een vuil zakie, een heel smerig zakie.' Zijn ogen spuwen vuur. Even ben ik bang dat hij me in elkaar gaat slaan.

'Meneer Verstraten alstublieft... Ik kan het uitleggen.'

'Ik ben niet benieuwd naar wat jij te zeggen hebt, onderkruipsel. Ik ga nu onmiddellijk naar De Vries.' Giftig draait hij zich om en loopt weg. Het is zo ver, hij weet het dus. Lars heeft hem de foto laten zien. Ik ben erbij. Ik voel warme drek langs mijn benen lopen. Ik heb van angst in mijn broek gescheten. Het stinkt, maar dat maakt nu niet meer uit. Niets maakt meer uit. Het is voorbij, voor mij is het afgelopen. Hoe vaak heb ik dit de laatste tijd niet voor me gezien, en nu is het moment aangebroken.

Ik loop de school uit, de straat door. In een waas zie ik voorbijgangers langslopen. Ik denk aan mijn ouders en dan moet ik janken. Ik moet om hen allemaal janken, Ria, Berend, maar vooral om mezelf. Omdat ik het niet heb gekund, omdat ik een lafaard ben.

FRANK

Met veel ophef ben ik van huis vertrokken. Olga in de stress, Anne overstuur en nu, een paar uur later, parkeer ik mijn

auto alweer voor ons huis. Ik moet wel, De Vries heeft een geheim nummer en Huib kon me ook niet helpen.

Olga veert op als ze me ziet. 'Goed van je dat je het komt uitpraten.'

'O, eh... ja natuurlijk. Ik heb het boekje van het Rijnland nodig, weet jij waar dat ligt? Ik moet De Vries bellen.'

'Ga je Ruben van school nemen? Dat had je wel even met me kunnen bespreken.'

'Nee, ik ga hem vertellen dat hij een gore klootzak in dienst heeft. Huib heeft me de ogen geopend, anders had ik hem zo laten lopen.'

'Peter, de conciërge? Dat geloof ik niet, Frank,' zegt Olga als ik knik. 'Ruben heeft dat nou wel gezegd, maar je moet niet alles geloven.'

'Olga, ik kom net bij hem vandaan. De ellendeling heeft gezien hoe ze onze jongen hebben getreiterd.'

'Gaf hij dat dan toe?' 'Hij zei niks, hij kon niet eens praten. Ik zag het aan zijn kop. Hij schrok zich kapot.'

'Dus eigenlijk weet je nog niks.'

ik weet genoeg. Ik ben weggelopen, Olga, ik stond niet voor mezelf in. Hij had het niet naverteld als ik was gebleven. Hij heeft al die tijd geweten wie het zijn, dat geloof je toch niet? Hij heeft gewoon zijn schijnheilige smoel dichtgehouden.'

'Maar waarom dan?'

'Weet ik het, dat zoekt de politie maar uit. We hebben een stukje van de puzzel, Olga. Eindelijk. Als je die kop had gezien. Ik ben weggegaan, maar hij moet niet denken dat hij

van me af is. O nee, hij krijgt nog met me te maken.'
'Hou je alsjeblieft rustig, Frank. Ik snap dat je razend bent, maar doe geen domme dingen.' Olga rommelt in de la. 'Hier moet het in staan. Schoolleiding ja, De Vries, hier staat zijn nummer.'

'Ik bel onderweg wel, ik moet nog even langs Huib.'

'Frank, kom je straks naar huis?'

Ik kijk Olga aan en ik weet dat ik van haar houd.

'Ik wil graag dat je thuiskomt vannacht.'

Ik pak haar vast en kus haar.

'Denk eraan, rustig blijven,' zegt ze als ik wegga.

Ik knik, maar het bloed kolkte door mijn aderen. Als ik De Vries bel, struikel ik over mijn woorden. Mijn hart bonkt nog in mijn keel als ik op kantoor kom.

'En?' vraagt Huib.

'De Vries is naar hem toe. Hij heeft beloofd te bellen zodra hij hem heeft gesproken.'

'Keek hij niet raar op?' 'Je wilt het niet geloven, hij hield Peter de hand boven het hoofd. Nou, dat ging me wel even te ver.'

'Ik heb me beheerst,' zei ik, 'maar nou moeten jullie wel oppassen daar op dat Rijnland.' Hij dacht zeker dat ik uit mijn nek kletste. Toen bond hij wel in.'

Ik ijsbeer maar heen en weer. Waarom ben ik eigenlijk naar kantoor gegaan?

'Er was nog iets wat ik je moet zeggen.'

'Belangrijk?' vraagt Huib.

'Heel belangrijk.'

Ik kan het niet uitstaan, ik lijk wel dement. Als ik de petitie zie liggen weet ik het weer.

'Het gaat over dat gedoe met Van Putten. Vanmiddag overviel het me, ik had mijn hoofd er niet bij, maar ik moet me daar niet mee bemoeien en jij ook niet, Huib. Wat denk je dat Van Putten ervan vindt als wij erachter staan?'

'Wat heb ik met Van Putten te maken?'

'De Roerdomp, Huib, denk daar even aan.'

Huib kijkt me aan. 'Hier heb ik dus echt moeite mee. We hebben hem nodig, Frank, helemaal gelijk. Ik heb me in de schulden gestoken. Zo gaat het dus, daar gaan mijn principes.' 'Zakelijk belang, Huib, dat is geen kwestie van principes, maar verantwoordelijkheid voor ons bedrijf.'

Ja, ik weet het.'

'Laat die Verweij het verder uitzoeken en zeg dat hij jou erbuiten houdt. Hij zit zelf in de business, dus dat begrijpt hij wel.'

Ja, het zal wel moeten,' zegt Huib. 'Koffie?'

'Moet jij niet naar huis?'

'En jou hier alleen laten wachten, zeker. Het zal nog wel even duren voor je iets hoort.'

Huib zet het koffieapparaat aan als mijn gsm gaat.

'Met Frank Verstraten.'

'Meneer Verstraten, De Vries hier. Ik stuit op iets heel merkwaardigs. De voordeur van de school is open, de lichten branden, de cursisten zijn weg. De hele school is leeg en Peter zie ik niet.'

'Hij is er dus niet meer?'

'Ik kan hem nergens vinden. Ver kan hij niet zijn, want zijn fiets staat hier.'

'Heeft u overal gekeken?'

'Bij mijn weten wel.'

'ik kom naar u toe.'

Ik hang vloekend op.

'Hij kan hem niet vinden, geloof jij dat? Mij nemen ze niet in de zeik, ik ga wel even kijken daar, wedden dat hij er is?'

Het hele gebouw hebben we uitgekamd, tot het stookhok aan toe. We hebben in de fietsenkelder gekeken, geen vierkante millimeter waar we niet zijn geweest, maar geen spoor van Peter.

'Heel vreemd,' zegt De Vries.

'Heeft u al naar zijn huis gebeld?'

'Nog niet, ik wil Ria niet onnodig ongerust maken.'

'Misschien moeten we het toch maar doen, stel je voor dat hij thuis is.'

'Het kan dat hij is weggeroepen, maar dan zou je toch verwachten dat hij op de fiets is gegaan? Of Ria moet hem met de auto hebben opgepikt. Peter zou altijd de school hebben afgesloten,' zegt De Vries overtuigd. 'Die man is zo verantwoordelijk.'

Ik denk aan Olga: 'Hou je rustig.' Het kost me moeite om De Vries niet bij zijn strot te grijpen en tegen hem te schreeuwen:

'Nou, wist jij er soms ook van?'

Het kan best dat Peter het heeft gemeld. Die twee hebben

misschien onder een hoedje gespeeld. Waarom zouden ze de daders anders de hand boven het hoofd houden?

Belangen, maar wat voor belangen?

Ik denk aan Victor, met z'n verdomde seksclub. Ik vertrouw niemand meer.

We staan in de hal als de telefoon gaat.

'Daar zal je hem hebben.' Ik ren Peters kantoor in, maar ik ben net te laat en ik kijk op het display.

'Dat was Ria.'

'Bel maar terug,' zegt De Vries. 'Misschien is Peter ziek thuisgekomen. De laatste tijd heeft hij vaker last van migraine.'

'Dag lieverd, ik maakte me ongerust. Je bent zo laat en je mobiel staat uit.' Ik herken de stem van Ria.

'Sorry, je spreekt niet met Peter, maar met Frank Verstraten.

Er is iets vreemds aan de hand. Ik geef je De Vries even.'

Ik snap er geen flikker meer van. Waar zit die gast?

'Ik denk dat het nu tijd is om de politie te bellen,' zegt De Vries als hij heeft opgehangen.

Daar ben ik het helemaal mee eens. Laat de politie maar wroeten in deze beerput.

Een kwartier later zit ik met twee agenten op de kamer van De Vries. Ook zij hebben de school doorzocht en niets gevonden. Ze vragen me van alles, of Peter in de war was toen ik wegging. Ik vertel de agent het hele verhaal van Ruben. Dat Peter geluk heeft gehad dat ik ben weggegaan, want dat ik hem anders te grazen had genomen. Af en toe word ik behoorlijk emotioneel, maar de agent blijft rustig. Ik weet niet eens hoe

laat het is, ik weet helemaal niets meer, alleen dat Peter 'm is gesmeerd.

De Vries is bang dat hij is ontvoerd. Waarom in godsnaam? Peter kan bij de sleutel van de kluis. De Vries heeft het gecontroleerd, er is niets weg.

We wachten nog steeds als een van de agenten wordt gebeld. Hij gaat de gang op.

ik hoor net van mijn collega dat er een man bij de spoorwegovergang is gevonden die voldoet aan het signalement dat u opgaf,' zegt hij als hij weer binnenkomt. 'Het slachtoffer had geen papieren bij zich, ze weten dus niet wie het is. Zou u mee willen komen, voor het geval dat...'

De Vries zit er duidelijk niet op te wachten. Terecht. De kans dat het Peter is, is nihil. Niet echt lekker om een wildvreemde te moeten identificeren die is gegrepen door een trein. Ik bied De Vries aan om mee te gaan. Ik wacht tot hij de school heeft afgesloten en dan rijden we weg. Ria heeft intussen al drie keer gebeld, maar De Vries houdt zich op de vlakte.

Tien minuten later staan we in het mortuarium.

'Sterkte,' zeg ik tegen De Vries als ze hem meenemen. Ik zie Huib op mijn voicemail staan, maar ik vind het niet gepast om nu te gaan bellen.

Ik zie het aan het gezicht van De Vries als hij even later weer aan komt lopen. Het is 'm! Het is Peter die zich voor de trein heeft gegooid! Ik denk aan Ria. Hoe moeten we dat aan haar vertellen? Arme meid. Jezus, wat een drama.

Ik wil met De Vries meegaan, maar dat had ik gedacht. Ik krijg te horen dat ik even moet wachten en dan komt er een man aan.

'Walter van Driel.' Hij schudt me de hand. 'Recherche. U bent degene die het slachtoffer het laatst heeft gezien. Het spijt me, maar ik zal u een paar vragen moeten stellen.'

Ik loop met Van Driel mee als Olga belt. Ik kijk de rechercheur aan. 'Mijn vrouw.'

Hij gebaart dat ik wel even kan antwoorden.

'Waar ben je?' vraagt Olga.

'Op het politiebureau. Peter is dood. Sorry, ik moet ophangen, je hoort van me.'

OLGA

Ik sta verstijfd met de telefoon in mijn hand. Wat is er precies gebeurd? Zou Frank er iets mee te maken hebben? Hebben ze gevochten en is Peter verkeerd terechtgekomen?

Frank vecht nooit. Hij is wel een heethoofd, maar hij weet zich altijd te beheersen. Als het wel zo is, moet Peter hem tot het uiterste hebben gedreven.

Hier ben ik nou zo bang voor geweest. De daders, het is Franks obsessie. Ik kan me wel voor mijn kop slaan. Waarom ben ik niet met hem meegegaan? Ik wist dat hij terug zou gaan. 'Met mij is hij nog niet klaar,' zei hij. Hij moet het hebben gevoeld, hij is de eerste keer niet voor niets weggelopen. 'Dan had hij het niet naverteld,' zei hij letterlijk. Waar zijn we in terechtgekomen? Ik moet weten hoe het is

gegaan. Peter is dood, ik kan het nauwelijks geloven. Wat afschuwelijk voor Ria. Haar kan ik niet bellen. Zou Hugo het weten?

'Hugo...' begin ik als ik hem aan de lijn heb gekregen.

'Ik heb het gehoord, Olga. Ria belde net, wat een drama. Het is zo erg voor haar. Waarom heeft hij dit gedaan?'

Dus toch, Frank is erbij betrokken.

'Omdat hij dacht dat hij schuldig was,' stamel ik. 'Peter wist ervan. Hij heeft al die tijd geweten wie Ruben hebben gepest. Frank is meteen naar hem toe gegaan.'

'Maar dan nog,' zegt Hugo ontzet. 'Dan spring je toch niet voor een trein?'

'Wat zeg je?'

'Voor zoiets spring je toch niet voor een trein?' herhaalt Hugo. 'Zelfmoord, Olga. Waarom heeft hij haar dit aangedaan?'

FRANK

'Frank, wat zit je daar nou, je moet je pak aantrekken, of wil je in je spijkerbroek gaan?'

'Ik weet helemaal niet of ik wel ga. Ik zal gek zijn. Die gast heeft gezien dat mijn jongen werd gesard en hij heeft zijn mond gehouden. Als ik daarover nadenk kan ik hem wel killen.'

'Dat hoeft dus niet meer.'

'Ik kan daar toch niet als een hypocriet aan dat graf gaan staan? Dood of niet, het was een klootzak, heb ik gelijk of niet?'

'Frank, nogmaals, het is heel erg dat hij die informatie heeft achtergehouden. Ik ga ook niet voor Peter, ik ga voor Ria. Anne zit bij haar in de klas. Huib gaat toch ook? Voor Ria is het zo'n klap. Ze heeft een kind. Ze is kapot, Frank.'

'Ik ook. Het idee dat je iemand ergens op aanspreekt en dat hij zich daarna voor de trein gooit. Niet alleen heeft hij mijn zoon laten barsten, maar hij laat me hier ook nog eens mee zitten. Ik ben niks aan hem verplicht, helemaal niks.'

'Doe het dan voor mij.' Olga geeft me een kus op mijn hoofd.

'Goed, je hebt gelijk, dat is een heel ander gevoel. Laten we dan maar gaan.' Ik kom uit mijn stoel.

'Je wil toch niet zo gaan? Of ga je toch in je spijkerbroek?'

'O, ik moet me nog verkleeden ook voor die lafaard.'

'Nee, voor mij,' zegt Olga.

Dat Olga het toch weer voor elkaar heeft. Ik doe de kast open en schuif mijn kleren opzij, maar mijn donkere pak zie ik niet. 'Mijn zwarte pak hangt er niet!' roep ik naar beneden.

'Ik heb het over de stoel gehangen!'

Als ik beneden kom heeft Olga haar jas al aan. ik ga echt met gemengde gevoelens,' zeg ik als we wegrijden.

Olga strijkt langs mijn gezicht. 'Lief dat je het toch doet.'

'Een ding weet ik wel,' zeg ik. 'Onze jongen haal ik van die school. Ik vertrouw het daar niet meer. Die De Vries ook niet.'

'Gelukkig, daar zal hij blij mee zijn. Als je er straks maar niet over begint tegen De Vries. Hij heeft nu echt wel iets anders aan zijn hoofd. Gewoon rustig blijven. En Ria moet je ook

niet lastigvallen met vragen. Ik weet wel hoe je bent. Wat zal ik blij zijn als ze de daders hebben.'

'Dat zal nog wel even duren. Onze enige getuige gaan we begraven. Ik ben toch volslagen gek dat ik daar nog aan mee doe ook.'

'Nee Frank, we gaan de echtgenoot van Ria begraven en de vader van Berend. Het draait nu even niet om ons.'

'Ik dacht toch wel dat het ermee samenhing. Zonder Ruben was ik nooit naar hem toe gegaan en had hij misschien nog geleefd.'

VICTOR

Als ik thuiskom om me te verkleden voor de begrafenis zit Roos al uitgedost in haar nieuwste pc-creatie.

'Heb je het al gehoord?' zeg ik terwijl ik haastig naar boven loop. 'Peter heeft niet eens een begrafenispolis afgesloten. Dan ben je toch wel een supersukkel.'

'Had hij dat niet eerst kunnen regelen voordat hij voor de trein sprong?' zegt Roos. 'Wat een egoïst. Niet alleen laat hij Ria barsten met een baby, ze krijgt er ook nog geldzorgen bij. Zo breed heeft ze het niet.'

'Hoe zie ik eruit?' vraag ik als ik een kwartier later in mijn Armani-pak beneden kom.

'Alsof je een Oscar in ontvangst gaat nemen.'

ik ga Peter toespreken,' zeg ik alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat ik dat doe. 'En voor Ria heb ik een cadeau namens ons beiden. Dat hoor je straks wel.'

'Sympathiek van je,' murmelt Roos terwijl ze haar lippen bijwerkt.

'Ach, soms moet je wat doen voor je medemens. Ben je zo ver?'

NICOLE

Als ik door mijn huis loop voel ik het, het is niet meer van mij. Ik mag hier nog even blijven, maar dan houdt het op. Sjoerd heeft het me afgenomen. Ik heb gepraat als Brugman om hem op zijn verantwoordelijkheden te wijzen.

'Doe het dan voor de kinderen. Je laat ze in de steek, dat is al erg genoeg. Je moest eens weten wat een impact het op ze heeft dat je weggaat. Laat ze alsjeblieft in hun vertrouwde omgeving.'

Ik heb het wel tien keer gezegd, maar hij hield voet bij stuk, koste wat kost wil hij het huis verkopen. We moeten eruit. Meneer de piloot zet zijn vrouw en z'n drie kinderen, van wie er een invalide is, eruit. De kinderen mogen ook bij hem komen wonen, hoe durft hij het te bedenken.

Ik krijg alimentatie en de rest heeft hij voor zichzelf nodig. Hij moet ook een nieuw leven opbouwen, daar heeft hij recht op. En ik heb zeker nergens recht op? We mogen net zolang blijven zitten tot de gemeente ons vervangende woonruimte aanbiedt. Daar moet ik nog blij mee zijn ook. Ik word gewoon opgeborgen in een of ander krot van de sociale woningbouw. Het is om gek van te worden, maar wat moet ik?

Gelukkig is Tom er nog. We kunnen bij hem terecht. Als overbruggingsperiode is het misschien niet zo gek.

Als ik de bel hoor, doe ik de deur open.

'Dag, schat.'

Tom houdt me vast alsof hij me in geen maanden heeft gezien, terwijl hij hier vannacht nog was.

Ik kijk hoe hij in een van mijn zwartleren fauteuils neerploft. Hij hoort niet in dit interieur. Eigenlijk hoort hij helemaal niet bij me. Daar heb ik met Marijke nog zo om gelachen. Nu ik vrij ben, kijk ik heel anders tegen hem aan.

Nou, hij niet hoor, kijk meneer eens stralen. O, wat zijn we verliefd. Hij heeft al allerlei ideeën hoe ons huis eruit gaat zien. Ik laat hem maar in de waan. Voor nu is het prima, dat vond Marijke ook. Als zich echt iemand aandient, dan is Het exit Tom.

'Ik ben zo gelukkig met je.' Tom staat op, komt achter me staan, slaat zijn armen om me heen en kust me in mijn nek. 'Ik dacht dat ik je kwijt was. Die breekt nooit met Sjoerd, dacht ik. Weet je wel hoe dankbaar ik ben?'

Alsof ik dat nog niet wist.

'Ja hoor, schat.' Ik draai me om en kus hem. ik kon niet anders, mijn hart bloedde toen ik bij je wegreed,' lieg ik. 'Als we straks met z'n tweetjes op de begrafenis komen, is het wel voor iedereen duidelijk,' zegt Tom trots. 'Ze zullen wel opkijken, wie verwacht dat nou? Olga en Hugo vermoedden al wel dat we iets hadden, maar dat we nu echt een stel zijn, dat zal ze verbazen. Laten we maar heel duidelijk zijn. Dit is het moment, iedereen is er.'

Heb je hem weer.

'Nou heb ik nog je mobiel niet meegenomen,' zegt Tom verontschuldigend. 'Hij ligt in het dashboardkastje. Help me herinneren dat ik hem zo aan je geef. Hij ligt er al dagen. Dat jij al die tijd zonder mobiel kan. Ik kan dat ding nog geen uur

missen.'

'We moeten bijna weg, schat.'

Tom zucht. 'Ik moet je iets vertellen. Liever had ik het je bespaard, maar je krijgt het straks toch te horen. Ze hebben Peter bij de spoorlijn gevonden.' Hij pakt mijn hand. 'Bij de overgang waar Natascha is aangereden.'

Dat gezicht van Tom. Ga janken, man, alsof ik nog niet wist dat het daar is gebeurd. Dat is me wel duidelijk geworden, alleen al omdat iedereen het onderwerp angstvallig vermijdt. Toen ik Hugo ernaar vroeg, praatte hij er ook snel overheen. Wat denken ze: dat ik nou flip, omdat Natascha daar is aangereden?

Natascha blijft de rest van haar leven invalide. Elke dag word ik daarmee geconfronteerd, dat doet pijn. Mijn kind dat het slachtoffer is geworden van een klootzak die niet heeft uitgekeken en nog doorgereden is ook. Het maakt me niet uit waar het is gebeurd.

'Dat wist ik allang,' zeg ik kortaf. 'Zullen we dan maar?'

'Wil je geloven dat ik het ineens koud krijg?' zegt hij als we wegrijden. 'Ik zie er zo tegenop Ria te zien. Ik kan het nog steeds niet geloven.'

'Het is ook onvoorstelbaar. Peter leek zo gelukkig.'

'Voor Ria is het een trauma. Hoe moet ze nog ooit de moed vinden om weer een relatie te beginnen? Ze had het totaal niet verwacht, zei ze door de telefoon. Peter heeft nooit iets laten doorschemeren. Het maakt me bang. Alles wordt zo betrekkelijk.' Tom legt zijn hand op mijn been. 'Als jij zoiets

maar nooit doet. Als je ongelukkig met me bent, zeg het dan alsjeblieft.'

Ik moet bijna lachen. Wat een zelfoverschatting. Alsof ik ooit voor hem voor een trein zou springen. Als het me niet meer bevalt, kan hij opkrassen.

'Wees maar niet bang,' zeg ik op geruststellende toon. 'Zoiets is nog nooit in me opgekomen.'

FRANK

Ik parkeer mijn auto op de begraafplaats, een prachtige plek. Ik ben hier nooit eerder geweest. Mijn vader is op Westgaarde in Amsterdam gecremeerd. Het is daar zo koud en onpersoonlijk. Afscheid nemen is toch al moeilijk, maar die kale bedoening daar maakt het nog tien keer erger. Dit ziet er heel sfeervol uit, idyllisch zelfs, midden tussen het groen. We zijn niet de eersten. Victors Jaguar staat er al en in de verte zie ik Hugo aankomen met Margje. Tot nu toe ben ik alleen maar kwaad geweest, maar als ik Ria zie staan, met Berend voor haar buik, grijpt het me aan. Ik kus haar en houd haar stevig vast.

Ik zie veel bekende gezichten. Ik heb net mijn naam in het condoleanceregister geschreven als Olga me aanstoot. Nicole en Tom komen gearmd aanlopen.

'Dat heb ik je nog niet verteld,' fluister ik tegen Olga. 'Sjoerd was bij me met z'n nieuwe vlam. Hij is weg bij Nicole. Ze zoeken een huis, liefst in de buurt, met het oog op de kids. Fijn dat Tom haar zo opvangt.'

Ik schud Victor en Roos de hand.

'Wat een drama, he?'

'Zeg dat wel.' 'Verstraten, klopt het? Ik ving vaag iets op dat Peter op de hoogte was van dat gedoe met je zoon.'

'Laten we het daar nu niet over hebben,' snauwt Olga.

'Victor vraagt het toch? Het klopt zeker. Toen ik hem 's avonds vertelde dat ik ervan wist, toen eh...'

'Toen bleef hij er bijna in,' lacht Victor.

'Daarna is hij voor de trein gesprongen.'

Olga gaat geërgerd een stuk verderop staan. Ik zie een ouder echtpaar bij Ria staan, dat moeten de ouders van Peter zijn. Ik beeindig het gesprek en condoleer hen. Ik heb diep medelijden. Je zoon zal maar voor de trein springen, zonder afscheid te nemen.

Dan heb je echt levenslang.

De uitvaartleider komt eraan, we mogen hem volgen. De dragers lopen met Peter voorop. Het is zo onwezenlijk dat hij in die kist ligt. Op aanraden van de recherche bleef de kist dicht.

Ik zie nog voor me hoe De Vries die avond terugkwam na de identificatie, helemaal groen. Er was niks van Peter over.

'Moet je zien hoe Ria eraan toe is.' Olga geeft me een arm. 'Ik vind het zo erg voor haar.'

Terwijl we tussen het groen naar de aula lopen, kijk ik om me heen. Het gezang van de vogels klinkt boven de voetstappen uit.

'Als ik ooit voor de trein spring,' zeg ik zachtjes, 'dan wil ik hier

ook liggen.'

Olga kijkt gegeneerd rond of iemand het heeft gehoord.

VICTOR

Als Roos en ik de aula inkomen, is het propvol. Beter kan niet, ik spreek graag voor een groot publiek. Ik voel me als een artiest die voor een uitverkochte zaal gaat optreden. Voor mij zijn drie sprekers. Peters oudste broer spreekt namens de hele familie. En dan komen er nog twee vrienden. Ze noemen Peter een moedig mens, met principes. Als ik niet beter wist, zou ik zweren dat ik in de verkeerde aula zat.

Als mijn naam wordt genoemd loop ik plechtig naar voren. Vanachter de kathedraal zie ik ze zitten, de ratten die de petitie hebben ondertekend. Wachten jullie maar af, denk ik. Ik heb altijd gevoel voor theater gehad en bouw mijn betoog langzaam op.

Eerst prijs ik Peter letterlijk de hemel in en daarna richt ik mij tot Ria en Berend.

'Niet alleen is jullie een slag toegebracht die je nog heel lang zal bijblijven,' vervolg ik voortvarend, 'maar het noodlot wil ook nog eens dat er geen uitvaartpolis is afgesloten. We kennen Peter allemaal als een zeer verantwoordelijk en secuur mens. Dit moet aan zijn aandacht ontsnapt zijn. Lieve Ria, Peter heeft zoveel voor ons bedrijf betekend de laatste jaren. Daarom willen Roos en ik Peters fout herstellen. Ik hoop dat je ons toestaat de kosten voor de uitvaart op ons te nemen.'

Het slaat in als een bom. Ik heb ze in een klap op mijn hand, allemaal.

'We hadden jullie drietjes zo graag te midden van onze andere vrienden gefeteerd in ons nieuwe huis,' ga ik verder, 'maar helaas is dat niet meer mogelijk. Wij vinden dat dit het minste is dat we voor jullie kunnen doen.' Ze trappen erin, ze geloven me, ze zijn helemaal om.

Ik loop naar mijn plaats. Ria komt naar me toe en bedankt me. Ik voel de blikken op me gericht als ik weer zit. Die petitie wordt vandaag nog ingetrokken, dat is zeker. Peter, jongen, je had het niet beter kunnen plannen.

Ria sluit de rij sprekers af. Gesteund door haar broer loopt ze naar voren. Dat ze überhaupt nog iets wil zeggen tegen die loser. Ze praat vol bewondering over het lijden dat aan dit drama voorafgegaan moet zijn, en dat hij zo dapper alleen heeft gedragen.

FRANK

We zijn de aula nog niet uit of de volgende rouwstoet komt er alweer aan. Het loopt naadloos in elkaar over. Een kwestie van keiharde planning.

'Hier wordt goud verdiend,' zegt Victor naast me zachtjes. Ik knik. Het gaat de hele dag door.

Ik ben blij dat ik buiten sta, in de frisse lucht. Olga ook, ik merk het aan haar.

Als we in de stoet lopen, pak ik haar hand. Hij is helemaal nat. Ik kijk naar de grafstenen waar we langslopen. Sommige

moeten kapitalen hebben gekost. Die flauwekul hoeven ze voor mij niet uit te halen als ik onverwachts de pijp uit ga. Laat Olga haar geld maar in haar zak houden. Zoals het er nu voor staat houdt ze toch geen cent over aan ons bedrijf.

Een eindje voor ons loopt Walter van Driel. Ik zag hem ook in de aula. Dat vind ik nou klasse, want dat ben je als rechercheur niet verplicht.

Peters graf is ergens in een hoek van de begraafplaats. Een mooie plek. Een eindje verderop zijn mensen een graf aan het verzorgen. Ze houden stil als de plechtigheid begint. Ria krijgt het nu echt te kwaad. Ik moet slikken als ik naar haar kijk. Ze kijkt maar in het graf, daar ligt haar man.

Verschrikkelijk wat er allemaal door haar heen moet gaan. Haar broer houdt haar vast. En aan de andere kant staat haar vader. Hij draagt Berend. De uitvaartleider vraagt of iemand nog iets wil zeggen. De Vries neemt het woord. Nicole staat vlak naast me. Ze maakt zich los uit de rij en loopt weg. De Vries weidt veel te veel uit. Ik merk dat ieders aandacht verslapt. Als hij eindelijk is uitgesproken legt een groep leerlingen van het Rijnland een krans neer. Een paar kleintjes strooien bloemetjes op de kist. Het zullen wel nichtjes en neefjes zijn.

Vlak naast me staat Tom. Ik zie hem naar het gebouwtje kijken waarin Nicole is verdwenen. De uitvaartleider nodigt ons uit om naar de koffiekamer te gaan.

Ja, het is toch ook heel wat voor Nicole,' zeg ik als we die kant op lopen en ik Tom weer zie kijken. 'Ze heeft geluk dat je je

zo over haar ontfermt. Zoiets is toch een dreun. En dan nog al die andere problemen die ze heeft. De ochtend nadat ze het te horen had gekregen, was Sjoerd bij mij. Hij zoekt een huis. Hij voelt zich best schuldig, de kids he? Maar ik zeg ook: wat moet je als het op is? Daar hebben de kinderen ook niks aan.'

Ik zie Toms gezicht betrekken.

'Ik heb toch niks verkeerd gezegd, hoop ik?'

'Nee, ik weet genoeg.' Tom maakt zich los uit de stoet en loopt weg.

Ik kijk waar Olga is, maar ze loopt een stukje voor me met Hugo en Margje.

Huib komt naast me lopen. 'Wat een drama,' zegt hij hoofdschuddend. 'En wat een mooi gebaar van Victor, vind je niet? Zo zie je maar, daar had jij je bijna door een paar opgefokte bewoners voor hun karretje laten spannen.'

'Ja, heel handig van hem,' beaamt Huib.

'Jij gelooft dus nog steeds dat daar een soort seksclub komt?'

Huib kijkt naar Victor, die een eindje verderop staat te praten.

'Dat is Van Ede, die daar bij Victor staat,' zeg ik en knik in de richting van een man met een bril. 'Daar heb jij toch mee gewerkt?'

'Ik sprak hem laatst. Hij is voor zichzelf begonnen. Johan was vroeger al een ambitieus mannetje. Hij heeft een goedlopend bedrijf. Ik stel je aan hem voor.' Huib stapt uit de rij en trekt mij mee. 'Ha Johan, dit is Frank, mijn compagnon. Hoe gaan de zaken?'

'Mijn toko draait als een tierelier. De handel gaat super, maar nu nog personeel. Iemand zoals jij, waar vind je die? Een vriend van mij zit met hetzelfde. Veerman, kennen jullie die?'

'Nee,' zeg ik.

'Jij kent hem toch wel?' vraagt Johan aan Victor. 'Ik hoorde dat hij jouw pand mag verkopen.'

'Verkopen, verkopen, we zijn in onderhandeling,' zwakt Victor het af.

Eerst heb ik nog even niets door. Het komt door Victor dat ik argwaan krijg. Hij begint snel over iets anders. Over welk pand gaat dit?

'Hoe heet die makelaar ook alweer?' vraag ik.

'Rudolf Veerman. Ik heb Victor zelf met hem in contact gebracht. Victor en ik doen namelijk geen zaken met elkaar.'

'Is het al in de verkoop?' informeer ik.

'Ah, nog een liefhebber,' lacht Van Ede. 'Hoor je dat Van Putten? Je weet maar nooit, op een begrafenis worden de beste deals gemaakt. Maar die boerderij zal toch eerst klaar moeten zijn, toch?'

'Dat lijkt me toch wel,' zegt Victor nonchalant.

Dit moet over De Roerdomp gaan, het kan niet anders. Huib zwijgt, maar zijn gezicht spreekt boekdelen.

'Je zal wel aardig wat voor je huis krijgen?'

'Ik dacht dat jij toch wel op de hoogte was van de marktwaarde,' zegt Victor cynisch.

'Dit soort panden komt niet zo vaak vrij.' Ik doe net of ik niets doorheb.

'Wat dacht je ervan om eerst je huiswerk te maken?'

Ik hoor aan de toon dat meneer vindt dat ik mijn mond moet houden.

Die durft. Hij belazert me waar ik bij sta en ik mag niets zeggen. Maar zo makkelijk komt hij er niet vanaf, ik heb een contract, dat weet Huib ook.

Ik probeer me te herinneren hoe hij het precies heeft geformuleerd. En ineens zie ik die rotzin voor me: 'Zodra De Roerdomp in de verkoop gaat...' De boef. Hij naait ons, ons allemaal. De Roerdomp gaat helemaal niet in de verkoop.

Jezus wat een strop.

Hoe verkoop ik dit aan Huib? Hij heeft zijn nek uitgestoken, hij heeft 10.000 euro geleend, ik heb me erin laten luizen. Ik zie aan Huib dat hij het doorheeft. We zijn allemaal belazerd, lijkt zijn gezicht uit te drukken. Ik kijk naar die rotkop van Victor.

Ik moet dat geld hebben, hij zal betalen, al moet ik hem voor de rechter slepen. 'Wij spreken elkaar nog wel.'

'Het hangt ervan af of we iets te bespreken hebben, denk je niet?' reageert hij hooghartig. 'Misschien is het handig als Huib ook eens bij onze besprekingen is,' voegt hij eraan toe.

Dit is een waarschuwing. Mond dicht of ik word afge- straft. Ik heb zin om hem een stoot voor zijn kop te geven. Hij weet heel goed dat ik klem zit.

'Denk je niet?' zegt hij tergend. 'Jij hebt altijd van die goede ideeën, maar Huib lijkt me toch ook heel creatief.'

We kunnen beter doorlopen. Ik moet nier hebben dat de

boel uit de hand loopt. 'Zullen we?' zeg ik.

Maar Huib blijft staan. 'Ik deel Johans mening, Van Putten, ook ik doe met jou geen zaken en dat hou ik liever zo.'

Shit, denk ik. Dit vraagt om moeilijkheden. Ik ken Victor.

Was ik maar doorgelopen.

ik dacht dat jullie van hetzelfde bedrijf waren,' zegt Victor gluipeerig. 'Je doet al zaken met me.'

iedereen is al binnen,' klinkt achter me. Ik heb Olga niet eens horen aankomen. Ze had geen beter moment kunnen uitkiezen.

Ja, ik kom,' zeg ik snel. Ik kan haar wel zoenen.

'Nog een minuutje.' Huib buigt zijn hoofd naar Victor. 'Ik wil even weten wat Van Putten met dat laatste bedoelde.'

Ik zie het aan Victors gezicht. De rat gaat me verraden. ik heb heel wat aan jullie makelaardij te danken,' zegt Victor met een glimlach op zijn gezicht. 'Zonder jullie had ik nooit toestemming gekregen om de boerderij op de landweg te slopen.'

'Wat?' Olga en Huib kijken me ontzet aan.

ik kan het uitleggen.'

Olga geeft me geen kans. 'Heb jij meegewerkt om dat prachtige monument te vernachelen?'

ik geloof dat dit iets is wat mij niet aangaat,' zegt Johan besmuikt en loopt weg.

'Momentje, Johan.' Zo heeft Huib nog nooit naar me gekeken. 'Heb jij achter mijn rug om zaken gedaan met Van Putten?' Als ik niet meteen antwoord, zegt hij: 'Dus het is

waar. Ik ga met je mee, Johan. Ik heb hier niks meer te zoeken.' 'Huib, luister.'

Maar Huib loopt door. Ik ken hem, dit komt nooit meer goed. Ik heb het verkloot, ik heb alles verkloot.

NICOLE

Ik ben zo blij dat ik iets heb meegenomen. Marijke zei het nog: 'Kind, een begrafenis, dat is nog erger dan een crematie. Je staat daar maar bij zo'n graf, zo luguber, dat trek je nooit.' Ik heb maar een paar slokjes genomen en ik voel me een stuk beter.

Ik dacht dat het klaar was toen we bij het graf stonden, maar toen begon De Vries weer te speechen. Ze zullen nu wel zo'n beetje in de koffiekamer zijn. Als het aan mij lag, piepten we er nu tussen uit, maar Tom zal wel tot het eind willen blijven. Ah, daar komt hij aan.

Jij hebt zeker trek in koffie,' zeg ik.

'Nee, voorlopig heb ik nergens meer trek in. Ik kom er net achter dat je me weer hebt voorgelogen.'

Wat gaan we nou krijgen, iemand heeft gekletst.

'Hoe bedoel je?'

Jij hebt Sjoerd die avond helemaal niet gedumpt. Volgens Frank heeft hij jou laten zitten.'

'Haal nou geen ouwe koeien uit de sloot, Tom. Sjoerd en ik zijn uit elkaar, daar gaat het toch om? Dat jij en ik samen verder gaan? Het verandert verder niets.' 'Het verandert heel veel, Nicole,' zegt Tom nadrukkelijk. 'Jij hebt niet voor mij

gekozen. En dat zou je ook nooit hebben gedaan. Je hebt me opgebeld omdat je niemand meer had.' 'Schat, doe niet zo dramatisch, laten we hier weggaan. Dat krijg je nou van zo'n begrafenis, je raakt er helemaal over de zeik van.'

'Ik geloof dat je me niet begrijpt.'

'Ik begrijp je wel. Ik hou van je, Tom, dat is het belangrijkste.'

Ik pak hem vast, maar hij rukt zich los.

'Nicole, het is uit.'

Ik zie hem de koffiekamer ingaan. Na een paar minuten komt hij naar buiten. Hij heeft afscheid van Ria genomen en gaat ervandoor. Ik ga hem achterna.

'Tom, luister nou.'

De hele weg naar de parkeerplaats probeer ik hem over te halen, maar hij doet net of hij me niet hoort, stapt in zijn auto en rijdt weg.

Ik ben je kwijt, denk ik. Ik ben jullie alle twee kwijt.

Ik wil mijn whiskyfles uit mijn tas halen, maar er staan allemaal mensen op de parkeerplaats. Ik loop een stukje terug, ga achter de heg staan en zet de fles aan mijn mond.

Hij moet leeg, hij moet helemaal leeg.

FRANK

Victor staat daar, met een grijns op zijn kop, terwijl Olga mij voor van alles en nog wat uitmaakt. Zachtjes, maar het snijdt door me heen. Ik kan er niet eens tegenin gaan. Ze heeft gelijk, volkomen gelijk, ik ben een grote zak. Hoe krijg ik dit ooit weer goed? Konden we nu maar weg, maar Olga wil per se naar binnen.

'Helemaal mee eens,' zegt Victor triomfantelijk. 'Een bakje koffie gaat er wel in.' We zijn net op weg naar de koffiekamer als Van Driel ons aanhoudt.

'Goed dat ik jullie hier tezamen aantref. Ik wil jullie even spreken. Het gaat over Ruben, we hebben nieuws over de daders.'

'O, dan kan ik gaan.' Victor wil het pad naar de koffiekamer oplopen.

'Nee, meneer Van Putten. Het gaat u ook aan,' zegt de rechercheur. 'U weet dat er drie verdachten waren. Op de mobiel van een van hen hebben we een foto gevonden. Ik heb hem afgedrukt.' Hij maakt een envelop open, net als een van de gasten de koffiekamer uitkomt. Hij wacht tot ze voorbij is gelopen, haalt de foto uit de envelop en laat hem zien. Ik ben sprakeloos. We staan maar naar die foto te kijken. Olga slikt een paar keer. Ik kijk maar naar die kop achter het raam. Mijn god, hij was er echt bij betrokken.

'Nu weten we ook meteen waarom die hufter voor de trein is gesprongen,' zegt Victor en steekt een sigaar op. 'Ze hebben hem betrappt, hij heeft staan gluren.'

'Daar moet u heel voorzichtig mee zijn,' waarschuwt Van Driel, 'want daar is geen bewijs voor. Hij wist ervan, dat is het enige wat is bewezen.'

'Hij heeft zijn mond gehouden, daar kan ik maar een reden voor bedenken,' zegt Victor nuchter. 'Die viezerik heeft staan gluren. Misschien heeft hij die jongen er zelfs voor betaald.' Walter van Driel probeert het gesprek te sussen, maar ik ben

het met Victor eens. Mijn jongen was niet eens veilig op zijn eigen school. Ik ben al kapot van dat gesprek net, en dit is de genadeklap. Het idee dat die viezerik zich aan mijn knul heeft opgegeild...

Olga ziet spierwit. 'En Ria?' vraagt ze. 'Weet zij het al?'

'Daar wil ik nog even mee wachten,' antwoordt Van Driel. Ik kan er nog steeds niet bij. Olga pakt mijn hand, terwijl ik net nog dacht dat ik haar voorgoed kwijt was. Ineens zijn we weer de ouders van Ruben.

'En dan te bedenken dat ik zijn begrafenis heb betaald.' Victor tikt op zijn voorhoofd. 'Zo'n smeerlap.'

'Dat heb je voor Ria gedaan,' zeg ik.

'Niks voor Ria, ze hadden dat stuk ongeluk moeten onderschoffelen.'

Ik kijk nog een keer naar de foto, ik moet gewoon kijken. Ik wil zien of het echt waar is. Ik gruwel van die kop achter het raam. Het is maar goed dat ik dit niet wist toen ik hem opzocht op school. Ik kijk naar zijn graf.

'Al die mooie woorden, ik denk niet dat iemand dit wist.'

'Nee,' zegt Victor. 'Dit wist niemand.'

NICOLE

Ik gooi de lege fles tussen het groen. Ik heb Tom niet meer nodig, ik heb helemaal niemand nodig. Als ik terugloop merk ik dat ik licht zwalk, maar dat geeft niet. Ze hebben me laten zitten, allebei. Ga ik eigenlijk wel de goeie kant op? Ik herken niets. Ik zie de rouwstoet aankomen, aan de andere kant van

de heg. Laat mij maar lekker hier lopen, ik heb vandaag genoeg gejangk gehoord. Hier kan ik me nog af en toe aan de heg vasthouden, dat komt goed uit, heel goed zelfs.

Waar is die koffiekamer ergens? Of ben ik er al voorbij? Een eindje verderop steekt een gebouwtje boven de heg uit. Dat moet het zijn. Als ik een stukje doorloop, hoor ik gepraat achter de heg. Ik herken de stem van Frank Verstraten.

Oud wijf, je had je kop tegen Tom moeten houden. Hoe heet dat ook alweer? Beroepsgeheim? Ja, dat is het. Ik zal het hem zeggen ook. Moet je hem horen praten, het zal wel weer enorm boeiend zijn.

Wie hoor ik nog meer? Is dat Olga? En die grote bek van Victor van Putten hoor ik ook. Er is nog iemand, maar die stem herken ik niet.

Ik wacht wel even tot Frank alleen is. Zo beleefd ben ik nou ook wel weer. Ik hoor iemand iets zeggen over foto's. Victor heeft het over een gluurder. Over wie gaat dit?

Ik ga nog dichterbij naar de heg toe zodat ik het goed kan verstaan. Het heeft iets met Ruben te maken. En dan hoor ik het Frank zeggen: 'Peter heeft staan gluren toen Ruben werd verkracht.'

Dat bedoelden ze dus met een foto. Ze hebben bewijs. Niemand weet het nog, anders zou de pleuris allang zijn uitgebroken.

In een keer ben ik weer helder. Twee kerels hebben me laten zitten, maar nu heb ik een mooie primeur.

Wordt het toch nog een leuke dag.

FRANK

'Nu komen we op een belangrijk punt,' zegt Walter van Driel. 'De daders. Op de mobiel van de hoofdverdachte vonden we maar liefst veertig verzonden berichtjes met deze foto.'

'Die heeft het hem dus knap lastig gemaakt,' zegt Victor. 'Die wilde geld, dat lijkt me zo klaar als een klontje.'

'De hoofdverdachte is deze ochtend ondervraagd. Ik kreeg zojuist een telefoontje dat hij heeft bekend. Hij zit vast, samen met twee vrienden van hem. En daarom komt het goed uit dat u even bent gebleven, meneer Van Putten. De foto's zijn afkomstig van de mobiel van uw zoon.'

Heeft Lars Ruben verkracht? Het wordt steeds gekker.

Victor blijft ijsig kalm. 'Mijn zoon?' vraagt hij laconiek. 'Een ding mag duidelijk zijn, Van Driel. Als het waar is, dan krijgt hij zijn straf, daar zorg ik persoonlijk voor.'

'Dat beslist de rechter, meneer Van Putten,' zegt Van Driel onverstoorbaar. 'Hij heeft een strafbaar feit gepleegd.'

'Daar hebben we het nog wel een keer over. Misschien kunnen we dit in der minne schikken.'

De vuile schoft. Tot nu toe heeft hij nog geen woord tegen mij gezegd. Zelfs niet tegen Olga. Zijn zoon heeft Ruben verkracht. Ik zou door de grond zakken van schaamte als ik zoiets hoorde, maar het enige waar hij aan denkt is zijn eigenbelang.

Jij denkt dat met geld alles te koop is,' bijt ik Victor toe. 'Maar die vlieger gaat nu niet op, vriend. Jouw zoon is een crimineel.'

NICOLE

Door het raam zie ik iedereen in de koffiekamer staan, maar waar is de ingang? Ik zie een stoepje, daar moet het zijn. Dat valt niet mee, twee stappen vooruit en dan weer drie achteruit, maar ik kom er wel. Ik kletter bijna van die rotstoep af, maar nu ben ik er. Ik houd me vast aan de deurkruk en manoeuvreer mezelf naar binnen.

Zo, ik sta in de deuropening. Nu moet ik het vertellen. Ik moet even heel goed nadenken. Oeps, daar ga ik bijna, ik kan me nog net aan de deurkruk vastpakken. Een paar mensen kijken op.

Ja, ik wankel een beetje, dat zien jullie zeker wel, maar dat komt doordat ik in de war ben. Ik heb zoiets verschrikkelijks gehoord. Jullie weten het niet, wees maar blij, want dan stond je hier niet zo rustig. Ik kan het maar beter niet vertellen, of jullie moeten het per se willen weten.'

Er zijn steeds meer mensen die naar me kijken. Dat moet ik hebben, ze moeten het allemaal horen.

'Het was nog zo mooi vanochtend. Al die prachtige woorden aan zijn graf.'

Zo, nu kijkt echt iedereen op.

'Daarom kon ik het eerst niet geloven.'

Ik kijk De Vries aan en richt me tot hem.

'Het is een schok, voor die leerlingen van je school, als ze dat hadden geweten hadden ze echt geen krans gelegd. Wat zei men ook alweer? "Hij was zo'n lieve man." Hij was helemaal

geen lieve man, die Peter. Een conciërge van niks. Ja, sorry dat ik het nu toch vertel maar jullie krijgen het zo toch te horen.'

'Ze is dronken,' roept iemand.

'Dat klopt,' ga ik verder. 'Maar jullie weten het toch, kinderen en dronken mensen spreken de waarheid. Voor jou is het het ergst, Ria. Ja, want jij wilde zo graag tegen je kind kunnen zeggen dat zijn vader een goed mens was. Begrijpelijk, heel begrijpelijk, maar dat kan niet meer. Die vent van jou was een vies mannetje. Een gluurder.'

Kijk die gezichten, Ria is helemaal van streek. Val niet flauw meid, zonde. En die vader wordt ook nog kwaad op mij, alsof het mijn schuld is. Nu begint hij tegen me te schreeuwen:

'Hou je mond jij!'

'Nee, ik hou mijn mond niet, meneer. Peter heeft zich staan te verlekken toen Ruben werd verkracht. Er schijnt een foto van te zijn genomen. Als je hem wil zien, dan moet je daar zijn.' En ik wijs naar buiten. Heel goed, denk ik als sommige mensen beginnen te gillen. Ria zakt echt zowat in elkaar. De Vries is kwaad op mij. Word maar lekker kwaad, schoolmeesterje. Gaan jullie allemaal maar uit je dak.

'Dit noem ik laster,' zegt De Vries met overslaande stem. Het lijkt wel een taalles. Het lukt je toch niet, vader. Dat je die leerlingen van je nou rustig kan krijgen, maar dit loopt toch lekker uit de hand.

Wat een feest! Sommige mensen stoten van de opwindning eikaars koffie om. Geeft niks, hoort er allemaal bij. Nu raak ik

pas echt goed op dreef.

'Die Peter is een vuile gluurder!' roep ik.

Ik voel dat ik net iets te veel op heb. Alles begint te draaien. Ik pak de deurkruk, maar grijp mis. Ik wankel.

'Klootzakken zijn het! Alle kerels zijn klootzakken,' roep ik en val dan kotsend van het stoepje.

Als ik overeind kom is de koffiekamer zo goed als leeg.

Iedereen is naar buiten gerend.

'Zeg dat het niet waar is!' hoor ik Ria tegen Walter van Driel roepen.

Ik kom net op tijd. De rechercheur overhandigt Ria's broer de foto's. Ria kijkt mee en zakt vervolgens in elkaar. Dat ik dit allemaal heb veroorzaakt, geweldig!

'Zei ik het niet,' zeg ik triomfantelijk. 'Een gluurder was het, gewoon een vieze voyeur!'

Het gaat maar door.

De moeder van Peter slaakt een gil, zijn vader drukt Berend dicht tegen zich aan en begint te snikken.

Tom, jongen, je hebt wat gemist. Ineens herinner ik me dat hij mijn mobiel heeft teruggegeven. Ik haal 'm uit mijn zak en zet 'm aan. Tom, of je nou kwaad bent of niet, ik breng je verslag uit.

Ik hoor een piepje, ik heb een sms'je ontvangen. Misschien is het wel van Tom en heeft hij spijt. Ik maak het open.

Een sms'je van Peter? Van Peter die we net hebben begraven? Van wanneer is dat? Ik kijk naar het tijdstip. Hij moet het vlak voor zijn dood hebben verstuurd.

6Terwijl ik nog steeds wankel, lees ik zijn bericht. Ik kan het niet geloven. Wat een klootzak. En dat lees ik nu pas! Dit moet ik aangeven, Walter van Driel staat een paar meter van me vandaan. Maar ineens bedenk ik me. Peter is dood, maar Victor leeft nog.

VICTOR

Ik vond altijd al dat Verstraten een ei was, maar nu is het helemaal duidelijk. Wat een drukte, omdat zijn zoon is gepest. Vind hem maar goed zielig, dan blijft hij wel een watje. Ik spreek uit eigen ervaring. Nu pas besef ik hoe verstandig mijn ouders het toen hebben aangepakt. Het liefst had Verstraten dat ik mijn excuus aanbied. Mea culpa, voor iets wat mijn kind heeft gedaan.

De ouders van Gijs van Dijk en Emiel Leegwater hebben nooit hun excuus aangeboden. Daar houd je je toch ook buiten als ouder? Wat die rotjongens met elkaar uitspoken moeten ze zelf weten. Ik heb geen medelijden met Ruben. Ik heb nooit meer met iemand medelijden.

'Meneer Van Putten, ik vertrek.' Walter van Driel geeft me een hand. 'Wij zien u vanmiddag nog op het bureau.'
'Komt in orde.'

Ik wil net een kop koffie halen als Nicole er aankomt. 'Jou moet ik hebben.'

'Dat komt goed uit, meisje. Geef me maar een arm, dan gaan wij een heerlijk kopje koffie drinken.'

Ze kijkt me woedend aan. 'Klootzak,' zegt ze. 'Vuile ploert.'

'Wat is dit nou? Gaan we ruzie maken?'

Jij... jij hebt mijn kind laten liggen toen Peter haar heeft aangereden. Een uur heeft ze daar gelegen, schoft die je bent. Als ze haar niet hadden gevonden, was ze misschien doodgebloed.'

Hoe komt ze verdomme aan die informatie? Ik blijf kalm.

'Waar heb je het nou over?' zeg ik zogenaamd verbaasd.

'Hou je kop of ik loop zo naar die rechercheur. Jij had een feestje op de tennisclub. Je kreeg een zweepslag die avond. Peter moest je thuisbrengen, in jouw auto. Hij had te veel gedronken en was niet voor niks lopend gekomen, maar jij wilde die pooierbak van je per se voor je deur hebben.'

Het lijkt wel een nachtmerrie. Ze weet alles!

'Peter heeft mijn kind aangereden, de lafaard was doodsbang en jou kwam het ook niet uit. Je kneep 'm voor je goeie naam.'

'Nicole, hou op,' lach ik honend. 'Hoe kom je aan die onzin?'

'Van Peter,' antwoordt ze nijdig. 'Peter heeft me dit verteld, vlak voor hij voor de trein sprong.'

'Peter is er niet meer,' zeg ik. 'Heel jammer voor je, Nicole, geen mens die jou gelooft. Hoe noemen ze dat ook alweer? Dronkemanspraat.'

'Ik heb het bewijs.' Ze houdt haar mobiel voor me. 'Hier staat het, hij heeft me een sms gestuurd.'

Ik voel de grond onder me wegzakken, maar ik houd mijn kop erbij. Voor ze er erg in heeft grist ik de mobiel uit haar handen, haal haar simkaart eruit en stop hem in mijn jaszak.

Nicole lacht me in mijn gezicht uit. 'Wat denk je nou, dat ik zo naief ben? Ik heb misschien te veel op, maar ik kan nog prima nadenken. De sms is al doorgestuurd naar mijn pc. Ik denk dat Walter van Driel dit wel interessant vindt.'

Ik grijp haar arm vast. 'Hier blijven! Dit moeten we toch onderling kunnen oplossen.' 'Heel verstandig, je wilt dus onderhandelen.'

Ik wil haar zeggen dat ik eerst het bewijs moet hebben, maar tegelijk besef ik dat het niet nodig is. Ze kan er niets mee. Als ze hier op ingaat is ze zelf ook strafbaar.

'Sjoerd is bij me weg. Ik krijg alimentatie, maar ik wil in ons huis blijven wonen. En daar ga jij voor zorgen.'

OLGA

Ik loop met Frank naar de parkeerplaats. Ik heb een deel van hem leren kennen waar ik van gruwel, maar het is er. Ik zal ermee moeten dealen, omdat ik van hem houd.

In de verte zie ik Hugo en Margje lopen. Het was goed om hen samen te zien. Ze voelen zich met elkaar verbonden, net als Frank en ik.

Op de parkeerplaats staat Huib bij zijn auto met Van Ede te praten. Ik zie Frank kijken, ik weet wat hij denkt.

'Niet naar hem toe gaan,' zeg ik. 'Je maakt jezelf belachelijk. Huib heeft zijn beslissing genomen, dat is duidelijk. Het komt niet meer goed.'

Frank stapt zuchtend in de auto. Als ik naast hem zit, denk ik aan die keer dat ik met Ruben van het politiebureau naar huis

reed. Nu heb ik ook medelijden met Frank, hij is kapot. ik weet niet wat ik moet zeggen,' stamelt Frank. 'Ik voel me klote.'

'We hebben de daders. Denk daar maar aan. De jongens die Ruben dit hebben aangedaan worden gestraft.'

Frank start de auto. Stapvoets rijdt hij het parkeerterrein af. Als we langs Huib rijden, hoopt hij duidelijk dat die nog reageert, maar dat zal hij nooit doen.

'Huib kan niet uit de zaak stappen,' begint Frank weer. 'Er zit 10.000 euro van hem in.' 'Die betalen we terug. Dat moet je hem vertellen als je zover bent. In termijnen betalen we het hem terug.'

'Ik red het niet zonder De Roerdomp,' zegt Frank wanhopig. 'Dat maakt nu niet meer uit, we moeten hier toch weg.'

Vandaag of morgen weet iedereen dat jij met die sloop te maken hebt gehad. Ze zullen je boycotten.'

Ik merk dat ik weer misselijk word als ik erover praat. Het is zo choquerend, ik had nooit gedacht dat Frank zo ver zou gaan. Ze zullen hem een oplichter noemen. Hij is gewoon helemaal niet geschikt om een eigen bedrijf te hebben. Ik snap zo goed hoe Huib zich voelt.

'Meen je echt dat je wilt verhuizen?'

'Wat wou jij dan? Ik zit er echt niet op te wachten dat het stilvalt als ik de AH binnenstap. En voor Ruben is het ook goed, hij heeft hier te veel meegemaakt.'

'En Anne?'

'Om Anne hoeven we ons geen zorgen te maken. Die past

zich zo weer aan op een nieuwe school.'

'Ik heb het voor ons allemaal verziekt.'

'Het is het gevolg van die ellende met Ruben,' zeg ik zuchtend.

'Als we ergens anders wonen ga ik maar weer in loondienst, dan ben ik ook weer relaxter en dan beginnen we helemaal opnieuw. Sorry Olga.'

Hij pakt mijn hand. Ik denk aan Hugo. Voor Hugo en mij is het ook beter dat we elkaar niet meer zien.

'Ik kan me wel voor m'n kop slaan,' zegt Frank met een gebroken stem. Ineens voel ik me schuldig. Ik heb geluk gehad dat het niet is uitgekomen. Kan ik wel opnieuw beginnen als ik dit voor Frank verborgen houd? Ik denk aan onze afspraak. We hebben het elkaar gezworen. In principe gaan we niet vreemd, maar als het toch gebeurt, moet je het de ander vertellen.

'Frank...' begin ik. 'Ik moet je iets opbiechten.' Ik weet dat ik hem pijn ga doen. 'Ik...'

Frank legt zijn vingers op mijn lippen, ik wil het niet weten.'